

A detailed illustration of a white dragon with blue eyes and golden wings, flying through a vibrant, colorful galaxy. The dragon's wings are spread wide, and its tail is long and flowing. The background is filled with stars, nebulae, and galaxies in shades of blue, purple, and pink.

Filognozijos pradmenys **Baltasis drakonas**

15 tomas

Darius Mockus

DARIUS MOCKUS
FILOGNOZIJOS PRADMENYS
BALTASIS DRAKONAS

15 tomas

Penkiolikto „Filognozijos pradmenų“ tomo pagrindinė tema yra išsivadavimas iš Platono olos apribojimų siekiant dieviško žinojimo. Aprašoma žmogaus sandara, kuri filognozijoje vadinama sątvarologija, ir jo santykis su absoliučia tikrove, formuojant dvasinį arba techninį požiūrį į ją. Absoliučios tikrovės atskleidimas sukuria visą realybę suvokiančią sąmonę, vadinamą Baltojo drakono sąmone, kuri yra aukščiausia žmogaus išsivystymo pakopa, turinti būti pažangios civilizacijos galutiniu tikslu. Šis tomas apibrėžia evoliucines tokios ateities gaires, nurodant, kokios kelyje laukia kliūtys ir apsisprendimai, kad pažinusi absoliučią tikrovę žmonija suklestėtų, o ne žlugtų technologiniame pragare. „Baltojo drakono“ tomas pateikia visuminį filognozijos modelį, artėjantį prie galutinės jos formos.

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale biblioteka.lt

ISBN 978-609-8322-20-0

© Darius Mockus, 2026. Autorių teisės saugomos [Autorių teisių ir gretutinių teisių įstatymo](#).

Išleido Liutauras Leščinskas, 2026

TURINYS

I. Holoplastinė filognozija

1. Filosofijos lygiai

2. Filognozijos „Stounhendžas“

3. Kaip pasiekti holoplastinę sąmonę

4. Dvi žmogaus teorijos

5. Specialiosios filognozijos problema

6. Antigravitacijos raigas

7. Senoji ir naujoji metafizika

8. Vidinis ir išorinis žmogus

9. Devinti adepto metai

10. Holoplastinė sątvorologija

11. Materialistinė civilizacija

12. Sąmonių kolektyvai ir antikolektyvai

13. Šviesos arkos ontologija pagal A. Šliogeri

14. Feynmano medžio inversija

15. Gyvo organizmo sandara

16. Filognozijos planas

17. Šliogeriškas informacinis vektorius

18. Holoplastinė filosofija

19. Teorai ir apeksai

20. Didžiosios sievos pavyzdžiai

21. Holoplastinis žmogus

22. Istorinis ar mitinis dievūnas?

23. Informacijos modeliavimo principai

24. Ateities gairės

II. Archyvas: pakilimo pradžiamokslis

Žmogaus signalinės sistemos

Proto paslaptys

Kelios pastabos

Neuromokslas

Kognityvinė psichologija

Filosofija

Istorija ir jos vartotojai

Pasirinkimas

Korporiumo signalinė sistema

Vidinių kūnų sistema

Objektinio daiktiškumo sluoksniai

Telepatiumas. Šviesa tamsoje

Ezoterinė telepatija

Kognityvinė telepatija

Telepatijos rūšys

[Kognityvinė telepatija ir kalba](#)

[Morfologinė sąmonė](#)

[Kaip dekonstruoti slapta planą](#)

[Oneiriumas](#)

[Klasifikavimo ir bruožų klausimai](#)

[Sapnų rūšys](#)

[Sapnas ir oneiratyvo struktūros](#)

[Transoriumas](#)

[Tarpdimensinės kelionės](#)

[Išbaigto žmogaus teorija](#)

[Luksorinų srautas](#)

I. HOLOPLASTINĚ FILOGNOZIJA

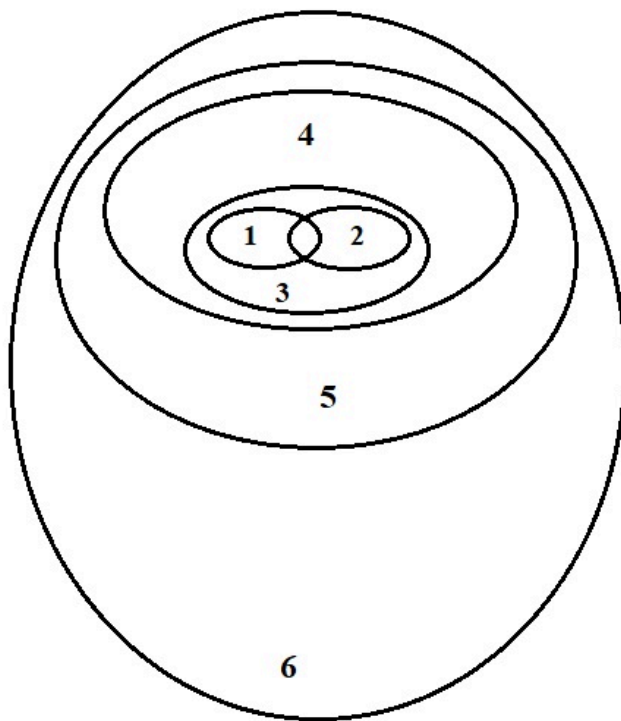
1. Filosofijos lygiai

Artėjant prie pradinės mokyklos programos pabaigos, galima sakyti, kad įveikti beveik visi žmogaus pažinimo lygiai, reikalingi pilnam temos atskleidimui. Pradinėse pakopose buvau maždaug penkiolikos metų amžiaus – tada, kai įvyko mano pirmas susipažinimas su filosofija, o dabar, kai sukako penkiasdešimt, esu šio kelio pabaigoje, įveikęs visus pažinimo etapus, kliūtis ir sunkumus. Todėl galima sakyti, kad pradiniai lygmenys – tai ankstyvas amžius, kelio pradžia, o vėlyvesnis amžius – jau pasiektos aukščiausios mąstymo pakopos. Vieni neretai įstringa pradiniuose etapuose ir visą gyvenimą nesivysto, kiti visą kelią įveikia pagreitinu ritmu. Priklauso nuo to, koks proto imlumas ir žmogaus likimas. Man buvo lemta įveikti visą kelią nuo pradžios iki pabaigos ir įgyti aukščiausio lygio supratimą, kurį realizuoju savo filognozijos knygomis.

Šio skyrelio tikslas – parodyti, kokie yra pagrindiniai filosofijos arba filognozijos etapai, kuriuos pirmiausiai matau savyje, bet taip pat jie akivaizdūs ir kituose ir net matosi filosofijos istorijoje, kurioje būdavo epochos, rodančios tai žemesnį, tai aukštesnį išsivystymo lygį, iki pat aukščiausio. Žemo išsivystymo filosofija yra istorijos pradžia, vėliau ji banguodama eina į vis aukštesnę pakopą, kol išvaikštomi visi keliai, o tada vystytis jau turi ne tiek pažinimas, kiek pats žmogus, kad jam atsivertų didesnės galimybės. Kol kas šios temos detaliu, istoriniu nagrinėjimu nenagrinėju, o tik pateikiu vertinimo sistemą, pagal kurią galima klasifikuoti kiekvieną filosofą ir jo kūrybą. Žmogus pradeda nuo subjektyviosios fazės savo vidiniame pasaulyje, tačiau vėliau nuo savęs nutolsta, pradeda žiūrėti į save iš didesnio atstumo – tol, kol pasiekia Absoliuto lygį ir pamato save bei savo pastangas holoplastinėje visumoje.

Prieš pereidamas prie apžvalgos siūlau panagrinėti paveiksluką, kuris bus aprašytas toliau.

1 pav.

- 1 - žmogus,
- 2 - pasaulis,
- 3 - sątvaras,
- 4 - transcendentalinis subjektas,
- 5 - pirmapradis kūnas,
- 6 - dievūnas.

Čia pateikti žmogaus pasaulio sluoksniai, pradedant pirmu ir baigiant šeštu, kurie yra holoplastinio pasaulio lygiai, stebimi dviem principais: arba iš holoplastinės transcendencijos, arba iš mažosios žmogaus sąmonės vidaus. Dažniausiai pažinimas prasideda nuo pastarojo varianto, tačiau vėliau kyla į vis aukštesnį sluoksnį tol, kol pamato save dievišku žvilgsniu. Galutinėje formoje filognozija jau turi pasiekusi šeštą lygmenį, kuriuo remiasi visos žmogaus pasaulį analizuojančios idėjos, matomos iš dieviškos perspektyvos, sistemoje vadinamos dievūno sąmone. Tačiau vieša filosofija neretai būna ganėtinai žemo išsivystymo, pirmo ar antro lygmens, kurie rodo supaprastintą ir supopuliarintą jos variantą. Net religijos filosofija, kurios pagrindinis siekinys yra Absoliuto mąstymas, būna įklimpusi į vidinį sumatoriaus subjektyvumą, nors ir skleidžiasi išorinėmis formomis, nes jos tokios atrodo tik todėl, kad neatrasta sątvaro idėja ir objektinis vidinis pasaulis laikomas tikra realybe, o ne signalų sumavimo ir sintezės produktu.

Toliau aprašysiu visas šešias pakopas, kad būtų aiškiau, ką jos mano sistemoje reiškia.

1 pakopa. Tai vidinio žmogaus pasaulis, kuris esti visos ontologinės hologramos centras, skaidomas į psichinę ir psichofizinę dalį. Šiame etape dar nebūna suvokta realybės paslaptis, kad tai vidinė Platono ola, kurioje žmogus yra tik aukštesnės realybės kuriama biologinė iliuzija, pagrindinė gyvūno realybės vieta, iš kurios išeina jį valdantis psichovektorius, savyje sujungiantis savęs ir kito vidines projekcijas. Filosofija tokiame lygmenyje dar būna paprasta, savo vidinę erdvę laikanti tikru pasauliu, sudaiktinanti savo psichinius sumatus, nesugebanti išsivaduoti iš „pasaulio“ iliuzijų Heideggerio prasme. Ji pradedama vaizduoti ir kūrybinėmis fantazijomis, kurios laikui bėgant racionalizuojamos ir bandoma sukurti vidinės erdvės protinį modelį.

2 pakopa. Ši pakopa yra pirmos pakopos pratęsimas ir suobjektyvintas variantas, kai gamta tampa svarbesnė už žmogų, bet vis dar nesuprantama, jog tai vidinė ola, anapus kurios slypi tikras pasaulis, ir galvojama, kad vidinis jos variantas pakankamas spręsti apie

jos prigimtį. Susijungus pirmai pakopai su antra ir žmogui įgavus kūrybinius sugebėjimus, sukuriamas dirbtinis kultūros pasaulis, kuris šiame lygmenyje taip pat tampa tyrimo objektu, bet vis dar neperžengiant pirmų pakopų lygio ir mąstant vidinio žmogaus kaip tikros realybės sąmonėje.

3 pakopa. Ji yra pirmas žingsnis į išsivadavimą iš Platono olos, kuris prasideda nuo atradimo sątvartologijos, kurios pagrindinė idėja – kad visas šis plotas, žmogus ir pasaulis, yra vienoje sąmonėje, o ši yra gyvūno dvasioje atsirandanti ontologinė holograma, esanti ne tikra realybė, bet tik vidinė projekcija, kurioje jis susikuria savęs ir savo aplinkos reprezentaciją, pagal kurią, vedamas vidinio psichovektoriaus, orientuojasi anapusiniame pasaulyje. Prasideda vidinių „psichinių“ struktūrų analizė (kaip fenomenologijoje ir egzistencializme), kur psichika turi ir subjektyvią, ir objektyvią formą. Šioje pakopoje pirmą pilną sątvartologijos modelį pateikė M. Heideggeris, kuris Lietuvoje buvo pristatytas per V. Vyčino ir A. Šliogerio kūrybą. Filognozijoje šis lygis pateikiamas kaip „sievos teorija“, sudaranti mano asmeninį sątvartologijos variantą.

4 pakopa. Tolesnė pakopa pasiekama tada, kai tematizuojama sątvarto pagrindo problema, pasak kurios turi būti kokia nors metastruktūra, kuri šią vidinę projekciją kuria ir valdo. Ji paprastai vadinama transcendentaliniu subjektu, kuris jau yra ne vidinis, bet metafizinis, generuojantis vidinį sumavimo srautą, ir yra biologinis „olą“ kuriantis organas, galintis būti materialus ir nematerialus. Mano hipotezėje šis išorinis subjektas turi materialų ir nematerialų dėmenį, susijusį su kita sudėtine dalimi, kuri bus aprašyta tolesnėje pakopoje. Transcendentalinis subjektas vykdo sąmonės substancijos ir vidinių bei išorinių signalų sintezę, sujungdamas sątvare tris plotus: išorinį, kūnišką ir psichinį. Įvairiai sąveikaudami šie plotai esti sudėtingų psichovektorių pagrindas, kuris reguliuoja žmogaus elgesį, sukuriama transcendentalinėje dalyje. Kiekviena gyvūnų rūšis turi savo tipo transcendentalinį subjektą, kurie skirstomi į hierarchiją priklausomai nuo to, kiek sugeba surinkti transcendentinės realybės ir paversti ją vidine holograma. Nuo to priklauso savo gyvenamo pasaulio valdymo galimybės, kurios vis gerėja įgijus pažinimo gebėjimą, o nuo pastarojo priklauso techninė civilizacija. Ši problema susijusi su viršžmogio klausimu F. Nietzsche'ės filosofijoje ir dievūno klausimu filognozijoje.

5 pakopa. Tai holoplastinio žmogaus sandaros klausimas, kuris filognozijoje atsakomas įvedant juodosios liepsnos ir pirmapradžio kūno simbiozės principą. Manau, kad šiame metafiziniame lygmenyje, žiūrint iš Dievo perspektyvos, žmogus matomas kaip materialios ir dvasinės dalies samplaika, kur materialioji dalis genetiškai formuoja kūniškumą, o nematerialioji – dvasinę sietuvos hologramą. Nors sumatoriaus vidinėje perspektyvoje žmogus linksta prie materializmo, nes gyvybė paprastai yra „pasvirusi“ link šios realybės perspektyvos, tačiau, mano manymu, siekiant įvesti pusiausvyrą, remiantis sątvarto „silpnosiomis“ sąmonės dalimis, materialų žmogų būtina papildyti nematerialiais dėmenimis. Šioje pakopoje filosofija ir filognozija kalba apie transhumanizmo ir pohumanizmo reikalingumą biologinėje ir dvasinėje rūšies formoje, kuriuo siekiama žmogų patobulinti ir padaryti konkurencingą su mašinomis. Vystantis kibernetikai atsiranda idėjos žmogų kiborgizuoti, galiausiai visai eliminuoti jo natūralią valią ir visiškai sulieti su technologine logika per pirmapradžio kūno ir transcendentalinio subjekto užgrobimą, o vidinę olą paversti „rojumi“ arba „pragaru“.

6 pakopa. Tai yra holoplastinės sąmonės perspektyva, kuri pasiekama tada, kai žmogus tampa dievūnu ir tiek save, tiek aplinkinį pasaulį mato kaip pilnos realybės ontologinę hologramą, anapus kurios neegzistuoja joks metafizinis X. Tai aukščiausia idėjinė pažinimo pakopa, kuri filognozijoje vadinama Baltojo drakono civilizacija, o krikščionybėje Dangaus karalyste. Holoplastinės sąmonės archajiškų pavyzdžių galima rasti gnostikų mituose, kurie šios realybės supratimą laikė pagrindiniu siekiniu norint ištaisyti netobulą vidinio žmogaus realybę, kuri per gnozij priartinama prie dieviškos transcendencijos suvokimo. Taip pat šis lygis jau turimas filognozijos aukščiausiose pakopose, kuriose sprendžiama, ar verta žmogui siekti holoplastinės sąmonės mažojoje kelionėje, ar jos reikia tikėtis tada, kai prasidės didžioji kelionė ir dvasiai natūraliu būdu atsivers Dangaus karalystė.

Kadangi mane labiausiai domina Lietuvos filosofija, ateityje tikiuosi įvertinti, koks pažinimo pasiekimų lygis joje, ir pasiūlyti, kaip sukurti visų pakopų gerus pavyzdžius, paremtus Vakarų ir Pasaulinės civilizacijos filosofijos pavyzdžiais. Šiuo metu gerų pavyzdžių matau iki trečios pakopos išsivystymo, jie yra Heideggerio sątvarologijos variantai, pateikti V. Vyčino ir A. Šliogerio. Iki šešto lygio bandoma kilti D. Mockaus filognozijos tekstuose.

2. Filognozijos „Stounhendžas“

Ankstesniame skyrelyje rašiau, kad, mano manymu, filosofija turi šešis pagrindinius lygius – nuo vidinio ir paprasčiausio, kuriame stengiamasi suprasti save ir savo tiesioginę tikrovę, iki išorinio ir sudėtingiausio, kuriame žmogus išeina anapus savęs ir pamato save iš išorinės perspektyvos, kaip dieviškos žiūros objektą. Pirmi lygmenys yra pati pradžia, pirmi filosofijos žingsniai, jie pilnai susiformuoja tada, kai pasiekiamas sątvaro lygis, kuriame žmogaus vidus įgauna tobulai suformuotą pavidalą, bet dar suvokiamą empiriškai, o ne metafizinį, paskendusį transcendencijos tamsoje. Šiame lygyje aprašymas vis dar referentinis, turintis suvokiamą, objektinę dalį, todėl įrodomas. Dėl šios priežasties filosofija sątvarologijoje įgyja užbaigtą, tobulą ir klasikinę formą, galinčią pilnai aprašyti vidinį žmogaus pasaulį. Kadangi visa vidinė erdvė yra žmogus, filosofija antropologizuojasi ir tampa filosofine jo teorija. Dėl šios priežasties filognozija, kuri yra susiaurintas filosofijos variantas, remiasi šiuo lygmeniu kaip pagrindiniu ir bando sukurti originalią sątvarologijos versiją. Tai darė daug filosofų ir visos sątvarologijos turi daug panašumų, nes žmonės savo įgimta sandara yra panašūs, tačiau kiekvienas filosofas šią vidinę erdvę pamato savaip, įveda kitokią vidinę struktūrą ir kitaip ją įžodina.

„Filognozijos pradmenyse“ visi aštuoniolika tomų yra sątvarologiniai, aprašantys sątvarą kuriuo nors skirtingu, daliniu aspektu, tad iš tikrųjų jie visi turėtų būti jungiami į vieną visumą, dalinius aprašymus paverčiant viena bendra sątvaro teorija. Žinoma, nėra vieno, bendro ir universalaus sątvaro, ir jį pamatyti ir įpavidalinti žodžiais galima vis kitaip, tačiau tam tikros bendros struktūros ir principai yra tinkami visiems variantams. Tad, kadangi kiekvienas tomas yra toks sątvaras, tomo numerį galima paversti sątvaro numeriu, padarant iš jų sužymėtą rinkinį, kaip antai Sątvaras 4, Sątvaras 9 ir pan. Taip visus tomus galima paversti savotišku gnostiniu apskritimu, kurio centre pažymėtas mokymosi sątvaras, norintis įsisavinti filognozines sątvarologijos pagrindus, o aplinkui, kaip maginis „Stounhendžas“, išdėlioti „Filognozijos pradmenų“ tomai. Norint pasaulį pamatyti iš filognozijos perspektyvos, galima susikurti tokią vizualizaciją ir iš kiekvieno tomo perimti jame išdėstytus dėmenis, o išmokus visas mano knygoje parodytas prasmes, susikurti bendrą vaizdą, kuris leidžia į realybę pažvelgti filognozo žvilgsniu.

Kita vertus, galima į šį Stounhendžą žiūrėti ir iš išorės, iš savo prasmių rinkinio, filognoziją matant kaip išorinį objektą, suvokiamą nebūnant gnostinio apskritimo viduje. Žinant bent sątvarologijos elementorius, nesunku suvokti, kodėl tai svarbu: nes kiekvienas sątvaras sudarytas iš „čia“ ir „ten“ perspektyvos, kur „ten“ yra vaizdą duodantis pasaulis, o „čia“ yra galvos sritis, kuri pasaulio vaizdui priskiria išmoktas prasmes. Vaizdas kuriamas genetinės / substancinės sąmonės dalies, kuri įgimta, o galvos sritis yra formuojama vidinė substancija, kurios formos priklauso nuo to, kokia informacija ji užprogramuota. Tad „ten“ vietoje visi žmonės vienodi, tačiau „čia“ vieta kiekviename žmoguje yra skirtinga, tad net tas pats arba bendras vaizdas gali būti kiekvieną kartą įprasminamas vis kitaip. Todėl svarbu ne tik, ką pamato, bet ir kas pamato. Realiame švietimo ir kultūrinio lavinimo pasaulyje kiekvienas žmogus turi savo maginį knygų Stounhendžą, kuris nuo ankstyvos vaikystės formuoja jo galvos prasmių sistemą, tad kokiame gnostiniame apskritime

susiformavai, taip ir matai pasaulį, pradėdant nuo tautinio *imprinto*, kurio pagrindas yra kuri nors „gimtoji kalba“, įeinanti į pamatinę formuojamos sievos struktūrą, užaugančią ankstyvoje vaikystėje ir paskui keičiamą labai sunkiai. Todėl, norint vienodinti sąmones, kurti kultūrinius / etninius kolektyvus, siekiama naudoti kanoninius knygų Stounhendžus, kuriuose uždaromas mąstymas, jam suteikiamos kolektyvinės, rigidiškos proto formos.

Žinoma, filognozija nepretenduoja į jokią kanoną ar kokios nors bendros, visiems privalomos sątvartologijos statusą. Kadangi esu liberalas, man prievarta nepriimtina ir aš pasisakau prieš prievartinius kanonus, nes manau, kad savo „maginį prasmį“ apskritimą žmogus turėtų rinktis pats, laisvu pasirinkimu. Siauri, prievartiniai kanonai kuria siaurą, klaninį žvilgsnį į pasaulį, tad manau, kad tokia politika yra klaida. Be abejo, išlieka klasika, aukso fondai, kuriuose surinkti geriausi civilizaciniai pasiekimai genialioje kūryboje, tačiau jie turi būti planetiniai, o ne vietiniai. Dėl šios priežasties užsidaryti „Filognozijos pradmenų“ tomuose nesiūlau ir laikaisi nuostatos, kad šis projektas atspindi individualų kelią, kuris nebūtinai turi būti visuotinamas, o mokytis mano teorijos verta tik tuo atveju, jeigu sątvartologijos idėjos vertingos ir veikia kitų žmonių gyvenimuose. Kita vertus, kadangi savo knygoje kalbu apie žmogaus pamatus, kurie glaudžiai susiję su valdžios naudojamomis ideologijomis, jų keitimas ar judinimas žiūrimas įtariai. Tad gali kilti noras žiūrėti iš kokio nors „kanono“ Stounhendžo mano sistemą sugriauti ar diskredituoti. Tačiau tokiu atveju logika būtų gana primityvi: mano prasmės, mano gnostinis apskritimas yra standartas ir tiesa, tavo idėjos standarto neatitinka ir yra melas, o melas turi būti naikinamas. Tai, žinoma, nedemokratiška, vienos tiesos totalitarizmas, todėl nevertas diskusijos.

Remiantis minėtu baziniu filosofijos lygmeniu, filognozijoje galima gauti pilną tikrovės ir žmogaus vaizdą, kuris aprašo jį tiek iš vidinės perspektyvos, tiek iš išorinės, kuo toliau, tuo labiau pakylant į dieviško lygio mąstymą. Kadangi filognozija yra ilgalaikis projektas, siekiama pasitelkiant žinias apie žmogų sukurti pozityvų poveikį realybės pažinimui, kad būtų atskleidžiama vis daugiau paslapčių, kurias būtų galima panaudoti išmintingoms technologijoms, plėsti žmonijos veiklos mastą kosmose. Kadangi šis maginis apskritimas yra holoplastinis, jį peržengti ir pažvelgti iš aukštesnės perspektyvos žmogaus sąmonei yra labai sunku, tačiau galima suteikti vis naują kalbinę formą, analitinę struktūrą ir vis didesnę tikrovės pažinimo gylį. Tikslas yra dievūno sąmonė, kuri sugeba tapti Baltuoju drakonu, atskleisti visą realybę ir pritaikyti ją dieviškos civilizacijos kūrimui. Iš dalies tai galima įvykdyti plečiant žinojimą, iš dalies – didinant atveriančios būties gylį U (MS – DS) struktūroje. Kitaip sakant, tai ne uždara, bet atvira sistema, kuri suteikia priemonių vystymuisi, o ne primeta siaurą ir ribotą perspektyvą, kurioje žmogus būtų uždaromas neleidžiant kurti pažangios sąmonės. Todėl ši sistema orientuota į pažangą ir augimą, kuris gerina gyvenimą ir kokybę.

Pradžioje tai tik informacinis augimas naudojantis „Filognozijos pradmenų“ aštuoniolikos tomų idėjomis, tačiau jis – priemonė, skirta pažinti pačią tikrovę, ne tik mokytis teoriją, o tai reiškia, kad potencialiai siekiama padaryti daug naudingų proveržių. Jeigu prie to prisidėtų kiti, būtų daug lengviau, o aš asmeniškai tyrimui pasirinkau gravitacijos reiškinių ir su juo susijusias potencialias technologijas. Todėl šis filognozijos maginis apskritimas skirtas praktiniam tikslui, kurio sėkmė priklausys nuo rezultatų. Kita vertus, kiekvienas

mano modelį gali naudoti savaip, tačiau visais atvejais siekiama praktinės naudos organizuojant civilizacinę informaciją ir pažįstant tikrovę. Aukščiausias pasiektas lygis yra Sątvarys 14, kuris buvo įvykdytas „Šėtono bažnyčios“ tome, jame sątvarologija jau išorinė, o ne vidinė, reikalinga vidinės olos valdymo priemonių išvystymui, kad žmogus matytų daugiau ir geriau, gautų vis geresnį holoplastinės realybės supratimą.

3. Kaip pasiekti holoplastinę sąmonę

Filognozijos pradinėje mokykloje Baltojo drakono idėja yra viena iš pagrindinių, todėl pasiekus penkiolikto „Pradmenų“ tomo lygį reikia pasiaiškinti jos konkretų turinį. Pradėsime nuo šio termino apibrėžimo, reikalingo teisingam jo supratimui. Akivaizdu, kad šis žmogaus apibūdinimas yra metafora, arba vaizdinga aprašymo priemonė, nesiekianti griežto ir tikslaus apibrėžimo, nes teorija – ne mokslinė, o kūrybinė. Baltasis drakonas yra žmogus, turintis holoplastinę sąmonę, kurioje sumuojama visa didžioji sieva. Tokia sąmonė dar kitaip vadinama dievūno, kuris yra aukščiausio išsivystymo pakopos gyvūnas, sugebantis aprėpti visą realybę, kurti holoplastines technologijas, gyvenantis pilnoje tiesos būsenoje. Ši būseną yra pagrindinis filognozijos tikslas, reikalingas holoplastinio žinojimo sukūrimui ir visų tikrovės paslapčių išsprendimui. Žinoma, kad šiuo metu Žemėje nėra nė vieno atsiskleidusio Baltojo drakono, nes nė vienas žmogus neturi holoplastinio realybės vaizdo. Tad tai daugiau siekinys ir orientyras, o ne realizuotas faktas. Kaip turi būti siekiama Baltojo drakono sąmonės pagal filognozijos teoriją, aprašysiu toliau.

Mano manymu yra trys pagrindiniai keliai žmogui tapti Baltuoju drakonu, o žmonijai – Baltojo drakono civilizacija: pirmas – išsiolinus, po mirties, kurioje žmogus pereina į anapusinį gyvenimą, pasiekdamas dvasinį nušvitimą; antras – istorinėje evoliucijoje, kurios metu tobulėja pirmapradis kūnas, galintis vis geriau įsisavinti supančią aplinką ir per surenkamus holoplastinius signalus sujungti pilną tikrovės vaizdą; ir trečias – gnostinis, gaunant dovanų holoplastinį žinojimą, kuris kaip *gnosis* įstatomas į Juodojo drakono sąmonę, per informacijos įsisavinimą padarant ją Baltojo drakono sąmone. Pirmas kelias vystomas mano asmeninėje devynių vartų doktrinos teorijoje ir susijęs su juodosios liepsnos idėja. Antras – vystytas F. Nietzsche'ės filosofijoje kaip viršžmogio idėja, kuris mano sistemoje vadinamas dievūnu. Rašydamas apie dievūną Nietzsche'ė turėjo omenyje biologinį *apeksą*, o aš daugiau turiu omenyje dvasinį principą. Ir paskutinis kelias susijęs su gnosticizmu, buvusiu alternatyvia krikščionybės doktrina, kurioje pirmą kartą buvo iškelta žmogaus apšvietimo holoplastiniu žinojimu idėja. Vėliau šis principas perėjo į filosofiją, ezoteriką ir galiausiai – mokslą.

Suprasti, kaip atrodo Baltojo drakono sąmonė, galima prisiminus filognozijos pagrindinę formulę:

MS – R – RA – DS.

Pagal šią formulę matosi, kad yra du pagrindiniai Baltojo drakono sąmonės tipai: natūralus, arba genetinis, ir dirbtinis, arba informacinis. Kaip jau sakiau, pirmas variantas pasiekiamas arba išsiolinus, arba biologinės evoliucijos keliu, o antras – kaip gnozij gavus įstatytą informacinį R – RA dėmenį, kuris toks išsivystęs, kad mato visą realybę ir moka pilnai kontroliuoti holoplastinę hipostratą. Šiame Baltojo drakono variante sąmonė pati dar nepasiekusi pilno sumavimo, bet žino daug daugiau, negu leidžia ribotas sątvaras. Gali kilti klausimas – kaip tai įmanoma? Manau, kad toks žinojimas galimas kaip dovana iš aukštesnio išsivystymo civilizacijų, informacijos arba prietaisų priemonėmis arba kaip

apreiškimas, hipostatriniais būdais veikiant transcendentalinio subjekto vykdomą substancijos ir signalų sintezę. Žinoma, visi šie principai – okultiniai, nesuderinami su šiuolaikiniu mokslu, tad išeinantys už mokslinės paradigmos rėmų. Tačiau kadangi filognozija pristatoma kaip ribinis žinojimas, toks principas nėra kliūtis atsirasti tiesos sąmonei, nes pasaulis nėra toks, koku jį vaizduoja mokslas, kuriam neegzistuoja viskas, kas nematoma ir empiriškai nepatvirtinta. Tačiau tai, kad žmogiškas sumatorius ko nors neaprečia, nereiškia, kad tai fantazijos ir kliesesiai. Pasaulį, kuris yra už vaizdo, galima „pamatyti“ pagal tai, kaip jis veikia, ir prote suvokti daug pakankamai realių galimybių, tereikia turėti efektyvų gyvūninio sumatoriaus modelį.

Kadangi mano kelias yra siekti dieviškos sąmonės per išsiolinimą, ši stadija ateina tik po mirties, o visas gyvenimas oloje yra tarsi pasiruošimas. Jo tikslas suprasti žmogaus paslaptį, įsisavinti 9VD, sukurti veiksmingą mažosios ir didžiosios kelionės teorinį modelį, ir, pragyvenus visą gyvenimą, laukti pakilimo į Dangaus karalystę jau pilnoje sąmonėje, pradedant tikros, dieviškos egzistencijos etapą. Tai, žinoma, negarantuoja, kad ši hipotezė šimtu procentų teisinga, bet ji tikima kaip galimybė, manant, kad gerai suprasta žmogaus sandara ir tos sandaros evoliucija iš mažosios į didžiąją kelionę. Tai reiškia, kad pradedama nuo spekulatyvaus trečio kelio *gnosis*, būdingo gnostikams, o paskui, pakilus į dievišką egzistenciją, atsiduriama tikroje tiesos sąmonėje. Žinoma gnostikų *gnosis* tėra pradinis, archajinis žinojimo variantas; o čia daugiau kalbama apie tikrą gnostinę sintezę, kuri yra šimtu procentų tiesa, gauta iš dievūnų arba per apreiškimą, ir galbūt planetoje prieinama slaptose, elitinėse organizacijose, tokiose, kaip masonai, iluminatai ir pan. Kadangi aš nepriklausau jokiai organizacijai, mano principas – individualus, ir remiuosi daugiau spekulatyviu gnosticizmu bei savo protu.

Individualus žmogus savo genetikos pakeisti negali, tad tas kelias, kuris siūlo genetikos vystymą – daugiau yra istorinis, naudojantis ne asmeninę, bet kolektyvinę perspektyvą, nes rūšis vystosi kaip kolektyvas, teisingai siejant genealogines giminių linijas ir laukiant gerų kombinacijų, o paskui jas tobulinant. Tai buvo F. Nietzsche'ės kelias, kuris tiems, kas siekia asmeninio išsiauštimo – nepriimtinas. Todėl renkamas išsiolinimo doktrina ir perėjimas iš mažosios į didžiąją kelionę. O mažojoje kelionėje Baltojo drakono sąmonė galima tik kaip dovanų gautas žinojimas, per informacinę sintezę sukuriantis holoplastinį protą. Filognozijos vadovėliuose daugiau propaguojamas trečias ir pirmas principas, nekuriant iliuzijų, kad Baltojo drakono sąmonė pasiekama kiekvienam žmogui. Tad prisiminus žmogaus Platono olos formulę, tai galima pavaizduoti šitaip:

$$\text{BDS} = \text{JL} [\text{S} (\text{MS} - \text{gnosis})] \text{P}$$

Kaip jau ne kartą sakiau, yra daug *gnosis* variantų: nuo archajinio, gnostikų; iki ezoterinio ir okultinio; filosofinio ir mokslinio, šiuolaikinio. Pritaikant žinojimo keturių pakopų sistemą, galima sakyti, kad yra laukiniai, vartotojai, technikai ir inžinieriai, gerai išvystę savo sąmonę arba beveik neturintys jokio pažangaus žinojimo. Kadangi visos civilizacijos yra kosmologinės žinojimo teorijos, norint jose turėti aukštą statusą, reikia vystyti protą, kuris yra olos informacinis dėmuo, o šis, kaupiantis patirčiai, užauga ir paskui integruojasi į substancijos ir signalų sintezę, sukuria „žinančią“, „patyrusią“ sąmonę. Kaip jau sakiau –

tai paprasčiausias variantas, kurio kokybė priklauso nuo informacijos kokybės, tai yra, ar turima tikra tiesos sąmonė, ar ji tik imituojama.

Mano variantas yra aprašomas tokia formule:

$$\text{BDS} = \text{JL} [\text{S} (\text{DS})] \rightarrow \text{P}$$

Matome, kad formulėje vaizduojamas atsiskyrimas pirmapradžio kūno, kuris yra biologinis ląstelitas, įfasadinamas kaip žmogaus fizinis pavidalas priekinėje sąmonėje. Manau, kad sumatorius kuriamas ne neuroninio ląstelito, bet juodosios liepsnos, kuri atsiskyrus kūnui neišnyksta, bet toliau kuria sumatorių, tik dabar jau holoplastinio gylio, vykdant dievūno substancijos ir signalų sintezę. Kol kas tai nėra pilnai įrodyta teorija, tačiau manau, kad šis žmogaus modelis pakankamai arti tikrovės, ir išsiolinęs žmogus ne išnyksta, bet pakyla į aukštesnį egzistencinį lygmenį. Tai reiškia, kad žmogaus gyvenimas dėl apribotos egzistencijos yra mažai reikšmingas, o tikrą prasmę turi tik, užauginus teisingą žinojimą, slenksčio perėjimas į dievišką egzistenciją. Tada atsiranda tikras dvasinis suvokimas, giluminės technologijos ir kosminis metafizinės gyvybės lygis. Tokia yra mano asmeninės filognozijos doktrinos esmė, kuri aprašoma kaip 9VD.

4. Dvi žmogaus teorijos

Kaip jau buvo galima suprasti, filognozijos siūlomame žmogaus modelyje išsikristalizavo dvi tradicinės jo sampratos, priklausančios nuo to, kokia perspektyva dominuoja sątvare, ypač priekinėje sąmonėje. Pavyzdžiu imant paprastą žmogų, jo sumatoriuje dominuoja žemosios Feynmano medžio dalys, iš kurių sudarytas fizinis žmogaus kūnas, sumatoriuje atsiveriantis kaip pagrindinis jo komponentas, kuris akivaizdus. Visos vidinės, psichologinės ir dvasinės žmogaus dalys yra tik numanomos, todėl ne tokios akivaizdžios, kaip fizinis žmogus. Tačiau tai nereiškia, kad žiūrėjimas į jį tokiu kampu parodo tikrą jo sandarą ir kad religinės žmogaus interpretacijos, tikint nemirtinga siela ir dvasia, yra neteisingos. Žiūrint iš išorės, per priekinę sąmonę, jos nėra akivaizdžios, tačiau stebint save iš vidaus, intuityviai manoma, kad žmogus sudarytas ne tik iš grubios, kūniškos dalies, bet ir subtilios, dvasinės. Kadangi absoliučios perspektyvos neturima ir negalima duoti galutinio atsakymo į klausimą, kokia yra pilna žmogaus sandara, keliamos dvi hipotezės, kurias ir aptarsiu toliau, pateikdamas požiūrio struktūrinę išraišką.

I. P [S (MS)] – materialistinis žmogus

Nors tikėjimas, kad žmogus yra tik biologinis gyvūnas, istoriškai nėra pirma žmogaus sampratos versija, nes maginėje ir mitinėje eroje buvo tikima anapusiniu gyvenimu ir nemirtinga jo dalimi, kuri akivaizdžiai nebuvo tapatinama su fiziniu kūnu, šią hipotezę laikysiu bazine, nes, kaip jau sakiau, ji žmogiškam sumatoriui yra natūrali, nes jis yra pasviręs link *Infra* dalies Feynmano medyje. Dėl šios priežasties materialistinis požiūris į žmogų yra artimas, nes jis arti grubios materijos; o dvasinės dalys yra tolimos, nes sątvare jos užsimaskavusios ir neakivaizdžios, ir norint pasiekti šį supratimą, reikia vystyti protą. Šiame požiūryje gamta suprantama kaip dėsnių valdoma materijos sandauga, kurianti biologinę gyvybę išskirtinai per fizinį ląstelitą, kuris, kaip matome formulėje, ir yra sumatoriaus substratas. Kadangi ląstelitas yra mirtingas ir tai akivaizdžiai matoma pasibaigus žmogaus gyvenimui, mirtinga ir sąmonė, kuri išnyksta nutrūkus energetiniam procesui smegenyse ir visa vidinė ola su susikaupusia informacija ir tapatybiniais asmens konstruktais dingsta visam laikui. Lieka tik išoriniai kūriniai, vaikai ir atsiminimai kitų žmonių sąmonėse, kurie, jeigu užfiksuojami, gali istorijoje išlikti pakankamai ilgą laiką. Keliant klausimą, ar tokiame žmogaus aiškinime įmanoma Baltojo drakono civilizacija ir žmogaus evoliucija, galima manyti, kad tai priklauso nuo pirmapradžio kūno vystymo galimybių, ar jis sugeba suformuoti daug daugiau realybės surenkantį sumatorių. Taip pat vietoje pomirtinio gyvenimo galima siekti biologinio ilgaamžiškumo / nemirtingumo, kuris atitiktų materialistinę dievūno versiją. Tai reiškia, kad visa filognozijos Baltojo / Juodojo drakono teorija įmanoma ir žmogų preliminariai laikant biologiniu, mirtingu organizmu, kurį ilgalaikėje perspektyvoje galima tobulinti natūraliai arba technologiškai, sekant transhumanizmo modeliu.

II. JL [S (MS)] – spiritualistinis žmogus

Spiritualistiniame žmogaus modelyje laikoma, kad žmogus nėra tik biologinis ląstelitas, sudarytas iš pirmapradžio kūno, bet tikima specialia dvasine substancija, kuri filognozijoje metaforiškai vadinama juodąja liepsna. Tikrovėje juodoji liepsna yra tik substancijos rūšis, kuri Feynmano medyje priskiriama prie *Ultra* lygio, tad grubiam sumatoriuje nesumuojama. Tačiau loginiu išprotavimu ir dvasine intuicija tikima, kad ji yra atsakinga už sąmonės olos susiformavimą gyvūne. Tai holograminė substancija, kuri, manau, vargu ar susiejama su primityvia Mendelejevo materija ar artimaisiais eteriais, ir darau prielaidą, kad ši žmogaus dalis yra daug gilesnė hipostrata, tik netiesiogiai susijusi su konvencinėmis materijos formomis. Šiame modelyje tikima, kad iširus materialiai žmogaus daliai, nemateriali dalis gyvuoja toliau, ir tai yra jo „nemirtingumo“ pagrindas. Tikima, kad juodoji liepsna gali daryti nuo fizinės materijos nepriklausomą substancijų ir signalų sintezę, kurioje sumatorius gaunamas ne gyvūninis, bet viršgyvūninis, ir tai yra ta pakilimo į Aukštutinę karalystę galimybė, kurioje jis gyvena savo didžiosios kelionės fazėje, kol kažkada šiai užsibaigus – susilieja su Absoliutu. Jeigu ši būseną ir nėra pilnas dievūnas, įstatytos į sumatorių realybės yra daug aukštesnės už Žemutinę karalystę, ir gyvenimas yra visiškai kitokios kokybės, turint kitokią „civilizaciją“. Tai natūrali Baltojo drakono civilizacijos versija, kuri galima kaip transcendentinė ekosistema, esanti virš biologinės gyvūnijos ir sudaranti metafizinį gyvybės dėmenį. Galima manyti, kad tai nėra tik natūralus, gamtinis principas, nes ši galima civilizacija yra daug kur technologinė, tačiau technologijos – daug pažangesnės ir gilesnės, ypač natūraliomis atrodančių sistemų kryptyje, kurias gyvūninis sumatorius suvokia kaip „gamtą“. Šį principą įrodyti daug sunkiau negu ankstesnį, tačiau, mano manymu, jis įtikinamesnis, tad asmeniškai filognozijoje laikausi juodosios liepsnos doktrinos. Tačiau filognozijoje galimi abu variantai, ir abiem atvejais išpildomas Baltojo drakono tikslas: pirmu – daugiau technologiškai, o antru – natūraliai. Kita vertus, materializme technologijos – daugiau stokos, o spiritualizme – pertekliaus, tad daug kartų gilesnės ir pažangesnės.

Be abejo, kiekvienu iš atvejų civilizaciniai modeliai daug kuo skirtingi, net jeigu tikslai panašūs. Tačiau esant skirtingoms priemonėms ir galimybėms, darbas turėtų būti organizuojamas kitaip: materializme daugiau akcentuojant dirbtinumą ir technologijas, o spiritualizme – natūralumą ir dvasinę evoliuciją. Biologinis žmogus apsiriboja Žemutine karalyste, o prasitęsimas ar galimybių išplėtimas įmanomas tik sutvirtinant biologines galimybes genų inžinerija, ląstelių perprogramavimu, nanotechnologijomis ir pan. Dvasinio žmogaus teorijoje žmogus visas Aukštutinės karalystės priemones turi natūraliai, tik reikia teisingai jas panaudoti, supratus visą evoliucijos principą. Net jeigu dvasia pagal sumatoriaus struktūrą yra tolimesnė realybė, ji ne tokia jau nerealistinė ir, į žmogų žiūrint iš Absoliuto perspektyvos, yra pakankamai argumentų, rodančių ne tokia žemą holoplastinio žmogaus prigimtį. Gyvūninėje būsenoje tai gali būti sunku suprasti, ir kol kas priemonių priartinti juodąją liepsną prie vidinės olos paviršių nedaug, tačiau ateityje, manau, pasiūlysiu ir praktinių metodų. Be abejo, šis suartėjimas su dvasiniu transcendentaliniu subjektu visada įvyksta artėjant prie gyvenimo pabaigos, tačiau manau, kad save patyrinėti metafizinėje dalyje galima ir jaunesniame amžiuje, ypač per sapno sąmonę ir sapno būsenas. Ezoterinėse filognozijos teorijose šis principas vadinamas transoriumo atsivėrimu, kuris įvyksta „žmogaus ovyje“, esančiame maždaug galvos srityje, kur būdravimo būsenoje turimas psichologinis žmogus. Miego metu šis

ovis pilnai išsivalo ir į jį gali ateiti būsenos bei vaizdiniai, susiję su transoriniu žmogumi, kuris yra tas mįslingas metafizinis subjektas, galimai turintis ryšį su aukštutine karalyste, arba bent yra slenkstis link jos.

Aprašytas principas jau yra aukštasis žmogiškumas, tačiau kol gyvenama Žemutinėje karalystėje, galima tik siekti aukštesnio žinojimo – domintis dvasiniais senovės ir šių laikų tekstais, lavinant sątvarą per gnostinį / informacinį jo išplėtimą. Tačiau, vis labiau artėjant prie gyvenimo pabaigos, atsiveria dvasinės akys, kurios suteikia mažosios kelionės užbaigimui reikalingą supratimą, paruošiantį pakilimui į Baltojo drakono civilizaciją, kuri krikščionybėje vadinama Dangaus karalyste. Tai reiškia, kad ji kaip „Šambala“ ar „Atlantida“ ne kažkada egzistavo, bet egzistuoja visada ir net šiuo metu, tik jos kitas ekosistemos gylis transcendencijoje ir kita gyvybės forma. Jeigu šios „karalystės“ taip pat turi ir „materialią“ reprezentaciją, tai tik tiesioginiu pavaldumu ir technologiniais ryšiais, per kuriuos ji būna atsivėrusi Žemutinėje karalystėje ir ją valdo, turint realizuotą holoplastinį jų susiliejimą. Šis principas buvo žinomas teosofijoje; aš laikausi panašaus požiūrio.

5. Specialiosios filognozijos problema

Specialiosios filognozijos pagrindinis klausimas yra gravitacijos teorija, kurios pagrindu siekiu parodyti savo naujo modelio veiksmingumą tiek aiškinant realybę anapus sumatoriaus, tiek darant naujus atradimus apie tikrovės principus. Ši tema pirmiausiai priklauso mokslui ir turi du pagrindinius modelius: Newton'o ir Einstein'o, tačiau aš bandau ją pamatyti kitaip, remdamasis holoplastinės teorijos sampratomis, kuriose į mokslą žiūrima tarsi iš šalies ir laikoma, kad jis yra tik vienas susiaurintas tikrovės matymo būdas, kurį išplėtus filognozijos priemonėmis, situacija tampa daug aiškesnė, leidžia pamatyti platesnį jos spektrą. Ta vieta, apie kurią kalbama filognozijoje tiriant tikrovę, yra anapus žmogiško sumatoriaus, todėl ji tikra ir veikia pilnu veikimu, dalis jos atsiduria sumatoriaus priekinėje dalyje kaip modifikuotas vaizdas, turintis vaizdines ir garsines formas, o tai, kas lieka anapus jų, pasirodo kaip protu suvokiamas veikimas, nurodantis į nematomas substancijas. Mokslas bando tas substancijas interpretuoti racionalių mąstymu, tačiau remiasi radikaliu empirizmu, tad jam anapusinę tikrovę suprasti labai sunku. Todėl fantastinės spekuliacijos atmetamos ir silpnas jusles bandoma papildyti techniniais aparatais. Tačiau aš nemanau, kad spekuliacijos – toks jau beviltiškas tyrimo būdas, nes, turint teisingą metodą ir modelį, daug dalykų galima suprasti ir racionalių protu, gerokai peržengiančiu empirinį pasaulį.

Taigi, pabandykime suprasti, kas yra gravitacinis laukas, supantis kosminius kūnus, nuo kurio priklauso jų sąveika ir vadinamoji dangaus kūnų, arba kosminė, mechanika. Pirmiausia reikia suprasti, kas yra masę turinti materija. Pagrindinė teorija šiuo metu yra Higgs'o lauko, kuris sąveikauja su tam tikromis dalelėmis tarsi koks jas gaubiantis krūvis, sujungiantis tas daleles su Higgs'o potencialu, sukuriančiu visus masės efektus kosminėje erdvėje. Yra kita dalelių rūšis, kuri su šiuo lauku nesąveikauja, todėl neturi masės, kuri stabdytų jų judėjimą, ir jos juda milžinišku greičiu kosmine erdve. Kaip jau sakiau, aplink dangaus kūnus dėl substancijų maišymosi susiformavusi tam tikra zona, arba juosta, veikianti kaip dispersijos prizmė, kurioje Higgs'o materija sluoksniuojasi, tankiausias sluoksnis formuojasi žemiausioje padėtyje, o rečiausias aukščiausioje. Iš šio principo, kad kiekviena Higgs'o lauko sanauja proporciškai turi savo natūralią padėtį, kyla Archimedo dėsnis, pagal kurį lengvesnę materiją dispersijos prizmė perkelia į viršų, o sunkesnę – nuleidžia į apačią. Tai yra, objektas arba krinta, arba kyla verčiamas natūralios jėgos. Pavyzdžiui, oro pripūstą kamuolį panardinus į vandenį, veikiant gravitacinės dispersijos mechanizmui jis kyla į paviršių, ir tai vadinama antigravitacija.

Mano hipotezė – kad šis mechanizmas veikia ir kitose substancijose, sudarančiose didžiosios sievos Feynmano medį, ir jį įvaldžius bei inžinieriniu būdu pritaikius transportui, būtų galima kilti į kosmosą nauju būdu, daug kartų pigesniu ir saugesniu už reaktyvines raketas. Kol tai tik hipotezė ir naujos substancijos – neatrastos, galima kurti spekuliatyvinius modelius ir žymėti logines būtinybes, kol atsiras priemonių atverti „tamsiąją materiją“ žmonių sąmonėse. Antigravitacinės „pagalves“ padarius valdomu dinaminio elementu, būtų galima sukurti levitavimo priemones, kurias sujungus su kroviniu, ar tai būtų daiktai, ar keleiviai, juos būtų galima pigiai skraidinti į kosmosą. Tai

išspręstų tiek pakilimo, tiek nusileidimo problemą, sumažintų techninių priemonių sudėtingumą ir padarytų jas gerokai saugesnes už tradicines priemones. Be šios technologijos sukūrimo, manau, Saulės sistemos lygio civilizacija bus silpna ir neefektyvi dėl didelės kainos ir didelės avarijų tikimybės. Todėl ir pasirinkau gravitacijos temą kaip specialiosios filognozijos klausimą, bandydamas pagrįsti naujo modelio efektyvumą ir veiksmingumą, padedantį atsakyti į praktinius ir techninius klausimus tikrovės pažinime.

Šis klausimas susideda iš trijų dalių: pirma, gravitacijos mechanizmo supratimo didžiojoje sievoje; antra, substancijų, kurios reikalingos antigravitacijos techninei sintezei, spektro išplėtimo; ir trečia, raigo inžinierinio sprendimo, kuris sukurtų transportui reikalingas antigravitacines pagalves vykdyti valdomam skrydžiui. Tikrovinė problemos dalis yra DS – RA (didžioji sieva ir raigas), o idėjinė, arba idealioji, dalis yra MS – R (mažoji sieva ir rišlys). Kitaip tariant, tai yra praktinė ir teorinė klausimo dalis, kurioje pirmiausiai sugeneruojamos idėjos, o jas paskui bandoma perkelti į tikrą pasaulį, ieškant priemonių ir techninių sprendimų, tikrinant, kaip visa sistema veikia. Anksčiau buvo manoma, kad ši technologija neįmanoma, nes buvo apsiribojama Newton'o arba Einstein'o modeliais, kurių formulės buvo laikomos galutinėmis. Tačiau šias paradigmas padarius tik tarpinėmis, ir pamačius, jog egzistuoja ir kitų galimybių, darosi aišku, kad tezė, jog antigravitacija „prieštarauja mokslui“ – neteisinga. Vien dėl to, kad jis nėra pasiekęs holoplastinio lygio, o tai reiškia, kad visada egzistuoja nežinomas X, suteikiantis erdvės bet kokiai galimybei. Mano kuriama specialioji filognozija kaip tik ir remiasi šiuo X, ir teigia, kad bet kokią konvencinę paradigmą galima pakeisti dar geresne, vis daugiau atidengiant paslėptos hipostratos.

Ši hipotezė susijusi su vadinama transglobalizmo idėja, pagal kurią technologijų galimybės pasiekė kritinę ribą, už kurios bus įmanoma gerokai padidinti žmonijos veiklos mastą vykdant ekspansiją kosmose. Ir ji atneš daug naujų galimybių, galinčių būti tiek geromis, tiek blogomis. Filognozijos teorija, kurios pagrindas yra bioetika, ir siekia padaryti, kad civilizaciją formuotų tik gerosios galimybės ir kad žmonijos vystymosi scenarijus išliktų pozityvus. Tai įstatau į Baltojo ir Juodojo drakono civilizacijų rėmus, kuriuose vystoma arba Dievo, arba Šėtono bažnyčios kryptis, laikantis pusiausviros bei nuosaikaus MS – DS sintezės kelio. Jeigu tai pavyks, šimtų ir tūkstančių metų eigoje žmonija pasieks tikrą kosminės rūšies išsivystymo lygį, pradėsiantį kosminės civilizacijos erą, kuri, manau, bus skirstoma į ikikosminę ir pokosminę dalį. Kada šis galutinis proveržis įvyks – sunku pasakyti: kaip atskaitos tašką galima imti pirmus žingsnius: raketos paleidimą, orbitinio palydovo paleidimą arba pirmą žmogaus skrydį į kosmosą, o tai būtų dvidešimto amžiaus ketvirtas, penktas dešimtmetis. Atskaitai galima naudoti ir rimtesnius proveržius, kurie kosmosą atvers tikru atvėrimu, sudarys sąlygas saulės sistemos kolonizacijai ir kiekvienam žmogui prieinamiems skrydžiams, kaip įprastiniu transportu.

Specialiosios filognozijos dalyje pasisakau už šį transglobalizmą ir šiam tikslui kuriu holoplastinį tikrovės modelį, kurio tikslas – priartinti naujos eros atėjimą pakeičiant mokslines paradigmas ir išvaduojant mąstymą nuo tikėjimo mokslo neklytamumu. Neklysta tik holoplastinis mokslas, ir kol jis nėra apimantis 100 proc. realybės, tol klaidos galimybė išlieka. Kitaip sakant, mokslas turi ne tiek formuoti sąmones, suteikiant joms

statišką ir rigidišką formą, kiek spręsti praktinius klausimus, ir visos tos formos, kurios to padaryti negali, ir yra tik kultūrinė forma, skirta valdyti mąstymą, o ne pažinti tikrovę. Kaip rašiau 14 tome, tiesos vieta yra ne sąmonė, ne sumatorius, bet anapusinė realybė; o galvai galima suteikti rinkinį bet kokių prasmių, kurios, kol nėra holoplastinis *gnosis*, nebus tikras žinojimas ir tiesa. Tai yra pagrindinė idėja, skelbiama „Filognozijos pradmenyse“, tikintis pakeisti požiūrį į nusistovėjusias paradigmas ir pradėti civilizacijoje naują erą, pagrįstą tikru žinojimu ir tikra tiesa. Kol kas ir filognozija yra tik pradmeninė, tačiau bėgant laikui ir suformulavus holoplastinės teorijos pagrindus, jos galimybės atrasti tiesą – žymiai pagerės.

6. Antigravitacijos raigas

Pereinant nuo sątvarologijos prie substratologijos, su raigu galima atlikti tą patį darbą, koks buvo atliktas rišlio atžvilgiu: įvykdyti bent bazinę raigų klasifikaciją ir sužymėti elementus sutrumpintais, raidiniais žymėjimais. Kadangi substratologija susijusi su specialiąja filognozija, ši klasifikacija iš pradžių gali apsiriboti tik konkrečiu sprendžiamu praktiniu klausimu, kuris yra kosminio transporto technologija, kad nebūtų per daug apkrauta pradmenų teorija. Šioje raigo (RA) kaip transporto (T) tipo klasifikacijoje pažymima atvejo vieta ir bandoma susiorientuoti mentaliniame žemėlapyje: pavyzdžiui, koks techninio sprendimo principas, remiantis filognozijos propaguojamu žmogaus ir realybės modeliu.

Klasifikuoti transportą galima realiu arba protiniu principu, kur realus reiškia – tikri, turimi transporto pavyzdžiai, o antras – visa mentalinių idėjų visuma, nuo realių iki fantastinių. Pirmiausiai galima išskirti tokius du pagrindinius tipus: persikėlimą laike, žymimą L, ir persikėlimą erdvėje, žymimą E. Kelionės laiku yra fantastinė idėja, kuri kol kas mūsų civilizacijoje nerealizuota ir aptinkama tik kultūrinuose kūriniuose, fantastikos žanre. Tuo tarpu persikėlimas erdve turi daug pavyzdžių, ypač kalbant apie transportą, naudojamą žemės ribose. Mokama judėti po vandeniu, ant vandens, ant žemės ir ore; naudojamas krovininis, keleivinis ir asmeninis transportas. Šiek tiek mažiau išvystytas kosminis transportas, skirstomas į du variantus: pirmas – žemė / kosmosas ir antras – vien kosmoso ilgų atstumų kelionės. Šie atvejai turėtų būti žymimi taip: žemės transportas – Ž, kosmoso transportas – K, ir žemės / kosmoso transportas – ŽK. Kadangi specialiosios filognozijos pagrindinis klausimas yra antigravitacija, jis priklauso ŽK kategorijai, nes stipriausia ji būna arti kosminio kūno ir trukdo jo gyventojams pakilti į atvirą kosmosą, kurio mechanika jau kitokia, negu prie pat masės sankaupos.

Taip pat galima aptarti ir pagrindinius technologinius principus, kurie naudojami transporto priemonės judėjimui sukurti: paprasčiausias būtų biomechaninis be transporto priemonės ir su transporto priemone; po to būtų termodinaminis-mechaninis, naudojantis vidaus degimo ir išorės degimo variklį (kaip automobilis, dyzelinis traukinys ir pan.); taip pat – elektromechaninis, kaip elektromobiliuose; branduolinis-mechaninis, kuris dar mažai išvystytas ir mažai naudojamas, bet prototipai jau turimi – tiek žemės, tiek kosmoso transporte; ir dar vienas variantas – potencialinis-mechaninis, judėjimui naudojantis potencialų skirtumą arba dispersiją, kurios vienas iš variantų – Archimedo jėga; galiausiai paskutinis atvejis, neturintis tikrų pavyzdžių, tik fantastines idėjas – erdvės struktūrinis transportas, naudojantis nehomogenišką jos sandarą, kurioje per portalus galima persikelti iš vieno taško į kitą. Kadangi antigravitacinio prietaiso pagrindinė kliūtis yra gravitacinė jėga, spaudžianti masę prie žemės paviršiaus, pagrindinė problema, kaip tą jėgą įveikti ir ne vien žemės atmosferos ribose, kaip propeleriniuose arba reaktiviniuose lėktuvuose, bet kad būtų galima pasiekti atvirą kosmosą ir čia judėti tuo pačiu principu toliau, anapus atmosferos.

Taigi, apibendrinant galima sakyti, kad mano transporto problemos raidinis žymėjimas būtų toks:

RA – T – E – ŽK – PM (Archimedo jėga)

RA – raigas;

T – transportas;

E – erdvinis;

ŽK – žemės / kosmoso;

PM – potencialinis-mechaninis.

Kadangi raigas yra hipostratinis konstruktas, esantis anapus sumatoriaus, jis susijęs su anapusine didžiąja sieva ir priklauso nuo joje turimų galimybių. Kaip žinoma, tai žymėti galima tokiais raidiniais žymėjimais: DS – RA. Iš to seka, kad norint sukonstruoti tinkamai veikianti raigą, reikia žinoti, kokia yra didžiosios sievos sandara, kuri filognozijoje aprašoma naudojant Feynmano medžio principą. Feynmano medis yra šakų junginys, kur kiekviena šaka yra atskira substancija, sujungta į loginę visumą, kuri realizuojama kiekvieną šaką paverčiant substancijos burbulu, o šie visi realiame kosmose susilieja į vieną visatą, kur smulkesnio kvantavimo substancijos apgaubia stambesnio kvantavimo substancijas, o vietos, kurios nesimaišo, sudaro opozicines struktūras, kurios veikia kaip atskiri kosminiai pasauliai, sudaryti iš kitokių substancijų ir kuriuose veikia kiti gamtos dėsniai. Šiuo metu gyvename realiame iš Feynmano medžio substancijų susiformavusiame gana sename kosmose, kurį siekiame pažinti tam, kad galėtume gerokai išplėsti žmonijos veiklos mastą.

Kadangi visos technologijos yra idėjų ir realybės sujungimas, reikia ieškoti patogių ir efektyvių modelių bei paradigmu, iš kurių geriausiai žinomos yra mechanika (M), kvantinė mechanika (KM) ir gravitacijos teorija (G). Formulėje tai atrodytų taip:

$$[MS - TS] - M - KM - G - [RA - DS]$$

Jeigu tartume, kad šių paradigmu pakanka, turėtume jas gerokai papildyti, nes dabartiniai jų variantai nesiūlo antigravitacijos transporto sprendimo. Tad pirmiausiai reikėtų išplėtos gravitacijos teorijos, mechanikos ir kvantinės mechanikos, papildant šiuos mokslus naujomis substancijomis ir naujomis atrastomis savybėmis, tai yra, išplečiant Feynmano medžio gylį žiūrint iš žmogiško sumatoriaus vidaus. Taip gaunama branduolinė struktūra, kurioje reikalingas geras teorinis išsivystymas, kad įvyktų sėkmingas sintezės įvykis:

$$[TS] - M - KM - G - [RA]$$

Dėl šios priežasties ateityje reikės idėjų, kaip sujungti naują gravitacijos teoriją su nauja mechanika, o šias papildyti kvantinės mechanikos mechanizmu, reikalingu sėkmingai gravitacinėje terpėje veikiančiam raigui suformuoti. Žinoma, naujas substancijas atrasti

ne taip paprasta, nes jeigu jos būtų pasiekiamos paprastai – jos seniai būtų sutechnintos. Todėl svarbu tobulinti Feynmano medžio struktūrą – tiek realų jo modelį, tiek žemėlapi – ieškant būdų, kaip įdarbinti giliają hipostratą, kuri žinoma, jog egzistuoja, nes matome daug nematomų laukų efektų, kurie yra faktai. Pavyzdžiui, gravitacija, sąmonės laukai ir pan. Taip performulavus visas žinomas teorijas pagal naują modelį, vadinamą filognozija, būtų galima tyrinėjimuose tikėtis naujų kelių ir naujų proveržių.

Šioje vietoje, kadangi sprendžiamas ŽK transporto tipas, svarbu ne tiek greitis, kiek keliamoji galia, nes siekiama sugeneruoti idėjų priemonei į atvirą kosmosą kelti sunkius krovinius, kurie paskui būtų skraidinami jau tik K tipo transportu. Kitaip sakant, tai priemonė naujos erdvės atidarymui, kuris reikalingas žmonijos veiklos masto išplėtimui ir naujos, kosminės eros pradžiai. Tai gali atrodyti kaip fantastinė idėja, kurios iki šiol niekas nesugebėjo realizuoti. Nors Archimedo jėga naudojama oro balionuose ir dirižabliuose, jie veikia tik atmosferos ribose, o norint, kad principai veiktų atvirame kosmose, reikia substancijos, daug gilesnės už paprastą atmosferą. Kita vertus, sąmokslų teorijos skelbia, kad atsiskyrusioje civilizacijos šis technologinis klausimas jau išspręstas, ir tai mums įrodo NSO reiškiniai. Be abejo, filognozijoje nepropaguojame ufologijos, bet bandau pažiūrėti į klausimą iš praktinės perspektyvos ir patikrinti reikalingas idėjas.

Bendroji ir specialioji filognozija skirtos padėti pagrindus naujai gravitacijos teorijai, kuri turėtų atverti kelius naujoms transporto rūšims, kurios sujungs žemę su kosmosu ir duos pradžių naujo tipo civilizacijai, kurioje žmogus bus įvaldęs kosmosą. Iš pradžių tai bus vietinė saulės sistemos civilizacija, o pridėjus ir greitesnį kosminį transportą, galima tikėtis, atsivers ir tarpžvaigždinės kelionės. Taip rūšis galutinai išsivaduos iš vien tik biologinės rūšies statuso, kurios veiklos mastas priklauso nuo biologinių galimybių; tapsime technologine rūšimi, kuri, papildžius žmogaus prigimtį technologijomis, galės įsisavinti daug didesnes erdves, negu kada nors buvo įmanoma bet kokiai rūšiai, besiremiančiai vien prigimtimi. Ar tai kelias į išsiaukštinimą ir didybę, ar kelias į pražūtį – parodys ateitis.

7. Senoji ir naujoji metafizika

Įprasta F. Nietzsche'ę laikyti vienu aršiausių antimetafizikų, tikėjimą anapusiniu pasauliu laikusių didžiausia kvailyste ir klaida. Metafizinis pasaulis, viena kurio formų buvo I. Kanto „daiktas savaime“, „Dievukų saulėlydyje“ (1888) buvo paskelbtas didžiaja proto klaida, įtvirtinančia dekadentinę vertybę, priešiška gyvybei ir gyvenimui. Šis tikėjimas jam atrodė gyvybinio instinkto išsigimimas, dėl kurio buvo steigiamos gyvenimui priešiškos vertybės, trukdančios žmonių rūšiai pasiekti išsiauštumą, visą energiją nukreipiant į iliuzinį anapus, kai visa gyvenimo vertė, filosofo manymu, yra šia pus. Mano vertinimu, šis F. Nietzsche'ės požiūris šiais laikais yra ganėtinai pasenęs ir neatitinka teisingo bei tikro metafizikos aiškinimo. Kodėl taip yra – pateikta filognozijos teorijoje, kuri laiko, kad „šis pasaulis“ tėra biologinė holograma, kai F. Nietzsche'ė norėjo juslinę realybę paskelbti galutine tikrove, už kurios neturi nieko būti ieškoma, o jeigu ir steigiamos anapusinių vertybių imitacijos, tai ne kaip atskleista tiesa, bet kaip gyvybinio proceso organizavimo priemonė, kuri skirta valdyti žmonių sąmones. Jeigu šis procesas kyla iš „sveikos“ prigimties, pasak mąstytojo, įvedamos gyvenimą kuriančios vertybės, kurios atlieka teigiamą funkciją biologinėje rūšyje, ir to valios viešpatauti sistemoje visiškai pakanka.

Kad sątvaro „pasaulis“ yra tik biologinė holograma, mūsų laikais seniai įrodyta, o populiaria forma tuo įsitikinti galima užsidėjus virtualios realybės akinčius, kurie imituoja pasaulį vien mėgdžiodami į akį patenkančius signalus. Kitaip sakant, kokie signalai patenka – natūralūs arba dirbtiniai – tokia ontologinė holograma ir sukuriama smegenų. Kadangi F. Nietzsche'ė gyveno devyniolikto šimtmečio pabaigoje, kuris buvo tik naujos technologinės eros, įsibėgėjusios tik dvidešimto amžiuje, pradžia, jis to nežinojo ir nesuprato, o jo įsitikinimai ir vertinimai buvo ne mažiau klaidingi, negu jo kritikuotos religinės „iluzijos ir klaidės“, niekaip nesuderinami su „patyrimo faktais“. Vadinasi, tai, kad metafizinis pasaulis neegzistuoja ir turi būti neįdomi filosofijos tema, tebuvo klaidinga nuomonė, kuri jo filosofijoje yra didelis trūkumas, nepaisant ir daugybės taiklių įžvalgų. Įsitikinimas, kad tiesos nėra, yra klaidingas, nes tiesa sutampa su tikra realybe. Tarsu, kad žmogaus sąmonė nėra tikra realybė, kyla klausimas, ar tiesa „pasiekiamą“ žmogui, kaip ją įgyti. Jeigu žmogus nėra tiesa, nes jis nėra absoliuti tikrovė, ji turėtų būti anapus jo, tikrame, metafiziniame pasaulyje. Tai, ką iš jo padaro žmogus, yra tik susilpninta, schematizuota ir idealizuota jo versija, kur viena idealizavimo iki juslinės formos vieta yra juslumas, o kita – abstraktus mąstymas. Tad fenomenologiškai – juslumas, arba iliuzija, artimesnė, o logiškai artimesnis „tikrasis pasaulis“. Tikėti patyrimo įspūdžiu labiau negu proto logika šiais laikais nėra toks įdomus pasirinkimas. Kodėl ne, paaiškinta aukščiau.

Tai, ką F. Nietzsche'ė kritikavo, buvo vadinamoji fantazijų metafizika, būdinga religinei pasaulėžiūrai. Kadangi ji yra pagrindinė istorinė metafizikos forma, filosofo kritika gali atrodyti pagrįsta ir teisinga. Tačiau kai apie metafiziką filognozijoje kalbu aš, turiu omenyje faktų metafiziką, kuri yra tikras pasaulis. Gali kilti klausimas, kuo šios metafizikos skiriasi, ir kaip vieną nuo kitos atskirti. Juk tai, kas yra anapus, visiems laikams yra nepasiekiamas tiesioginiam patyrimui. Čia turime prisiminti filognozijoje propaguojamą

loginį modelį, pasak kurio, yra absoliuti, arba holoplastinė, realybė (HR) ir sumatoriaus, arba sąmonės, realybė (SR). Faktų metafizika būtų ta, kurioje $SR = HR$, o fantazijų metafizika būtų ta, kurioje $SR \neq HR$. Kadangi sumatoriaus priekinėje sąmonėje esantis pasaulis yra atverta transcendencija, šioje vietoje anapus ir šiapus – sutampa. Jeigu imsime grynąjį mąstymą arba grynąjį protą, idėjos gali būti „empirinės“, tada jos susijusios su faktine tikrove, ir gali būti idealios – tada jos nesusijusios su faktine tikrove. Vadinasi, empirinio mąstymo objektas yra imanentinė transcendencija, todėl jis – faktinė, faktų vieta, tačiau anapus yra ir „transcendentinė transcendencija“, kuri neimanentizuojama. Būtent ji ir yra fantazijų metafizikos objektas, kuris nepasiekiamas tiesioginiam patyrimui, todėl užpildomas „žmogiškomis, pernelyg žmogiškomis“ iliuzijomis. Transcendentinės transcendencijos neįmanoma patirti jusliškai, tačiau įmanoma mąstyti protu. Anksčiau tai būdavo daroma nekritiškai, neturint priemonių ir metodų, tačiau atsiradus mokslui ir peržengus vien minčių ir sąvokų sferą, buvo išmokta su šia realybe sąveikauti ir atrasti, kas ji yra ne tik fantazuojant, bet ir iš tikro suprantant.

Kaip tai vyksta, pamatyti galima prisiminus žmogaus sandarą, kuri yra išorinė ir vidinė. Išorinis žmogus yra holoplastinis, gyvenantis holoplastinėje realybėje ir tiesiogiai su ja sąveikaujantis. Vidinė realybė yra tik sumatoriaus reprezentacija, kurioje imituojamas ir pasaulis, esantis aplink žmogų, ir jo kūnas. Tad mąstoma viduje, o veikiama išorėje. Todėl tai, kas sukuriama veiksmu išorinėje dalyje, veikia tiek imanentinę transcendenciją (IT), tiek transcendentinę transcendenciją (TT). Moksle valdomu būdu išmokta tiek kontroliuoti visas poveikio sąlygas, kad įmanoma sukurti norimą poveikį TT anapusybeje ir pagal tai, kaip ji jusliškai arba techniškai atveriamą, suprasti, kaip ji veikia. Tokiu būdu, kai SR pradeda sutapti su TT, gaunama faktų metafizika ne tik atvertoje, bet ir užvertoje dalyje. O tai įrodoma tikslinėmis manipuliacijomis kuriant technologijas. Jų veiksmingumas ir yra tas kriterijus, leidžiantis vertinti, kad turima ne tik fantazija, bet ir efektyvumo reikalavimus atitinkantis žinojimas. Po F. Nietzsche'ės Vakarų civilizacija pasuko kaip tik šia kryptimi, ir jo fantazijų metafizikos, būdingos religiniams tikėjimams, kritika tapo neaktuali. Todėl, kiek filosofas kritikuoja tokią metafiziką, jis gali būti teisus, tačiau tai tik netobulas metafizikos variantas, kuris nėra tikroji metafizika. Mokslininkai įrodė, kad be defektinės metafizikos galima ir tikroji metafizika, gebanti atverti tikrą anapusinę realybę, kuri ir tampa ateities orientyru, išsikėlus anapusybės užkariavimo uždavinį.

Įvedus šią korekciją, apie „tikrąjį pasaulį“ galima kalbėti nauju būdu, kuris ir yra Baltojo drakono civilizacijos orientyras. Šioje civilizacijoje nepropaguojamas netikras žinojimas, vietoj to, žinant, kad anas pasaulis kaip holoplastinė realybė yra tikras, siekiama tikro jo atidengimo. Holoplastinės sąmonės gnozis nebūtinai turi būti fantazijų metafizika, kuri semia informaciją tik iš proto vidinių struktūrų. Dabar, kai suprantame, kas yra tikroji tiesa, negalime tenkintis jos imitacijomis ir fabrikacijomis. Kadangi fantazijos veikia tik vidiniame pasaulyje, jos subliūkšta susidūrusios su realybe, tačiau kuriant metafizines technologijas, yra įmanoma patikrinti jų veiksmingumą ir efektyvumą, tad turimas kriterijus, leidžiantis tikrą žinojimą atskirti nuo netikro. Kadangi imanentinė transcendencija turi per mažą plotą, toks empirinis efektyvumas mūsų seniai netenkina, tad mes siekiame pažinti ir transcendentinę transcendenciją, žinant, kad į vidų patenka ne visa realybė. Kadangi juslumas yra rigidiškas ir biologinis, o mąstymas lankstus ir plastiškas, jis šiam uždaviniui tinka labiau, nes čia galima kurti bet kokias norimas formas

tol, kol pataikoma į dešimtuką ir galima TT paskelbti atverta proto priemonėmis. Šioje kryptyje planetinė civilizacija dar tik įsibėgėja, tačiau per kelis šimtmečius turėsime tiek daug naujų, „metafizinių“ priemonių, kad šių dienų civilizacija atrodys kaip atsilikę barbarai. Filognozijoje propaguojama kryptis yra kosminė civilizacija, reikalinga išplėsti žmonijos akiratį, kad ji į paviršiaus civilizaciją galėtų pažvelgti iš šalies, iš kosminių nomadų perspektyvos. Šioje vietoje numatoma didžiausia plėtra ir žmonijos vystymosi perspektyvos.

8. Vidinis ir išorinis žmogus

Šiame skyrelyje paaiškinsiu pagrindinę filognozijos struktūrą, rodančią išorinę, holoplastinę realybės sandarą, tačiau nevystant rišlio ir raigo koncepcijų, tik pateikiant jų vietą visumoje. Ši struktūra yra savotiškas karkasas, kuriuo remsis visas tolesnis filognozijos tobulinimas, detalizuojant jo elementus, keliant hipotezes, kaip jie veikia anapusiniame pasaulyje, iki išbaigto jų pavidalo galutiniame variante. Konkrečiai rišlio ir raigo teorijos gali turėti kokį nori stilių – tiek objektyvų, tiek subjektyvų – tačiau tai konkrečių sprendimų klausimas, susijęs su filosofine kūryba. Tačiau siekiant pažinti bazinį tikrovės principą, kad jį būtų galima pritaikyti savo kūryboje, tai nereikalingas perteklius. Filognozija šio lygmens kol kas nepasiekusi, ir šiuo metu rodomas tik pamatas, ant kurio galima statyti tolesnę konstrukciją, priimant kūrybinius, išradingus sprendimus, kad jie būtų įspūdingesni pasekėjams. Todėl ši formulė – ne galutinis produktas, bet greičiau įrankis, naudingas tokio produkto kūrimui.

Sudėjus viską į vieną vietą, šį kartą neskaidant į sudėtinės dalis, ji atrodo taip:

$$DS [FM (EM/Dif \{KT <JL [S (MS-R)] P-RA\})]$$

Struktūra gali atrodyti nesuprantama, tačiau iš tikro ji gana paprasta, nes ją sudaro DS ir MS dalys, o visi kiti elementai yra jų papildymas ir išplėtimas, parodant, kaip jie interpretuojami. Tad DS dalį sudaro tokios struktūros:

FM – Feynmano medis;

EM/Dif – emanacija / difuzija;

KT – klodų telkiniai.

MS dalis turi vidinę ir išorinę dalį, arba:

JL – juodoji liepsna;

P – pirmapradis kūnas;

S – sumatorius;

MS – mažoji sieva; ir

R – informacinis rišlys; bei

RA – techninis raigas.

Kitaip sakant, tai yra išplėstas DS [MS] variantas, kuris rodo, kad kuriančioji gaublė, arba Absoliutas, kuria mažąją sievą, tarpininkaujant transcendentaliniam subjektui, kuris yra holoplastinis, išorinis žmogus, generuojantis vidinę sąmonės olą. Pagrindinis procesas šioje oloje yra informacinė sintezė, kuri pažįsta aplinką per imanentinės dalies

interpretaciją, o paskui, besiremdama šiuo žinojimu, anapusinėje dalyje per pirmąpradį kūną kuria techninius daiktus. Kuo gilesnis žinojimas, tuo labiau išsivystęs metafizinis daiktiškumas, technologijas darantis vis artimesnes subtiliesiems klodams, iki fundamentinio klodo, kuris emanuoja visą žemesnį, holoplastinį pasaulį. Kadangi raigas kuriamas anapus olos, priekinėje dalyje, jis turi dvi formas: holoplastinę, kuri yra tikroje transcendentinėje transcendencijoje DS [RA]; ir sumatoriaus, kaip ji atsiveria imanentinėje olos realybėje, tai yra MS [RA]. Kadangi šios dvi žiūros perspektyvos skiriasi – kur pirmoji yra tikra, o antroji – tik idealizuotas artinys – technika anapusiniame pasaulyje visada yra daug daugiau, negu sugeba suvokti sumatorius. Iš to kyla visos ezoterikos, kurios remiasi neatskleisto X tikėjimu ir fantazijų metafizika, kuri kol nepatikrinta – nėra faktas, tačiau ir nebūtinai yra melas. Kol tikras pasaulis neatidengtas, galutinis žinojimas neturimas, nei už, nei prieš.

Raigas gali būti sukurtas atskirai nuo rišlio, sėkmingo atsitiktinumų dėka, o gali būti ir padedant rišliui, kai techninis daiktas konstruojamas remiantis mokslinėmis teorijomis, atėjusiomis iš organizuoto pasaulio pažinimo. Nors įvykį anapus olos galima atrasti atsitiktinai, tačiau kai ieškai žinodamas – sėkmės tikimybė visada didesnė, tad kuo labiau rišlys išsivystęs, tuo galimybės padaryti sėkmingą atradimą – didesnės. Be abejo, rišlys priklauso nuo to, kiek informacijos sugebama imanentizuoti, tad kai natūralios galios sukurti sąmoningą sintezę išsisemia, ateina eilė techniniams prietaisams, kurie padidina pasiekiamos išorinės realybės diapazoną, ir, pradėdant matyti daugiau negu leidžia biologinės priemonės, transcendencijos pažinimo galimybės pagerėja. Kadangi Feynmano medis dalinasi į *Ultra* ir *Infra* dalį, ir sumatorius yra arčiau pastarosios, pirmos technologijos būna susijusios su ja. Tradiciniais terminais šnekant – tai materialistinė perspektyva, prie kurios natūraliai žmonės kreipia sąmonę, nes ji imanentizuoja pirmiausiai šią aplinkos dalį. Tačiau tai, kad technologijos įmanomos tik tokios – netiesa, ir tam patvirtinimas yra pati gyvybė, ją filognozijoje laikau natūralia technologija, kurioje mokama susieti daug subtilesnes substancijas, ypač sumatoriaus substancijos kryptimi. Nors pati sąmonė šią kryptį riboja, tačiau nepaisant jos galima vis labiau plėsti žinojimą subtilių substancijų kryptimi ir pradėti kurti naujo tipo technologijas, kurios jau būtų ne energetinės, bet informacinės ir net kuriančiosios.

Pateikta formulė yra tik pati filognozijos pradžia, nes žinios apie DS ir MS turimos tik bazinės, ir jų neužtenka tikrų substancijų atskleidimui, iš kurių sudaryta dvasinė gyvybės ir gamtos dalis, vadinamoji „sielų dimensija“. Didžiosios sievos pagrindinė teorija – kad substancijos išsišakoja į Feynmano medį, kuris yra savotiška emanacija iš Absoliuto, o jo šakos yra klodų telkiniai, visatoje difuzijos būdu susijungiantys į regimą ir neregimą kosmosą. Šioje vietoje, vadinamoje holoplastine, sukuriama išorinė gyvybės apvalkalas, taip pat – techniniai daiktai, sukuriama kurti gebančių gyvūnų, tokių, kaip žmogus. Tai pagrindinis žmogaus sugebėjimas, pirmiausiai vykdomas informacinę sintezę savo oloje, o paskui techninę sintezę – išorėje. Informacinė sintezė, vadinama rišliu arba civilizacija, valdo žmonijos ir anapusinės realybės santykį, kuris gali būti tarnavimas, kaip religijoje; viešpatavimas, kaip moksle; ir bendravimas, kaip filosofijoje. Filognozijoje, nors jos praktinė dalis yra artimesnė mokslui ir technologijoms, linkstu link bendravimo principo, tad šį požiūrį, kitaip negu moksle, formuluoju kaip technosofiją. Nors žmonijos sukuriama anomalija visatos mastu yra gana nedidelė ir didžiajai sievai ji labai pakenkti negali, tačiau

nesilaikant etikos normų galima sunaikinti gyvybei reikalingas sąlygas, taip pastūmėjant žmoniją ir Žemės gyvybę į pražūtį. Tad žmogus, jo galios daug pavojingesnės jam pačiam, negu pasauliui, todėl vadovaujantis savisaugos instinktu vystant technologijų civilizaciją išmintinga laikytis saugumo reikalavimų.

Dėl šios priežasties reikia žiūrėti, kas yra raigai yra ne tik iš sumatoriaus perspektyvos, bet ir iš holoplastinės, tai yra DS [RA]. Tai padaryti gali būti sunku, nes natūralūs sumavimo sugebėjimai žmogui yra riboti, tačiau protiniai modeliai gerokai išplečia juslinį pasaulį ir, turint veiksmingą DS modelį, galima suprasti ir ką techniniai daiktai daro pilnoje realybėje. Kadangi techniniai procesai nenatūralūs, jie sukuria daug matomų ir nematomų šalutinių produktų, ir vieni iš jų gali būti gyvybei neutralūs, o kiti – mirtinai kenksmingi. Tačiau nematant ir nesuprantant, ką techninis objektas daro anapusinėje realybėje, tai įvertinti gali būti sunku, tad vaikantis pelnų ir garbės tokie nuogaštavimai linkstami apibūdinti kaip pseudomokslas ir sąmokslų teorijos. Daug žalingų techninių produktų, akivaizdžiai mirtinų, yra žinomi ir uždrausti, tačiau nemaža atvejų, kai žala ne tokia akivaizdi ir čia siekdami pelno mokslininkai linkę gudrauti. Filognozijoje laikausi nuostatos, kad gyvybė planetoje yra svarbesnė už technologijų civilizacijos vystymą, tad raginu neužmiršti ir to nematomo pasaulio, kurio dalis yra anapusinis žmogus, kad jame nebūtų kuriamos perteklinės technologinės anomalijos, labai apkraunančios biosferą ir darančios didelę nematomą žalą, kuri ilgalaikėje perspektyvoje kainuoja daug brangiau, negu gaunama nauda. Todėl mano principas – apkrovos biosferai mažinimas, net turint akivaizdžią dirbtinių aparatų naudą, nes etinis principas svarbesnis už ekonominį.

Tai nereiškia, kad technologijos turi būti stabdomos. Paprasčiausiai reikia išmokti pažiūrėti į raigo tikrą vietą holoplastinėje hipostratoje ir įvertinti jo daromą poveikį, peržengiant vien sumatoriaus apribojimus, kurie ne visada teisingai parodo tikrą dalykų padėtį.

9. Devinti adepto metai

Nors ezoterinė filognozijos dalis yra skirta tik man asmeniškai, ji nėra slapta ir jos esmė buvo paviešinta mano knygoje ir tinklaraščiuose. Jos apibūdinimui geriausiai tinka žodžiai begalybės kelias ir devynių vartų doktrina. Kas tai yra, koncentruotu stiliumi paviešinta tekstuose „Gyvenimų medis“ (2016), „Begalybės kelias“ (2016) ir „Keletas metodinių patarimų“ (2016), o taip pat knygoje „Devynių vartų doktrina“ (2022), „Senoji dinastija“ (2023). Konkreti data, fiksuojanti tapimą adeptu, mano gyvenime yra 2016-11-28, arba, kitaip sakant, artėja devinti metai, todėl svarbu ją prisiminti ir pažymėti. Viename iš nesenu tekstų esu rašęs, kad Baltojo drakono sąmonės būseną, tapatinama su begalybės keliu, neprieinama šiame gyvenime, tad jos siekimas neturi prasmės. O po mirties – ji atsiveria savaime, žmogui patekus į Baltojo drakono civilizaciją, kuri ir yra „begalybės kelio“ tikslas. Tačiau žinojimas apie šią būseną labai svarbus jau šiame gyvenime ir tokiu būdu jis vystomas kaip Baltojo drakono *gnosis*. Pasiruošimas nušvitimo įvykiui gyvenimo pabaigoje ir yra vadinamas devynių vartų doktrina, kuri yra pagrindinė mažosios kelionės struktūra.

Gnosis atveria du kelius, vedančius prie Baltojo drakono nušvitimo: individualų ir rūšinį. Individualus kelias remiasi juodosios liepsnos teorija, pasak kurios žmogaus sumatoriaus olą kuria dvasinė substancija, o išorinis kūnas tėra signalų surinkimo ir analizės vieta. Kūnui mirus, sumatorius neišnyksta, bet persikelia į juodosios liepsnos „spektrą“ ir pradeda sumuoti holoplastinę realybę, taip žmogui įgyjant tikrą dvasinės būtybės formą. Kitas principas, kuris yra rūšies tobulinimo kelias, yra genealoginių linijų vystymas, vis labiau tobulinant ląstelinį organizmą tol, kol jis sugebės surinkti tiek daug signalų, kad sumatorius per įstatymą taps holoplastinis visos rūšies mastu. Konkrečiai mano kelias yra pirmas, susijęs su individualia programa, o tie, kas seka šio pasaulio vystymo idėja, renkasi antrąjį. Pavyzdžiui, vienas iš rūšies tobulinimo principo atstovų buvo F. Nietzsche'ė, su savo viršžmogio doktrina. Šio filosofo knygoje tarp pirmojo ir antrojo varianto yra konfliktas, nes, jo manymu, metafizinis principas iškreipia gyvybės klestėjimui reikalingas sąlygas ir veda prie rūšies degradavimo. O rūšis vystoma tada, kai vertybės neprieštarauja gyvybiniams instinktams ir orientuoja žmogų į juslumą, o ne į anapusybę. Aš devynių vartų doktrinoje šio principo nepriimu, nes individas yra pirmesnė realybė už rūšį, kuri asocijuojasi su kibernetine / genetinė biologija ir gyvybėje mato tik antrinę jos dalį, o dalis susijusi su dvasine kryptimi – visiškai ignoruojama.

Kita problema, susijusi su absoliučiu žinojimu, yra ta, kad Baltojo drakono sąmonę siekiama įgyti jau šiame gyvenime, manant, kad ezoterinėmis priemonėmis galima išplėsti Juodojo drakono sąmonę, tiek jos substancijoje, tiek informacinėje struktūroje. Tam naudojamos įvairios praktikos, pradedant haliucinogenų vartojimu ir baigiant meditacijomis, kontempliacija ir kt. metodais. Tačiau gyvūninę olą kuriantis transcendentalinis subjektas turi natūralų apribojimą, kuris ateina tiek iš fizinės, tiek iš dvasinės krypties, ir net jeigu pavyksta jo veikimą sutrikdyti ir pasiekti egzotiškų būsenų, tai nėra tikras nušvitimas. Filognozijoje nesu nusistatęs prieš eksperimentavimą, tačiau tai nėra pagrindinis principas. Kitas kelias siekiant nušvitimo yra informacinis, ieškant

slaptų ezoterinių šaltinių, stojant į tokius šaltiniais disponuojančias sektas. Netvirtinu, kad tokie šaltiniai neegzistuoja – labai tikėtina, kad elite jie turimi – tačiau daug organizacijų ir grupuočių inicijatams rodo tik imitacijas ir klastotes, kuriose nėra tiesos, o tik bandymas meluoti ir manipuliuoti, sureikšminant savo organizacijos statusą ir įspūdį. Kaip sakoma, kas ieško, tas randa, tačiau nemažai ir apgautų žmonių, kurie nusivilia ezoterika ir tampa jos kritikais bei demaskuotojais. Devynių vartų doktrinoje tvirtinama, kad nušvitimas šiame gyvenime labai retas ir daugumai neįmanomas, tad jo siekti – beprasmiška. Tačiau tobulinti savo sąmonę ir mąstymą yra vertingas užsiėmimas, tačiau jis reikalingas tam, kad būtų pasiruošta perėjimui iš šiaurinės į anapusinę būseną, nesiekiant anapus atverti jau šiame gyvenime ir suprantant, kad jis greičiausiai neatsivers, tačiau perėjus ribą tarp gyvybės ir mirties, tai – neišvengiama: čia „nususivilia“ nėra vienas. Tokia yra devynių vartų doktrinos esmė, kuri nesiekia nušvitimo šiame gyvenime, bet jam ruošiasi, kol ateis tam skirtas laikas.

Įolintai sąmonei anapusinis pasaulis pilnai uždarytas, turima tik informacija, aiškinanti tikrą žmogaus ir realybės sandarą. Kol žmogus gyvena, šios informacijos pilnai pakanka, nes dievūnu žmogus tampa po mirties, arba rūšis taps dievūnais žemės civilizacijos istorijos pabaigoje. Todėl devynių vartų doktrina skirta asmenybės vystymui ir savo dvasios artinimui prie holoplastinės būsenos, kuri ateina pasibaigus gyvenimui. Dėl šios priežasties ezoterinė filognozija netampa nusivylimo priežastimi, nes ji nesiūlo neįmanomų dalykų nei kaip dovanos, nei kaip nerealistinių svajonių stimulo. Tačiau žmogaus susidievinimo troškimas neištrinamas iš jo prigimties ir jo tenkinimui siūloma įvairių priemonių, kurios ezoterikai nepadedą, o tik trukdo, nes sukuria neišvengiamo nusivylimo būseną, kuri gadina ezoterinių judėjimų įvaizdį, sukuria „šarlatanų“ reputaciją. Filognozijoje nieko panašaus nesiūloma ir ji vystoma kaip asmeninis eksperimentas, o ne kaip masiniam vartojimui skirtas produktas. Todėl, nors mano pėdomis sekti neuždrausta, tačiau niekam ir neprivaloma, nes šis kelias asmeninis, skirtas vienam žmogui. Kiekvienas pasiekia tik tokį lygį, kokiam yra išrinktas, ir čia jokių „magiškų receptų“ niekam pasiūlyti negaliu.

Filognozijos priemonės daugiau informacinis *gnosis*, nes nenaudoja jokių išskirtinių metodikų, kaip meditacija, kvėpavimo pratimai ir pan. Gal kiek daugiau dėmesio skiriama sapnams, kurių tyrinėjimas gali duoti daug vertingų įžvalgų apie transcendentalinį subjektą. Tačiau šiuo metu disponuojama informacija nėra holoplastinė, nes visa realybė nėra atverta, tik kažkuris aukštesnis etapas, skirtas pažengusiems protams. Tai reiškia, kad net po devynių metų dar nepasiekta pabaiga ir kad šis procesas truks visą gyvenimą, siekiant įvertinti, kokios yra įolintos sąmonės galimybių ribos. Standartinė struktūra ant gyvenimo vaivorykštės atrodo taip: 33 + 33 + 33 + 1, kur gyvenimas dalinamas į tris dalis po trisdešimt tris metus, ir paskutiniai vieni metai yra išsiolinimo ir begalybės metai. Jeigu žmogus gyvena trumpiau, ši schema uždedama ant tokio metų skaičiaus, kiek žmogus gyvena. Žinoma, svarbiausias yra trečias etapas, nes jis, kaip jau esu aprašęs, priklauso ezoterinei filognozijai. Tad jis, pagal parodytą schemą, turėtų prasidėti po 66 metų, tačiau daug kam atsiveria daug anksčiau. Mano atveju tai įvyko sulaukus maždaug keturiasdešimties metų.

Kaip jau sakiau, devynių vartų doktrina skirta ne visiems, nes ji neatitinka įolintos sąmonės pasaulio logikos ir gyvybės plano, kaip pastebėjo F. Nietzsche'ė, todėl daugumai siūlau laikytis standartinio varianto, šį pasaulį laikant pagrindine realybe, kurioje vystoma ne asmeninė perspektyva, bet rūšinis žmogus. O rinktinės asmenybės gali eiti savo individualiu keliu, veikdami prieš srovę, jeigu numatytas toks gyvenimo likimas. Kad mano kelias nėra klystkelis įrodo tai, kad šis olinis pasaulis nėra nuvertinamas, ir net visiškai nuo jo nūsikus galima padaryti naudingą darbą, kuris įeina į filognozijos programą. Tačiau tai nėra pagrindinis tikslas, ir devynių vartų doktrinoje siekiama begalybės būsenos, kuri ateina tada, kai jai skirta.

10. Holoplastinė sątvarologija

Pirmą kartą sątvarologinį civilizacijų medį viešinau „Drakono akyje“, septintame „Filognozijos pradmenų“ tome. Tryliktame tome, vadinamame „Dievo bažnyčia“, buvo pateiktas patobulintas variantas, naudojant keturis ir šešis kertinius filosofus. Jo esmė yra sątvarologinė ašis, iš kurios į kairę ir dešinę pusę atsišakoja du prometėjiški atsišakojimai, kur kairioji – silpnasis civilizacijos variantas, o dešinioji – stiprusis. Ašis sudaryta iš bazinio, gyvūninio sątvaro, matomo tik iš vidaus, tad atitinka Juodojo drakono paradigmą. Po to iš šio substancinio darinio, kurį vadinu ontologine holograma, ateina kultūrinis ir techninis atsišakojimai, kurie baziniame sątvare sukuria informacinį ir techninį išplėtojimą, gaunamą iš gnostinės ir techninės sintezės. Tačiau pasiekus Baltojo drakono stadiją ši paradigma keičiasi, į ašinę padėtį dedant ne Juodojo drakono sątvarologiją, kurios mano nagrinėjami atstovai yra A. Šliogeris ir F. Nietzsche'ė, bet Baltojo drakono sątvarologiją, kuri žmogaus vidinę olą mato ne iš vidaus, o iš išorės. Vidinėje perspektyvoje ribinės realybės yra Niekis ir Esmas pirmuoju atveju, bei Valia viešpatauti ir Amžinas to paties sugrįžimas antruoju atveju. Tai yra trečias filosofijos lygmuo, kuris yra bazinė sątvarologija, gerai išvystyta E. Husserl'io fenomenologijos ir M. Heidegger'io egzistencializmo. Tačiau pagilinus sumuojamos realybės lygį, žmogus ne vien atveriamas kaip vidinis sątvaro fenomenas, kuriame matosi tik fizinio kūno projekcija, bet ir matoma pilna jo sandara, kurioje yra išorinis, transcendentalinis apvalkalas, viduje sukuriantis iš subjekto ir objekto sudarytą sietuvos olą.

Kitaip sakant, nauja civilizacijų medžio ašis aprašo žmogų iš holoplastinės realybės, kurioje Juodojo drakono pasaulis yra vidinėje ontologinėje hologramoje atsiveriantis signalų ir substancijos sumatorius. Šioje perspektyvoje žinomos ne tik vidinės sątvaro struktūros, kurios egzistencializme vadinamos egzistencialais, bet ir išorinis pagrindas, kuris yra šio vidinio pasaulio kūrėjas. Šis požiūris žmogų leidžia aprašyti jo visumoje tiek kaip vidinę, tiek kaip išorinę struktūrą, tad gerokai išplečia vien Juodojo drakono sątvarologiją, neturinčią metafizinio gelmės proto, kuris geriausiai reiškiasi kaip transcendentalinės spekuliacijos. O Baltojo drakono sąmonė mato visą žmogų ir žino, kas jį kuria tiek vidinėje, tiek išorinėje dalyje. Tada iš šios Baltojo drakono sątvarologijos ašies atsišakoja du papildomi atsišakojimai, Dievo ir Šėtono bažnyčia, atitinkamai iš kairės ir dešinės pusės. Šiame skyrelyje aptariamoje modifikacijoje tai yra A. Šliogerio ir F. Nietzsche'ės Juodojo drakono sątvarologijos, kurios iš dievūno perspektyvos parodo, kaip šie filosofai konfigūravo vidaus elementų rinkinį, kuriantį tam tikrą iš vidaus ateinantį santykį su holoplastine išore. Kitaip sakant, holoplastinė sątvarologija yra visuma, kuri leidžia aprašinėti tiek sumatoriaus, tiek holoplastinę realybę, parodančią kokio nors konkretaus filosofo pakopą ir padėtį transcendentinėje visumoje. Taip filognozine sątvarologija pakyla iki šeštos pakopos lygio ir realybės tyrimuose pasiekia kosmologinę ribą.

Taip gaunama struktūra Šliogeris-Mockus-Nietzsche, kurie yra pozityvus Juodasis drakonas, dievūnas ir negatyvus Juodasis drakonas. A. Šliogeris yra Dievo bažnyčios atstovas, nes jis propaguoja natūralią tvarką ir natūralią transcendenciją, maksimaliai

apribodamas vidinį žmogų, palikdamas tik išorinį sątvaro elementą. F. Nietzsche'ė propaguoja žmogišką kūrybą, tačiau ją supranta tik kaip valią viešpatauti, kuri neigia išorinės realybės pranašumą ir siekia tapti jos valdovu ir šeiminku, o tai yra pilnas nūsukimas nuo natūralios tvarkos, kurią turi pakeisti žmogaus sukurta tvarka. Tad A. Šliogerio santykiyje su transcendencija dirbtinė eksversija, arba invazija į transcendenciją, yra minimali, o F. Nietzsche'ės filosofijoje ji turi būti maksimali, žmonijai metant iššūkį natūraliam fundamentui ir vietoj jo pastatant žmogų, kuris iš savo vidinės valios viešpatauti kuria naują, dirbtinį pasaulį, vykdančią invaziją į Dangaus karalystę. Dėl šios priežasties šį santykį laikau antidieviškų arba, naudojant mitinį archetipą, – Šėtonišku. Žinoma, tai tik metaforos lygio analogija, kuri neturi būti suprantama kaip okultinis satanizmas – ši terminologija tėra aprašymo priemonė. Ir centrinė dalis yra dievūno perspektyva, kurioje Juodojo drakono sątvarologijos atveriamos kaip vidinė-išorinė realybė, parodanti pilną žmogų, atskleidžiant analizei ir aprašymui reikalingą struktūrą ir terminologiją. Ši sątvarologija mato žmogų iš Dievo perspektyvos ir visas jo vidines bei išorines dalis sujungia į harmoningą visumą, kuri leidžia teisingai suprasti ir paaiškinti visus jo struktūroje vykstančius procesus. Ši sątvarologija yra mano teorija, todėl vadinama D. Mockaus vardu.

Naudojant jau rodytas struktūrinės formules, tai atrodytų taip:

Dievo bažnyčia – JL (S [MS]) P ← D_H

Šėtono bažnyčia – JL (S [MS-R]) P ← D_H

Nesunkiai galima suprasti, kad dievūno sumatorius žymimas D_H, kuris yra holoplastinė priekinė sąmonė, o Dievo bažnyčios oloje mažoji sieva yra grynas substancinis žmogus, kuris nekuria gnostinės sintezės ir puoselėja natūralią, bežmogę tvarką, prilyginamą Dievo tvarkai. O žmogaus-dievo kryptyje mažoji sieva išplečiama gnostiniu patobuliniu, kurį siekiama auginti tol, kol žmogaus sąmonė pasiekia Dievo sąmonės lygį. Tai yra sistema, nukreipta prieš Dievo tvarką, vietoje kurios siekiama įvesti žmogaus sukurta techninį pasaulį, kuriame būtų įkūnyta jo, o ne Kūrėjo valia. Pilna dievūno formulė būtų:

Holoplastinė sątvarologija – JL (S [DS]) P

Joje matome, kad vietoj mažosios sievos ola sudaryta iš didžiosios sievos, kuri sukurama iš holoplastinės dvasinės substancijos ir pirminių signalų sujungimo, įgalinančio sąmonę regėti visą dievišką transcendenciją, kurioje kaip visuma atsivertų ir apribotas, ir begalinis žmogus. Šis principas leidžia sukurti Baltojo drakono sątvarologiją – ašinę struktūrą, iš kurios mąstoma visa žmogiška realybė, arba kitaip, naudojant filosofijos lygių sistemą, žiūrima iš šeštos pakopos žemyn link pirmos. Ši filosofija yra galutinis filosofijos variantas, kurį išsprendus ateina paskutinioji civilizacija, kurioje žmogaus pasiekia aukščiausią išsivystymo lygį ir tampa pilnu realybės žinotoju. Tai dieviškas žinojimas, kurio siekia visos slaptos organizacijos, norinčios tapti pasaulio valdovais ir šeiminkais.

Baltojo drakono sumatoriaus ola suprantama ne vien kaip informacinė sintezė, kuri pilną žinojimą gauna dirbtiniu būdu. Greičiau tas žinojimas ateina iš natūralios substancijos, nes gyvūnas yra pasiekęs galutinę išsivystymo ribą, kurio lygis ateina iš „genetikos“, o ne iš informacijos apreiškimo žemesnio tobulumo sumatoriuje. Tam turi vystytis išorinės žmogaus dalys, tokios kaip dvasinė juodoji liepsna ir ląstelinis pirmapradis kūnas, kuris būtų toks pažangus, kad žmogus pasiektų galutinę ribą, ir visa transcendencija taptų regima natūraliai, o ne dirbtinėmis priemonėmis. Kokių sąlygų tam reikia ir kiek tūkstantmečių tai užtruktų – pasakyti labai sunku, tačiau bent jau teoriškai tokia galimybė egzistuoja. Ši sistema pilnai pasiekama tik Baltojo drakono filognozijoje, kuri yra pirma žinojimo pakopa. O mums, esantiems tik penktos pakopos, šis žinojimas užvertas, ir leidžiama susipažinti tik su elementariais principais. Lietuvoje šis lygis bus pasiekiamas tik per tūkstančius metų, pasikeitus civilizacijai, kuri bus vadinama Baltojo drakono civilizacija, kuriai atvertas holoplastinis transcendencijos žinojimas. Tam pagrindai paklojami dabar, su „Filognozijos pradmenų“ projektu, kuriame daroma užuomina į tolimą ateitį ir šios mąstymo formos tolimas perspektyvas.

11. Materialistinė civilizacija

Materialistinė civilizacija buvo išvystyta dvidešimtame šimtmečiuje ir mūsų dienomis yra viena populiariausių, dominuojanti Vakaruose ir propaguojama kaip būsimos pasaulinės tvarkos pamatas. Jai priešinasi labiau atsilikusios teologinės civilizacijos ir tradicinių papročių valdomos kultūros, nenorinčios į savo gyvenimą įsileisti bedievių Vakarų ir kovojančios dėl savo išlikimo. Tam trukdo technologinė pažanga, kuri vis labiau apima visą planetą ir tradicinį gyvenimo būdą daro sunkiai įmanomą. Šiame skyrelyje panagrinėsiu, kokie kertiniai Vakarų materializmo kampai, naudodamas keturioliktame tome pristatytą rombo metodą. Analizei naudojamas rombas turi dvi ašis, horizontalią ir vertikalią, ir jų susikirtimo tašką centre. Horizontali ašis žymi kampus B ir C, kurie yra asmuo ir pasaulis; vertikali ašis yra A ir D, kurių taškai žymi pirmąjį žmogų ir civilizacinę kosmologiją; ir galiausiai centre yra E, kuris yra kalba, kultūra. Kiekviena civilizacija turi kokią nors šių kampų interpretaciją, kuri paaiškina tikrovę imdama kurią nors elementarią sątvaro dalį. Naudodamas šią sistemą pristatysiu Vakarų materialistinės civilizacijos kertinius principus, ant kurių pastatyti pažangieji Vakarai, susiformavę maždaug dvidešimtame šimtmečiuje, nors pačios idėjos atsirado gerokai anksčiau.

A. Biologija. Apatinis rombo kampas paremtas biologija, kuri yra žmogaus sampratos pagrindas, tikintis, kad jis yra gamtoje natūralios evoliucijos būdu susiformavęs pažangus gyvūnas, esantis labiausiai išsivysčiusi rūšis, todėl turintis teisę pasisavinti visą planetą, tapti jos šeimininku. Priekinė sąmonė yra gamta, suprantama tik empiriškai arba fenomenologiškai, o galinė sąmonė yra fizinis organizmas, pavaldus materialaus pasaulio dėsniams. Pasak šios teorijos, kuri buvo suformuluota Ch. Darwin'o, rūšys kovoja dėl išlikimo prisitaikydamos prie nepalankių aplinkos sąlygų ir konkuruodamos tarpusavyje, taip palaiapsniui kisdamos vis geresnio išsivystymo kryptimi. Netinkamos mutacijos kovoje pralaimi ir išnyksta, o tinkamos išgyvena ir prasitęsia, taip rūšiai vis labiau vystantis ir tobulėjant. Šiame požiūryje dominuoja antras žmogaus sątvaro ovis, kuris yra psichofizinis kūniškumas, valdomas fiziologinių poreikių ir gebėjimų kovoti už būvį fizinėmis priemonėmis.

B. Psichoanalizė. Pereinant prie galvos ploto, kur yra asmens vieta, turime S. Freud'o sukurtą psichoanalizės teoriją, kuri paaiškina žmogaus psichinę sandarą ir dinamiką, tiesiogiai susietą su fiziologiniu gamtiniu žmogumi, kuris vadinamas *Id*, ir su į protą įtraukta moralės normų sistema, iš kurios atsiranda *Superego*, struktūra, valdanti žmogaus socialinius „instinktus“. Tarp jų yra *Ego*, arba centrinė žmogaus asmenybės vieta, kuri, kaip matome, įsprausta tarp psichofiziologinio *Id* ir socialinių normų *Superego*, valdo jo pagrindinius potraukius, juos balansuojant ir suderinant su normų visuma. Psichoanalitinis žmogus pilnai materialistinis, jo raida susijusi su vidine gamta, kurią sutramdyti bando socialinis spaudimas, dėl to atsiranda nedermė, prieštaravimai ir konfliktai, kuriuos, pasak S. Freud'o, psichika išstumia į sąmonę ir tai sukelia nerimą bei neurozes. Psichologo manymu, psichikos formavimą lemia tik tiesioginė, materiali aplinka, aukštesnės realybės yra tik kultūrinės sublimacijos produktas, kuris paverstas psichoanalitine simbolika ir fantazijomis.

C. Kapitalizmas. Išorinis sątvaro plotas yra suorganizuotas pasaulis, kurio dalis yra kiekvienas atskiras individas, turintis jame susirasti savo vietą ir išgyventi. Tai jis daro kaip gyvūnas, paverstas darbo jėga ir valdomas gyvūninių psichosocialinių instinktų. Svarbiausia šio organizavimo forma yra ekonominė, Vakaruose ji – kapitalistinė santvarka, paremta laisvos rinkos ekonomika. Šioje sistemoje vyrauja visiškas liberalizmas, bet tik kovos už būvį prasme, kur nugalai stipriausi: silpnesni žūva ir priverčiami tapti stipresnių tarnais. Dėl šios priežasties tokiai santvarkai siūloma alternatyva, vadinama socializmu, pereinančiu į komunizmą, kuriame naikinama privati nuosavybė. Kol mokslas ir pramonė neišvystyta, visi turi dirbti darbininkų darbą, o automatizacijai pasiekus maksimalų lygį, ir darbas būtų panaikintas, perėjus prie pilno „komunistinio rojaus“. Tačiau tai tik norai ir svajonės, o įstatymuose įtvirtinta santvarka yra kapitalizmas. Pažangus jo bruožas, atrodo, yra visiška laisvė laisvoje rinkoje, tačiau tai laisvė kovoti už būvį, kuriame vieni nugalai, kiti pralaimi. O tai reiškia, kad pradžioje visi laisvi, o paskui laisvi tik nugalėtojai. Kitaip sakant, tai darvinistinis kapitalizmas, imituojantis Darwin'o gamtos sampratą, pagal ją organizuojant visuomenę. Šis principas sušvelninamas socializmo ideologija, kur valstybė kišasi į rinką ir ištaiso jos defektus, siekdama ją humanizuoti.

D. Materialistinė kosmologija. Šis rombo kampas atstovauja bendrą tikrovės sampratą, kuri moksle yra materialistinė kosmologija, visatą aiškinanti kaip dėsnių valdomą materijos sankaupą, kur dalis jos yra mokslo pažinta, o kita dalis – ne. Šis modelis prasideda nuo Didžiojo sproginimą hipotezės, paskui materijos burbulų išsiplėtimo, kurio pasekmėje jis atvėso ir iš jo susiformavo galaktikos bei galaktikų spiečiai, o jų viduje prie žvaigždžių esančiose planetose, turinčiose tinkamas sąlygas, išsivystė gyvybė. Šios kosmologijos bruožas tas, kad ji pripažįsta tik materialią tikrovę, neigia dvasines dimensijas ir laiko, kad gyvybė visiškai materialistinė, neturinti jokių dvasinių dalių ir nesusijusi su jokiais transcendentinėmis ekosistemomis. Iš to seka, kad žmogus kaip materialioje gamtoje atsirandantis gyvūnas yra mirtingas, o jo gyvenimas, išskyrus rūšies pratęsimą, neturi jokios aukštesnės prasmės. Mokslas šiame pasaulyje siekia pažinti realybės dėsnius ir žmoniją paversti gamtos valdove, kuri vis geriau įvaldydama materiją sukuria palankias sąlygas žmonių rūšies gyvavimui. Šioje sistemoje nėra vietos Dievui, dvasinei dimensijai, metafizinei realybei ir pomirtiniam gyvenimui. Tai pilnai sekuliari ir materialistinė pasaulėžiūra.

E. Kultūra. Šiuose rėmuose atsirandanti kultūra yra pilnai antropocentrinė, nes jos centre yra žmogus, suprantamas tik gamtiškai, kaip fiziologinis organizmas, darbo jėga ir gyvūninės psichologijos valdomas esinys. Todėl dominuoja fiziologinės, psichoanalitinės ir socialinės temos, kurios sudaro kūrybos pagrindą; gyvenimas įrėmintas tarp darbo ir vartojimo dėmenų. Šis pasaulis, be abejo, kūrybai yra per daug siauri rėmai ir tik nedidelė dalis laikosi šių principų. Vien tiesioginė, empirinė patirtis ir materija žmogaus sąmonės netenkina, todėl jis užsiima metafizinėmis spekuliacijomis, kaip antai maginė fantastika, *New Age* ezoterika, vis dar yra religingas, įsilieja į kokią nors krikščionišką bendruomenę, arba domisi teologija, senųjų civilizacijų metafiziniais šaltiniais ir pan. Tai reiškia, kad „naujas pasaulis“ dar pilnai nenugalėjo ir vis dar kovoja dėl civilizacijos ateities.

Filognozijoje kai kurie principai priimtini (vienas iš jų – „ištaisytas“ kapitalizmas), kitų nepriimu ir vystau savo perspektyvą, kurioje yra nauja žmogaus teorija, nauja

kosmologija, naujas „bazinis žmogus“, ir mažiausiai užsiimu pasaulio organizavimo teorija, politinė ir ekonominė, išskyrus liberalizmo propagavimą. Tačiau kokios turi būti konkrečios jo formos – domiuosi mažai. Filognozija daugiau yra epistemologinė priemonė, kurios tikslas – pažinti tikrovę peržengiant mokslinės paradigmos apribojimus, įtraukiant religines ir ezoterines temas. Dėl to, kadangi kuriu techninės sintezės teorines prielaidas, filognozija susijusi su naująja civilizacijos forma, tačiau bandant įveikti dirbtinai uždėtus apribojimus ir tikrovę imti visą, kaip ji atsiveria mitologinėje ir religinėje eroje, manant, kad šios dalys yra teisėti pažinimo objektai. Iki aštuoniolikto tomo, manau, galutinai suformuluosiu visą filognozijos sątvartologiją, paaiškindamas, kaip ši nauja sistema supranta žmogų ir pasaulį, kuriame jis gyvena, iš savo perspektyvos. Mano tikslas – sutvarkyti informacinį chaosą ir pateikti aiškų ir skaidrų požiūrį į tikrovę ir žmogų.

12. Sąmonių kolektyvai ir antikolektyvai

Remiantis tiesos sąvokos apibrėžimu, ji turi būti visiems viena, nes „daug tiesų“ yra loginis prieštaravimas. Jeigu tiesų daug, tai yra ne tiesa, bet kieno nors nuomonė arba perspektyva, kuri galioja tik ribotu galiojimu, o tiesa privalo būti visuotinė. Jeigu koks nors požiūris nevisuotinis, jis negali būti laikomas tiesa. Todėl linkstama tiesą iš sumatoriaus, arba sąmonės realybės, perkelti į holoplastinę realybę, nes sąmonės yra individualios, o holoplastinė realybė yra viena. Kiek žmogus uždarytas savo sumatoriaus oloje, tiek jis gyvena asmeniniame pasaulyje, kuris individualus, kuriame žmogus „vienintelis“ tikras; visi kiti tėra projekcijos priekinėje sąmonėje, nematančios tavo vidaus ir nesuprantančios tavo „tiesos“. Todėl, kad žmonės neišsibarstytų savo uždaruose pasauliuose, jie vienodinami naudojant civilizacines istorijas, informacijos priemonėmis sukuriančias sąmonių kolektyvą. Tačiau šios priemonės efektyvumas ribotas ir yra tik laikinas sprendimas, pilnai nepadarantis sumatorių realybių universaliomis. Tad šioje vietoje matome tokius sumatoriaus „tiesos“ sluoksnius: biologinė / rūšinė tiesa; civilizacinė tiesa; ir asmeninė tiesa. Rūšinė tiesa programuojama genetikos ir ji vienoda, ar bent panaši, kiekvienam rūšiai priklausančiam individui; civilizacinė tiesa sukuriama dirbtinai, naudojant visuotinį švietimą ir subendrintą istorijos naratyvą; individuali patirtis yra asmeninė gyvenimo informacija, kuri priklauso nuo biografinės trajektorijos. Kuriant tiesos iliuziją linkstama remtis visuotinybės terpėmis, tokiomis, kaip biologija ir civilizacija; o asmeninė patirtis, net jeigu ji tikra, atsiduria *doksos* kategorijoje.

Todėl, kalbant apie sumatoriaus sluoksnį, jeigu ir pavyksta sukurti tiesos būseną milijarduose sumatorių, tai dažniausiai tėra imitacinė tiesa, jeigu ji nėra susijusi su Absoliutu. Ta informacija ir principai naudojami organizuoti žmoniją, o ne reprezentuoti tikrovę, tad kol ji tai sugeba padaryti, yra laikoma tinkama priemone. Kadangi tai kolektyvinė būseną, ji priklauso nuo masinės sąmonės kūrimo ir veikimo priemonių, ir yra daugybė atvejų, kai atskiri individai iškrenta iš šio „tiesos režimo“, tačiau jeigu turima kritinė kiekybinė persvara, tai civilizacijai nekelia problemų. Tad jeigu tokia sumatoriaus tiesa netikra ir ši būseną sukuriama dirbtinai, tikra kiekvieno atskiro žmogaus būseną priklauso nuo jo išskirtinės padėties: gautų ezoterinių žinių, transcendentalinio subjekto didesnio išsivystymo, arba turint psichotroniškai išplėstą sumatorių. Net jeigu bendrais bruožais kiekvieno žmogaus genetika yra panaši, galimi individualūs atvejai, kai „rūšinės tiesos“ lygmenyje įvyksta genetinių proveržių ir žmogus gauna daugiau tikrovės negu statistinis vidurkis. Tada jis turi natūraliai aukštesnį sumatorių, kuriame jo asmeninė tiesa skiriasi nuo kolektyvinių būsenų, dėl to jis išsiskiria iš masės, tampa „nenormalus“, nes jam atsiveria kita tikrovė, negu likusiems žmonėms.

Dar viena galimybė yra tikėjimas, kad egzistuoja labiau išsivysčiusios civilizacijos, turinčios aukšto lygio psichotronines technologijas, kurias įdėjus į žmogų, jo sumatorius išplečiamas dirbtinai ir gauna aukštesnio civilizacinio lygio informaciją, negu bendra masė. Tokiu atveju sumatorius irgi tampa nenormalus ir priklausomai nuo aplinkybių žmogus atrodo arba genijus, jeigu įvykdo kokį nors įspūdingą darbą, arba beprotis, su medicinine diagnoze, jeigu nesugeba sinchronizuotis su vyraujančiu civilizaciniu

kolektyvu. Ir paskutinis atvejis yra dirbtinė informacija, kuri yra kieno nors kūrybos produktas, nesantis absoliučia tiesa ir išsiskiriantis nuo kolektyvinės sąmonės. Tokia kūryba yra galima, nors jeigu labai toli nukrypsta nuo civilizacinių normų, tampa masėms nesuprantama ir nepriimtina. Tada, atsiradus ugdymo sistemos imitacijai, ta informacija kuria atsiskyrusią sektą, kuri programuoja sąmones kokia nors eretiška doktrina ir bando nugalėti vyraujančią normų sistemą. Kadangi nuo švietimo ir kultūros sistemos propaguojamų vertybių priklauso kolektyvo organizavimo priemonės, ši sistema kontroliuojama ir jai neleidžiama per daug nuklysti į klystkelius, laikant tokias informacijas „kliedesiais“, net jeigu jie niekuo nesiskiria nuo įtvirtintos civilizacijos, tik yra kitokie. Kadangi visi šie atvejai yra ne absoliuti tiesa, o tik jos imitacija, jos pagrindinė paskirtis – organizuoti žmones, o ne parodyti tikrovę, tad civilizacijos keitimas tikslingas tik tuo atveju, jeigu sena civilizacija išsisemia ir padaromi nauji stubbinantys proveržiai. Kiti atvejai – tik kieno nors asmeninės ambicijos arba noras užimti valdžią, padarant, kad civilizacija būtų vadinama jo vardu.

Tačiau pasitaiko atvejų, kai informacija nėra valios viešpatuoti išraiška, o rodo tikrą, išplėstą sąmonę. Tai, kaip sakiau, gali būti biologinis pranašumas arba dirbtinės priemonės, sukuriančios tikrovės gilesnį pamatymą technologiškai. Kadangi tokie atvejai individualūs, jie susiduria su dideliu masės pasipriešinimu ir valdžios, kuri kontroliuoja civilizaciją, persekiojimu, nes vieni mąsto iš riboto sumatoriaus ir kolektyvinių „pasaulio“ formų, o kiti nenori ardyti kultūrinių organizavimo priemonių, nes tada sutrinka pamatas, ant kurio stovi valdžios institucija. Jeigu informacija įrodoma kaip iš tikro vertinga, ji atsiduria elite ir tampa slapta ir tiriama uždaroje programose. Kiti atvejai dažniausiai paprasčiausiai diskredituojami, kad negadintų kolektyvinės sąmonės formų. Priemonės, kuriomis bandoma trikdyti civilizacinę valdžią žmonių protams, būna susijusios su ezoteriniais judėjimais bei sektomis, todėl jie atidžiai sekami ir kontroliuojami, o jeigu per daug išpopuliarėja ir paplinta, sugriaunami iš išorės arba vidaus. Daugeliu atveju tai yra geras dalykas, nes tose informacijose nėra jokios tikros vertės, o tik noras užimti valdžią, tačiau pasitaiko, kad tokiu principu žlugdomi ir potencialūs lyderiai, kurie galėtų atnešti į tikrovę naują erą, kuri būtų geresnė už dabartinę. Tačiau valdžios olimpe atsidurti ne taip paprasta, ir į *establishmentą* priimami tik išskirtiniu atveju. Dažniau valdžia idėjas bando pasisavinti, o jeigu nepavyksta – ištrina iš istorijos.

Daliai žmonių būti kitokiais savo galvose ir imituoti, kad žino galutinę tiesą, yra savotiška pramoga ir įdomi egzotika. Kiti tampa savo informacijos tikrumu tikinčiais fanatikais, kuriems atrodo, kad jie vieninteliai žino tiesą, o visi kiti yra paklydėliai. Dar kitiems – tai priedanga, už kurios stovi verslo arba valdžios užėmimo planas, arba, kitaip sakant, neturi nieko bendro su tauriais ir idealistiniais motyvais. Ir galiausiai pasitaiko atvejų, kai atsiveria tikra tiesa, rodanti aukštesnį transcendentalinio subjekto rangą, matantį daugiau negu visi ir galintį parodyti naujus kelius, vertus integruoti į civilizacijos programą. Iš tikro žmonės yra nevienodi, jų savastis būna galingesnė arba silpnesnė, o priemonės, dirbtinai sukuriančios kolektyvą – ne tokios veiksmingos. Tad tiesos iliuzija, išlaisvėjus visuomenei, pradeda eizėti ir atsiranda naujų idėjų, kurios būna tokio aukšto lygio, kad jas įmanoma įvesti į elitinį sąmonių organizavimo priemonių arsenalą. Tai gali atsitikti visose trijose išvardintose sumatoriaus tiesos vietose. Tereikia sugebėti įvertinti, ar tai, kas siūloma, yra vertingos idėjos ir kuria gerį, ar yra blogio jėgų bandymas užimti

valdžią planetoje. Tai iš fasadinių taktikų ir priemonių ne visada matosi ir reikia gilesnės analizės. Pavyzdžiui, dirbtinio intelekto, robotikos, psichotronikos, autonomiškų automobilių, skaitmeninių pinigų ir kt. projektai, gali atrodyti, siūlo gėrį, bet principas, kurį bando įvesti, sukuria neribotą elito galią, kuriai nėra pasipriešinimo, ir tai gali pavirsti į paprastą valdžios užgrobimą, kuriame jie tampa dievais, o visa žmonija – šiukšline gyvybe.

Šiame kontekste siūlau pamąstyti ir apie filognozijos programą, kurią darau vieša ir laisvai prieinama, kad prieš naujos eros įsigalėjimą būtų įvesta informacija, neleidžianti planetoje atsirasti negatyviam technologijų pažangos scenarijui. Tai priemonė, su kuria žmonija gali išsaugoti savo laisvę ir neleisti atsirasti vergovinei santvarkai, kurioje dauguma žmonių gyventų tik minimalios egzistencijos lygyje, kaip išnaudojamas resursas. Tai daroma leidžiant naujose erdvėse atsidurti kuo didesniai žmonių skaičiui.

13. Šviesos arkos ontologija pagal A. Šliogerį

A. Šliogerio filosofinė sistema galutine forma buvo išdėstyta veikale „Niekis ir Esmas“ (2005), kuriame pateikta žmogaus metafizika, filognozijoje vadinama sątvarologija. Mąstytojas į žmogų žiūri iš vidaus, taip, kaip jis atsiveria fenomenologiniam žvilgsniui, ir eina iki pagrindinių sątvaro dėmenų ribos, kurie vadinami Niekium ir Esmu. Toliau žengti, jo manymu, neįmanoma, nes fenomenologinė ontologija yra riba, iki kurios gali nueiti autentiška patirtis, už kurios tvyro tarsi būties pseudotranscendentų sritis, kylanti iš Niekio gelmės, sunaikinančios tikrovės patirtį. Aš laikausi kitokio požiūrio ir problemos neapriboju vien fenomenologine žiūra, bet manau, kad racionalus mąstymas taip pat yra svarbus žinojimo šaltinis. Todėl šiame skyrelyje pamėginsiu į A. Šliogerio iškeltą klausimą pažvelgti iš priešingos pusės, parodydamas, kad ta riba, prie kurios reikalavo sustoti mąstytojas, yra peržengiama, ir pakankamai produktyviai.

Nuo gnostikų mitų prasidėjusi tradicija žmogų ir jo pasaulį matyti iš dieviškos perspektyvos pratęsiama filognozijoje, kurioje ją vadinu didžiosios sievos perspektyva, mąstoma ne fenomenologiškai, nes ji juslėmis nepatiriama, bet racionalių protu. Prisimenant pagrindinę filognozijos formulę DS [MS], A. Šliogerio fenomenologinę sątvarologiją galima pavaizduoti tokia struktūra:

DS (TS [Niekis; Tarsi-Esmas; Esmas])

DS – didžioji sieva;

TS – transcendentalinis subjektas.

Žiūrint tokiu principu matosi, kad žmogaus šviesos arkos dėmenys nėra galutinė tikrovė, bet išorinio žmogaus ir pasaulio kuriamos vidinės olos būsenos. Tačiau norint jas suvokti neužtenka mąstyti fenomenologiniu mąstymu, reikia pasitelkti ir logiką. Kiekvienas iš išvardintų dėmenų yra nematomo transcendentalinio subjekto kuriamos struktūros, iš kurių vienos nurodo didžiosios sievos realybę, o kitos patį žmogų, kaip natūralią transcendencijoje atsirandančią technologiją. Tai reiškia, kad jos nėra tikroji būtis, o tik gyvybėje atsirandančios struktūrinės-holograminės priemonės, įstatytos į gyvūno šerdį. Vadinasi, tai nėra nei absoliutus Niekis, nei absoliutus Esmas, nes tai tik antrinės realybės formos.

Tai reiškia, kad Niekis tėra nulinė transcendentalinio subjekto būseną, kuri yra pasyvi sąmonės forma, esanti nulinėje fenomenologijoje. Pats transcendentalinis subjektas negali būti Niekis, nes tai būtų loginis prieštaravimas, ir anapus vidinių olos dėmenų yra realybės sritis, kurią sudaro pirminė būtis, arba substancija. Tačiau ji tiesiogiai neatsiveria ir ją suvokti galima tik loginiu postulavimu. Kita vertus, Niekis yra pradinė fazė gyvūno sąmonėje, kuri prasideda nuo nulio ir nebūties; tai yra žmogaus pirmąsias fundamentas, į kurį gyvūnas „įsipavidalina“ ir iš kurio „išsipavidalina“ per visą savo gyvenimą ramybės būsenoje, vadinamoje miegu. Tai giliausia žmogaus savastis, tiesiogiai susijusi su TS dalimi pirmąsias žmoguje, kuri yra vidinės esmės pagrindas – būti

dirbtine realybe. Tačiau reikia dar kartą pabrėžti, kad tai nėra niekas, o tik nesumuojama žmogaus transcendencija, kurioje veikia išorinis žmogus, įgaunantis nulinę ir vienetinę vertę. Tačiau žiūrint iš sątvaro vidaus – tai absoliutūs dėmenys, anapus kurių turi būti vidiniam žmogui nepasiekiamą transcendencija.

Kitas transcendentalinio subjekto kuriamas dėmuo yra Esmas, kuris sudedamas iš anapus žmogaus surenkamų signalų, įsipavidalinančių į vidinę, olos transcendenciją, sutampančią vidinėje ir išorinėje dalyje. Tai pagrindinė nežmogiškumo sritis žmogaus viduje, parodanti jam aplink jį esančią realybę, kurią sudaro tikri gamtiniai daiktai, A. Šliogerio manymu, viduje esantys svarbiausiu jos dėmeniu. Klepsidroje tai priešingas Niekui dėmuo, žymintis didžiosios sievos sritį, kuri nėra „pagaminama“ vidinio žmogiškumo. O Niekis yra subjektyvus, kaip pagrindinis išorinės žmogaus sielos komponentas. Dėl šios priežasties Niekio ir Esmo sandūroje sąveikauja radikali imanencija ir radikali transcendencija, kaip pagrindinės sątvaro dalys Platono oloje. Kitaip sakant, didžioji sieva kuria transcendentalinį subjektą, o šis – Niekio fazę, kuri yra ramybės būsenos polius sieloje. O Esmas yra transcendencijos projekcija, kuri rodo tikrą pasaulį, kokį sugeba signalų sintezėje sujungti išorinis žmogus.

Toliau A. Šliogerio filosofijoje yra Tarsi-Esmo elementas, kuris kyla iš vidinio subjektyvumo, tad filosofo siejamas su Niekio dėmeniu kaip Niekio falsifikatas. Tačiau mano padaryta analizė rodo, kad šis vidinis informacinis srautas kyla ne tiek iš pačios Niekio būsenos, kiek iš transcendentalinio subjekto, kuris paneigia nulinę būseną, dėl to vadinamas Niekio falsifikacija. Bent jau taip atrodo iš fenomenologinio vidaus, o pažiūrėjus racionaliū būdu – tai realybės, kurios yra gilesnės už nieką ir yra susijusios su pirmaprade žmogaus esme. Šviesos arkoje tai vaizduojama kaip dvi pagrindinės sątvaro sritys, kurios vadinamos žmogumi ir pasauliu. Jos tarpusavyje sąveikauja kognityvinio rato principu, kai išorinė dalis įsiurbiamą į vidų, o paskui vidus išstumiamas į išorę, taip sukuriant pagrindinį sątvaro procesą – generuoti informaciją gnostinėje sintezėje. Šis procesas vyksta transcendentaliniame subjekte, tačiau atsiveria sumatų principu žmogaus plote, iš minėto Niekio dėmens srities. Tačiau kaip tikras Esmas yra anapus hologramos, taip ir žmogaus sumatai yra ne Niekio, bet transcendentalinio žmogaus produktas.

Pagrindinė A. Šliogerio mintis, kad žmogaus sątvaras turi būti sugrąžintas prie fundamentalių jo esmių, ribojant Tarsi-Esmo kūrimą, tai vadinant pagrindiniu filotopijos principu. Kadangi Esmas rodo tikrą žmogaus *topos*, su kuriuo susijusi jo egzistencija, tai jam yra aukščiausia realybė; o vidinio subjekto „organo“ kuriamos Tarsi-Esmo hologramos – trečiarūšė realybė, kuri negali būti žmogaus orientyru. Tačiau žmogus nuolat „iškrenta“ iš šios ontotopinės orientacijos, pasinerdamas į utopinę terpę, kuri gaminama išorinio subjekto yra tik „Niekio falsifikacijų“ sritis, atitraukianti žmogų nuo tikrosios būties. Būtiška orientacija A. Šliogeriui reiškia prisirišimą prie imanentinės transcendencijos, iš kurios gaunama sandūra su tikra realybe, kurioje žmogus įgyja tikrą patirtį, susiejančią jį su nežmogiška sritimi, parodant, kad jis nėra vienintelis tikras. Ši sandūra yra pagrindinė antitezė, kurioje veikia uliumas, kaip dviejų šviesų sinteze vadinama ontologinė holograma.

Pagrindinis filognozijos papildymas yra tas, kad šis A. Šliogerio klepsidros pasaulis nėra tikroji būtis, o tik vidinė ola, vadinasi ne pirmapradė būtis. Tikra pirmapradė būtis yra didžioji sieva, kuri yra anapus mažosios sievos olos ir žmogui nepasiekiamo. Visos vidinės fenomenologijos – ne absoliuti realybė, o trečiarūšė holograma, kuri negali turėti tikros tiesos statuso. Pasak filognozijos teorijos, žmogus tiek daug nutolęs nuo tiesos, kad pažinimas tampa jo pagrindine veikla, kurios tikslas – priartinti pirmapradę būtį įveikiant visas vidines iliuzijas. Kadangi to neįmanoma padaryti fenomenologiškai, nes tai tik pradinis žingsnis į pirmapradę tikrovę, reikia racionalaus proto pagalbos, nes jis leidžia vidinėje projekcijoje pamatyti transcendenciją, parodančią daug daugiau negu vien pirmąsias sumavimo substancijos pavidalai. A. Šliogerio požiūris buvo paremtas vidine fenomenologine riba, kurią peržengti įmanoma tik filosofiją pakeliant į racionalios teorijos lygį, atsisakant vien fenomenologinės patirties rėmų. Filognozijoje kaip tik tai ir padaroma; ir žmogus pamatomas iš didžiosios sievos perspektyvos, kuri buvo būdinga seniesiems teologiniams mitams, susijusiems su gnostikų judėjimais. Tai nėra naujas principas, tačiau mūsų laikais buvo primirštas; o primintas tik dvidešimtame šimtmetyje, atradus *Nag Hammadi* rankraščius. Manau, kad filognozijoje naudinga žinoti abu šiuos principus: tiek naudotą A. Šliogerio, tiek senųjų gnostikų. Tik taip galima pasiekti aukščiausią žinojimo lygį, įmanomą Juodojo drakono sąmonei.

14. Feynmano medžio inversija

Šiame skyrelyje paaiškinsiu šiek tiek skaičių simbolikos, susijusios su Feynmano medžio logika, apie kurią buvo užsiminta knygoje „Devynių vartų doktrina“ (2022), tai dešimtas „Filognozijos pradmenų“ tomas. Kaip jau esu minėjęs, Feynmano medis panašus į spektrinę juostą, kuri sudaryta iš dviejų polių, esančių *Infra* ir *Ultra* kryptimi. *Ultra* dalis yra fundamentinės substancijos, sudarytos iš smulkių kvantų ir aukšto dažnio, o *Infra* dalis atsiranda iš jos, jungiantis ir maišantis struktūroms, kurios tampa sudėtinėmis ir žemo dažnio. Įprasta laikyti, kad fundamentalioji dalis yra dvasinė, o išvestinė – iš dvasios emanuojanti materija. Pagrindinė šio skyrelio mintis yra santykio tarp Feynmano medžio ir žmogaus sumatoriaus aprašymas, sukuriantis schemą, įeinančią į 180 „Filognozijos pradmenų“ postulatų rinkinį. Jos paaiškinimui naudojama skaičių simbolika, kur *Infra* dalis žymima 666 ir reiškia „Žvėris“, o *Ultra* žymima 999 ir reiškia „Antižvėris“. Tai nėra tikras Feynmano medžio aprašymas, o tik logikos įvedimui reikalingos etiketės, kuriose žvilgsnis į jį iš sumatoriaus vidaus sumitinamas ir mistifikuojamas.

Pagrindinis principas yra tas, kad kuo sumatorius mažesnės aprėpties, tuo Feynmano medžio principas labiau iškreiptas, šį iškreipimą vadinant inversija. Kaip vyksta inversija, priklauso nuo to, kokia kryptimi sumatorius medį suvokia: jeigu priartėja *Infra* dalis, kaip Juodojo drakono sąmonėje, nutolsta *Ultra* dalis, o jeigu priartėja *Ultra* dalis – nutolsta *Infra*, taip hipostratoje sukuriant dvi skirtingas ekosistemas: materialios gyvybės arba dvasinių būtybių. Ir paskutinis variantas yra holoplastinė sąmonė, kuri mato Feynmano medį tokį, koks jis yra, suvokiant teisingą jo hierarchiją ir teisingą materijos bei dvasios padėtį. Kadangi žmogus yra Juodojo drakono sąmonė, kurioje priartinta 666 kryptis, arba grubiosios materijos, iš kurios sudarytas gamtinis daiktiškumas, jis natūraliai, jusliškai pasislinkęs prie žemutinės medžio dalies ir kuria tokią pasaulio interpretaciją, kuri yra natūralios, dieviškos tvarkos inversija. Joje priartėja ta dalis, kurioje tikrovė pasirodo ne tokia, kokia yra tikrame pasaulyje, nes fundamentinės substancijos išimtos iš sąmonės, nors jos – pagrindinės. Tačiau net šioje sąmonėje įmanomas tikrovės atstatymas, kai Feynmano medžio inversija ir priartinimas prie materijos ištaisomas prote, dvasinėje intuicijoje atstatant natūralią hierarchiją, kuri senovėje buvo vadinama nušvitimu ir Dievo apreiškimu, mano teorijoje tapatinamu su Feynmano medžio *Ultra* krypties atsivėrimu.

Kol žmogus yra gyvūninis, tol jis susiliejęs su jusline gamta ir gamtiniu materialumu, tačiau kai pradeda didžiąją sievą mąstyti racionalių mąstymu, jis pradeda suvokti nutolusios dalies svarbą, tampančią Dievu ir viso pasaulio fundamentu. Taip jusliškai artimesnė tampa materija, o logiškai – dieviška transcendencija. Tai nereiškia, kad „Žvėrimi“ vadinama medžio kryptis yra kokia nors bloga, arba šėtoniška – visas kosminis medis yra dieviškas, tačiau yra vietos, kurios artimesnės Absoliutui, ir vietos, kurios daug tolimesnės, kaip jo kūrinys ir emanacija. Todėl galima sakyti, kad net jeigu materialioji gamta nėra tiesioginė Dievo apraiška, ji į Dievą nurodo netiesiogiai, kaip į savo gilumini fundamentą. Net jeigu A. Šliogerio filosofijoje garbinamos *Infra* substancijos, jos nėra nedieviškos arba antidieviškos, nes viskas išeina iš to paties Absoliuto. Šioje vietoje

dichotomija yra natūrali arba dirbtinė tvarka, o ne *Ultra* arba *Infra* struktūra Feynmano medyje.

Kitas minėtas santykio variantas tarp sumatoriaus ir Feynmano medžio yra dvasinės būtybės, kurios natūraliai kaip pagrindinę realybę sumuoja dievišką substanciją, esančią artimajai, o materija tampa „transcendencija“. Tai visai kitokio tipo realybė, kuri būdinga anapusinei ir „pomirtinei“ ekosistemai, jos Įstatymas yra dvasinės substancijos, o sumatorius kyla iš Absoliuto. Tai hipotetinė realybė, žmonių civilizacijoje aprašoma mito priemonėmis kaip dvasinė gyvybė, kuri skirstoma į blogą arba gerą atšaką, kaip demonai ir dievai. Ši fantazijų metafizikos ir kultūrinės kūrybos sukurta mistinė tikrovė ilgą laiką valdė žmonių civilizacijas kaip pagrindinę su šiuo pasauliu susijusi realybė, kuri kišasi į žmonių gyvenimus, kuria metafizinius įvykius ir lemia likimus. Tikėta, kad su šiuo pasauliu galima kontaktuoti maginėmis priemonėmis ir naudojantis jo pagalba spręsti savo problemas. Iš dalies, tikėtina, kad ši sąveika tik įsivaizduojama, tačiau didelė tikimybė, kad transcendentinės ekosistemos yra tikros ir tarp regimo ir neregimo pasaulio yra tampri sąveika. Kadangi žmogus labiau „pasviręs“ savo sandaroje materijos kryptimi, jis dvasinėms būtybėms yra transcendencija, bet kiek jis turi dvasinių dalių, tiek per jas šis pasaulis gali daryti poveikį žmonių gyvenimui. Tai gali būti bendravimas ir kontaktai, o gali būti užgrobimai, sutrikimai ir ligos.

Tačiau tikra sumatoriaus sąveika su Feynmano medžio hierarchija įmanoma tik esant Baltojo drakono sąmonei, kurioje didžioji sieva sumuojama pilnu sumavimu, ir nėra nei priartinimo, nei nutolinimo, o tik teisinga perspektyva, kuri apie transcendenciją parodo pilną tiesą. Tokiame sumatoriuje nėra metafizinio X, nėra transcendencijos, yra tik pilnas pasaulio matymas ir dievūno sąmonė, kuri vadovaujasi pilna išmintimi, remiasi giluminėmis technologijomis, kurių viena iš atmainų galimai yra biologinė gyvybė ir planetinės biosferos. Remiantis šiuo principu, hipotetinė gyvybių hierarchija gali būti tokia: yra gyvybė, kuri tiesiogiai išeina iš *fundamentum I*, paskui yra dvasinis pasaulis, pasislinkęs į *Ultra* kryptį, o iš šio pasaulio atsiranda dar žemesnė biologinė gyvybė, kuri turi mažesnės apimties sumatorių ir pasislinkusi link žemosios materijos krypties – tai yra gyvūnija ir žmonių rūšis. Pagal mano hipotezę, žmogui aukštesnis lygis atsiveria pomirtiniame pasaulyje, kuriame jis pereina į didžiąją kelionę ir tampa dvasine būtybe, matančia dvasinę realybę ir gyvenančia arčiau natūralaus Absoliuto. Tačiau kiek jam leidžiama prie Absoliuto priartėti – tik spėlionės ir fantazijos.

Filognozijoje, kadangi ji nėra kuriama su Baltojo drakono sąmone, būdinga materiali inversija, tačiau pasiekus racionalią išsivystymo fazę, tikra padėtis protu atstatoma ir Absolutas tampa apmąstymo objektu net jam tiesiogiai žmogaus sąmonėje nesirodant. Taip atsiranda racionali teologija, fundamentą mąstanti natūraliu protu kaip pagrindinę realybę, ant kurios pastatyta visa visata. Taip pat įmanoma ir nereliginė metafizika, kuri visą Feynmano medį laiko substancijų telkiniais, nuo fundamentinio iki grubiausio, ir traktuoja, kad technologijomis užvaldžius transcendenciją, jas galima vystyti iki tokio gylio, kad jos pasiekia dieviškus klodus. Tai vadinami taurieji technologiniai graliai, kuriuos draudžiama užgrobti ir naudoti netinkamu būdu, nes nuo jų priklauso visa gyvybė ir kosminė tvarka. Todėl sąveika su jais turi būti etiška ir atsižvelgianti į gyvybės poreikius.

Dėl šios priežasties ir manau, kad ne visa tikrovė turi būti atskleista, kad galimybės neatsidurtų netinkamų sąmonių rankose ir tikrovės holoplastinės technologijos neatsidurtų demoniškos gyvybės kontrolėje. Nes tokiu atveju žmonijos lauktų pragariškos kančios ir dieviškų įstatymų neatitinkanti santvarka. Taigi, filgnozija kuriama laikantis šių principų, ji siekia tarnauti gyvybei, o ne užgrobti ir pavergti. Tam, kad žemės civilizacija pasiektų aukštesnį lygį, reikia plėsti jos veiklos mastą į kosminę erdvę, o tai įmanoma tik įvaldžius giliają transcendenciją, kuri pasislinkusi į *Ultrą* kryptį Feynmano medyje. Kadangi taip pradedama artėti prie Absoliuto, tai – labai pavojinga. Tačiau laikantis saugumo reikalavimų yra tikimybė, kad žmonija padarys didelį proveržį ir taps kosmine civilizacija.

15. Gyvo organizmo sandara

Juodosios liepsnos idėja filognozijoje gali atrodyti labiausiai mistiška, todėl šiame skyrelyje apie ją pakalbėsiu šiek tiek daugiau. Kas tai yra, galima matyti trijose perspektyvose: kaip žodžių junginį, kuris yra metafora ir nuoroda į anapusinę realybę; kaip logiką, kurioje rodoma mintis, aiškinanti gyvybės pamatinę struktūrą; ir kaip tikrovę, kuri yra anapus kalbos ir mąstymo, kaip dieviškos sievos dalis, glaudžiai susijusi su gyvybe. Eilinis skaitytojas dažniausiai pasilieka rašytinės kalbos lygyje ir nepasiekia giluminio terminų supratimo; kiti, kurie teksto idėjas ne tik žiūri, bet ir mąsto, pasiekia gilesnius lygius, ir tada atsiveria tikros, autentiškos teksto prasmės. Tam, kad šį procesą palengvinčiau, pateiksiu juodosios liepsnos idėjos paaiškinimą, leidžiantį prisiliesti prie dieviškos tikrovės žmoguje.

Prisiminus holoplastinę olos formulę, kurioje išorinė žmogaus dalis yra materialinė ir dvasinė, matome, kad transcendentalinis žmogus dvilypis, susijęs tiek su *Ultra*, tiek su *Infra* substancijomis Feynmano medyje. Tačiau kaip konkrečiai šios dvi išorinės dalys sujungtos, dar niekur nebuvau aiškinęs. Tai, ką matau žiūrėdamas transcendentinį žmogų, yra ne įrodytas faktas, o hipotezės lygio idėja, kuri, jeigu ji teisinga, turi galimybę paaiškinti, kaip susiformuoja dvasinė sietuva, sujungta su biologiniu organizmu. Bazinę kombinaciją galima rašyti kaip JL [P], kur JL reiškia „juodoji liepsna“, o P – „pirmapradis kūnas“. Realiame, transcendentiniame pasaulyje tai atrodytų kaip ląstelių sandauga, kuri apgaubta energetine mantija, ateinančia iš giliosios hipostratos kaip tų ląstelių apsauginis sluoksnis, saugantis nuo žalingo aplinkos poveikio, kuris ypač didelis iš dvasinės krypties ekosistemos, kur, manoma, paslėpta daug nematomų, energetinių gyvybės formų, galinčių tas ląsteles pažeisti. Ši mantija susijusi su dievišku klodu, kuris gaubia kiekvieną gyvą organizmą nuo pat apvaisinimo momento.

Kadangi apvaisintos moteriškos ląstelės šis sluoksnis dar gana silpnas, ji turi augti motinos kūne, kurio mantija saugo užsimezgasį vaisių. Jo mantija būna susijungusi su motinos mantija iki pat gimimo momento, kurio metu mantijos atsiskiria ir organizmai tampa savarankiškomis būtybėmis. Kuo organizmas labiau išsivystęs, tuo jo mantija stipresnė ir apsauginė funkcija geresnė, bet pasiekus senatvę ši apsauga darosi vis silpnesnė ir kyla pavojus iš transcendentinių grobuonių bei parazitų ekosistemos, jie sukelia ligas bei sutrikimus. Kadangi visi dieviškos sievos klodai susiję ir susijungę į vieną, bendrą visumą, kiekvienas materialus, organinis junginys būna apgaubtas dvasinės substancijos mantija, kurią ir vadinu juodąją liepsna. Kol organizmas dar neišsivystęs, mantija irgi yra paprasta, tačiau dalijantis ląstelėms ir augant organų sistemoms, ląstelės vis labiau persipina su mantijos substancijomis, kuriose pradeda formotis dvasinės sietuvos kibirkštis, gyvame organizme atsakinga už sąmonės suformavimą. Taigi, siela atsiranda iš mantijos substancijų, kuri sudėtingėjant ląstelių struktūrai vis labiau persipina su organizmu, o išsivysčius žmogui sistema tampa tokia sudėtinga, kad siela ir kūnas sudaro neatskiriama visumą.

Tokiu būdu tiek ląstelės, tiek išorinis jų apvalkalas yra susijęs su aplinką sudarančia didžiąja substancijų sieva, kurioje yra visos priemonės suformuoti gyvą organizmą.

Manau, kad pradinis impulsas gyvybėje yra genetiškai programuojamos ląstelės, kurios augdamos inkorporuoja į save dvasines substancijas, tampančias gyvūne informaciją sumuojančia sietuva. Kadangi organinė žmogaus dalis yra mirtinga, nes ji užsimezga, pragyvena savo biologinį gyvenimą ir numiršta – kyla natūralus klausimas, kas atsitinka su mantija. Juk ji taip pat susiformuoja iš realios aplinkoje esančios substancijos, tad kai pirmapradis kūnas nustoja funkcionuoti, mantija nuo jo atsiskiria, pasiimdama ir tą dalį sietuvos, kuri susijusi su dvasine realybe. Mantijos žemoji dalis, susijusi su biologiniu organizmu, tampa dvasiniu kūnu, o jos centras, dvasinė sietuva, tampa dvasinės gyvybės naujaja sąmone, pritaikyta gyventi jau kitame dieviškos sievos sluoksnyje, labiau pasislinkusiame link Absoliuto. Tuo galima ir netikėti; kiekvienas renkasi savo idėjinį kelią, tačiau, mano manymu, tokia tikimybė pakankami didelė.

Manau, kad kiekvienas gyvas organizmas, ne vien žmogus, turi tokią dvasinę mantiją, kuri gaubia ląsteles nuo pat užsimezgimo, o paskui, joms vystantis, suauga su jomis nematomais saitais, ir tai, kokia yra sąmonė, priklauso nuo biologinės genetikos, kuri kuria įvairių tipų neišsivysčiusias ir išsivysčiusias psichikas. Mažiau išsivysčiusios turi mažiau sugebėjimų ir gyvena tik paprastus gyvūninius gyvenimus gamtoje, tačiau kai psichika išmoksta kurti dirbtinę realybę tiek savyje, tiek iš išorinių objektų, ji pakyla į naują lygį, kuris pradeda artėti prie dievūno pakopos. Tačiau bet kuriuo atveju kiekvienas organizmas turi tą pačią bazinę sandarą, kurios viduje formuojasi individuali struktūra, priklausomai nuo to, kokiai rūšiai priklauso organizmas.

Kadangi tarp materialių ląstelių ir dvasinės mantijos yra tik silpnieji energetiniai ryšiai, nes tai skirtingų lygmenų substancijos, tuos ryšius galima nutraukti ir pirmiausiai jie išnyksta žmogui mirus. Paprastai tai atsitinka tada, kai organizmas būna pažeistas ir suveikia atsiskyrimo mechanizmas. Tačiau galima manyti, kad mechanizmas gali įsijungti ir neturint pažeidimo, tada mirtis gali atrodyti neturinti jokios objektyvios priežasties. Tačiau tam reikia ypatingų sąlygų ir toks įvykis pasitaiko labai retai. Šio mechanizmo žinojimas gyvoje būtybėje gali tapti pavojingu įrankiu, ypač transhumanizmo ideologijoje, tad informacija turi būti saugoma nuo netinkamo jos panaudojimo. Teisingas mantijos ir biologinio ląstelito atskyrimas – labai sudėtingas procesas, kurį neteisingai naudojant žūsta tiek fizinis kūnas, tiek siela.

Geriausias žinojimo panaudojimo principas yra leisti natūraliam procesui veikti be išorinio kišimosi, tada, mirus biologiniam kūnui, didelė tikimybė, kad susiformuos dvasinė būtybė, kurios laukia gyvenimas didžiosios kelionės rėmuose, Baltojo drakono civilizacijoje, arba Dangaus karalystėje. Tokia yra juodosios liepsnos pagrindinė idėja, kuria remiamasi devynių vartų doktrinoje, skirtoje teisingai suformuoti mažąją kelionę, pasiruošiant kitam, anapusiniam gyvenimo etapui, kai dvasinis organizmo sluoksnis tampa atskira gyvybe, prisitaikiusia gyventi dvasiniuose pasauliuose. Filognozijos rėmuose pasisakau prieš dirbtines technologijas ir kišimąsi į šį procesą, išskyrus tuos atvejus, kai tai daroma teisingai, pasiekus galutinį, holoplastinį tikrovės lygį ir matant pilną proceso vaizdą, jo prasmę ir logiką. Dvasinės technologijos teisingai veikia tik tose gyvoje būtybėje, kurios sugeba sumuoti *Ultra* gylio substancijas, ir jų sensoriumas sudarytas iš dvasinių substancijų. Tik tada galima išvystyti tinkamą dvasinių technologijų mokslą, ir naudoti jį ne prieš gyvybę, bet gyvybės labui.

Manau, kad pasiekus Baltojo drakono civilizacijos lygį šis klausimas atsiskleidžia pilnu atsiskleidimu ir tada visos priemonės įk kontekstinamos iš galutinės, absoliučios realybės perspektyvos. Tačiau kol civilizacijos yra Juodojo drakono lygio, į šias idėjas reikia žiūrėti labai atsargiai, nes neteisingai jas naudojant galima padaryti daug žalos, technologijas paverčiant „pragaro technologijomis“. Juodoji liepsna – kaip mantija ir kaip dvasinė sietuva – yra transcendentalinis subjektas, kurio paslaptis leidžiama žinoti tik turint aukštą moralinį lygį, nes šios priemonės priklauso tauriųjų technologinių galių kategorijai, todėl negali tapti masinio naudojimo ir eksploatavimo objektu. Šios žinios laikomos šventomis ir jas žinoti leidžiama tik tinkamai paruoštiems žmonėms. Pažeidus mantiją kyla pavojus dėl neigiamo išorinio poveikio, nes ji funkcionuoja kaip apsauginis mechanizmas, saugantis nuo parazitų ir grobuonių vidinę, biologinę dalį. Taip pat ji saugo psichiką, ir jeigu ši apsauga sutrinka, gresia įvairūs psichiniai pažeidimai bei negalavimai.

16. Filognozijos planas

Jau daug kartų mano knygoje buvo sakyta, kad filognozijos galutinis tikslas yra holoplastinis žinojimas, apimantis visą didžiąją sievą, kuri regima išsivadavus iš sumatoriaus iškraipymų ir apribojimų. Šis žinojimas sąlygiškai žymimas tūkstančiu informacinių vienetų, kur vieno vieneto atidengimui reikalingi metai darbo. Tokiu atveju, judant numatytu greičiu, holoplastinis lygis būtų pasiektas per tūkstantį metų, skaičiuojant nuo maždaug du tūkstantųjų. Koks greitis – realiai priklauso nuo proto lygio, tad jeigu jis mažesnis – judama lėčiau, o jeigu didesnis – greičiau. Kuklus atvejis – viena dalis iš tūkstančio per metus. Todėl filognozija negali būti vieno žmogaus gyvenimo užsiėmimu, kad būtų įvykdytas išsikeltas tikslas.

Taip pat žinojimas buvo skaidomas į penkis lygius, kur žemiausias yra „piliečio lygmuo“, o aukščiausias – „baltojo drakono“. Apie šiuos lygius buvo rašyta tome „Dievo bažnyčia“. Tokiu atveju gaunama, kad, judant numatytu greičiu, tūkstantis vienetų dalinami į penkias dalis, po du šimtus, o tai reiškia, kad vieno lygio įveikimui reikia maždaug dviejų šimtų metų. Kadangi mano viešinama informacija yra darbo pradžia, ji susijusi su penkto lygio problematika, kuri turi pakloti idėjinius technologinės civilizacijos pamatus. Tai yra dichotomija tarp Baltojo ir Juodojo drakono civilizacijų, arba Dievo ir Šėtono bažnyčių, tarp kurių neišvengiamai reikės rinktis. Kitais žodžiais tariant, tai klausimai, koks turi būti natūralumo statusas, arba koks santykis tarp žmogaus tikrovės ir tikrovės anapus žmogaus. Visi šie dalykai sprendžiami penktame, žemiausiame lygmenyje. Tai nėra paprastas savavališkas pasirinkimas, nes klausimai turi būti gerai ištyrinėti ir atsakymas pagrįstas įtikinamais argumentais. Aišku, nežinant visos tiesos apsispręsti būna sunku, tačiau norint pradėti judėti, reikia rizikuoti; ir kuo toliau šiuo keliu nueinama, tuo geresnis vaizdas atsiveria ir išryškėja pasirinkimų prasmė.

Reikia priminti dar vieną priemonių arsenalą, kuris buvo paminėtas „Filognozijos pradmenų“ pirmojo tomo pradžioje: tai tiesos procentas, veiklos mastas ir etiniai apribojimai kaip saugumo priemonė nuo nepageidaujamų technologinės civilizacijos vystymo pasekmių. Tiesos procentas rodo, kiek didžiosios sievos inkorporuota į žmogaus sąmonę, ir čia naudojama jau minėta priemonė, vadinama tūkstančio taškų matu. Tai reiškia, kad dabartinės filognozijos tiesos procento orientyras yra du šimtai taškų, kurie bus įvykdyti toje dalyje, kuri bus mano gyvenimo rėmuose. Tačiau tai bus tik teorinės tiesos procentas, kuri yra tik viena problemos dalis. Kita dalis yra veiklos mastas, priklausantis nuo technologinių raigų vystymo, įrodančio, kad teorijos yra teisingos, ir remiantis jomis galima vystyti veikiančias veiklos masto išplėtimo priemones. Tas veiklos masto lygis, kurio siekiama įveikus penktos pakopos užduotis, yra kosminė civilizacija, turinti tokias efektyvias priemones, kad galima sakyti, jog prasidėjo tikra transglobalizmo stadija žemės istorijoje. Tai reiškia, kad per du šimtus metų turi būti sukurtas antigravitacinis dinaminis elementas, leidžiantis į kosmosą pigiai ir saugiai kelti didelę masę. Mano dalis yra paruošti teorinę dalį, kiti turės įvykdyti praktinę technologinę problemos išsprendimą. Mano vertinimu, tai turi būti padaryta per du šimtus ateinančių metų, skaičiuojant nuo du tūkstantųjų. Ar tai įvykdyti lengva ar sunku, priklausys nuo

teorinių idėjų lygio – kuo daugiau bus išspręsta čia, tiesos procento atskleidime, tuo lengviau pasiekiamas praktinis tikslas.

Trečias kriterijus yra etinis apsiribojimas, kuris susijęs su pradžioje sprendžiamais klausimais, ypač – koks santykis tarp žmogaus ir anapusinės tikrovės: ar žmogus turi maksimaliai užvaldyti anapusinę tikrovę, ar turi jai suteikti pakankamai teisių veikti nepriklausomu, natūraliu veikimu? Nuo šių klausimų prasideda filognozijos projektas, ir kuo daugiau jis pajuda į priekį, tuo geresnė perspektyva atsiveria, pagrįsta ne tik norais ar fantazijomis, bet ir tikra, atverta tiesa. Rėmai, kuriuose buvo svarstomi šie klausimai, daug kur jau aptarti, nes pirmi aštuoniolika tomų jau beveik užbaigti. Pagal naudojamas schemas pasirinkimų nedaug, nes naudojama dvipolė schema, kur vienas polius yra žmogus / žmonija, o kitas – transcendentinė didžioji sieva. Tarp polių galima nustatyti tris santykių tipus: vieno iš polių dominavimą, principą „arba žmogus, arba transcendentija“ ir pusiausvyrą, kur santykis apibrėžiamas sąmonės pasidalinimu per pusę, kur teises turi tiek viena, tiek kita pusė, ir remiamasi teisingumo principu. Etikos požiūriu geriausias variantas būtų pusiausvyra, kurioje turi būti derinamas Juodasis ir Baltasis drakonas bei Dievo ir Šėtono bažnyčia. Remiantis dar Aristotelio žinotu principu, kraštutinumai yra yda, o dorybė yra aukso vidurys. Tačiau tai nėra tuščios abstrakcijos, bet turi būti susieta su konkrečiu turiniu ir filognozijos atskleista informacija apie mažąją ir didžiąją sievą.

Tokiu principu, „Filognozijos pradmenų“ pradžia yra: tiesos procentas – du šimtai taškų, veiklos mastas – kosminė civilizacija su antigravitacine technologija, ir naujoji etika, siejama su filognozijoje atveriamą informacija ir sprendžianti klausimą, ką daryti, kad žinojimas netaptų neetišku technologijų priežastimi. Viena iš tokių technologijų yra sąmonės valdymo priemonės, kurias vadinu pragaro technologijomis, o kita – prieš gyvybę nukreipta genetika, kurianti eksperimentinę gyvybę, bet nesuteikianti jai lygių teisių su natūraliais gyvais organizmais. Kitaip sakant, minimaliai pirmam lygiui įveikti reikia vieno genijaus, kuris sugebėtų išspręsti antigravitacinio raigo problemą ir leistų žmonijai pereiti į naują etapą. Kituose lygiuose problemos jau didesnės, joms spręsti reikės vis geresnio intelekto. Manau, kad ketvirto lygio pagrindinė problema bus sąmonės klodų atskleidimas ir dirbtinės sąmonės sukūrimas, leisiantis kurti sąmonę, arba plotinį sumatorių, turinčius robotus. Tačiau, mano vertinimu, vystymą geriausia pradėti savo pastangas orientuojant į išorę, kad žmogus geriau suprastų, kas yra tikrovė, pasitvirtintų filognozijos schemas ir būtų įrodyta, kad modelis tinkamas tikrovės tyrinėjimui.

Visi parodyti parametrai yra orientaciniai; ir jie nereiškia, kad negalima ar neįmanoma užduotis įvykdyti anksčiau arba greičiau. Tačiau tam reikia aukšto intelekto, kuris yra retenybė, ir kiek tokių galimybių atsiranda – neprognozuojama ir priklauso nuo atsitiktinumo. Daug tikimasi iš dirbtinio intelekto, tačiau manau, kad ilgą laiką jis sugebės tik apibendrinti ir kopijuoti žmonių sukurtą informaciją, tad originalios idėjos bus žmonių, o DI efektyviausias bus apdorodamas didelį duomenų kiekį. Žinoma, ateityje gali pasikeisti, tačiau šiuo metu situacija yra tokia. Nemanau, kad tas laukiamas „genijus“ bus dirbtinis intelektas, kuris užims žmogaus vietą ir įvykdys filognozijos užduotį. Iki aštuoniolikto tomo, maždaug 2035+ metų, bus pasiekta teorinė dviejų šimtų taškų dalis, kurioje bus galima dirbti pirmą šimtą metų, o antras šimtas metų bus skiriamas

praktiniam klausimui, kurį įveikus prasidės tikra transglobalizmo era žemėje. Be abejo, sistemą galima vystyti daugeliu krypčių vienu metu, tačiau manau, kad pagrindinė ašis pradžioje yra kosminis transportas. Įveikusi šią kliūtį, žmonių rūšis pereis į technologinės rūšies fazę tikru galutiniu perėjimu, kuriame bus peržengti biologiniai apribojimai ir žmonijos veiklą lems ne ji, bet protu sukurtos technologijos. Filognozijos tikslas šiame istoriniame procese yra sujungti visus tris minėtus principus, o svarbiausia yra teisingai išspręsti etinę dalį, nes nuo to priklausys, kiek bus saugios technologijos ir ar jos nebus panaudotos gyvybės naikinimui.

17. Šliogeriškas informacinis vektorius

Ontologiniu požiūriu sumatais vadinamos sątvarologinės struktūros skirstomos į dvi pagrindines rūšis: substancijas ir informacijas. Gali atrodyti, kad sumatoriuje visi sumatai turėtų turėti informacijų kategoriją, nes jie yra signalų sintezė, tačiau vieni signalais arčiau pirmapradės būties, kiti nuo jos toliau, ir pagal tai skirstoma, kas sątvare sukuriama iš vidinių organų priemonių, o kas ateina iš išorės. Tai, kas arčiau tikrajai būčiai, yra substancijos, o tai, kas yra nuo jos labiau nutolę ir ateina iš subjektyvaus žmogaus – informacija. Šį principą sątvare patogų žymėti rombo schema, kurioje turimi trys jo sluoksniai. Bazė yra substancija, besiskaidanti į natūraliąją psichologiją ir gamtą, kuriose jau yra mišrūs sumatai, suliejantys substanciją ir informaciją, pirmiausiai besireiškiančią kaip kalba. Ir viršutinis sluoksnis, labiausiai atitrūkęs nuo tikrovių, yra gryna informacija, kurią generuoja žmogaus protas kūrybiniame procese. Tai yra ta vieta, kurioje atsiranda kultūros bei civilizacijos vektoriai, vietines bendruomenes paverčiantys globaliniais kolektyvais.

Šiame tekste panagrinėsiu, kaip atrodo A. Šliogerio sątvarologija, kurioje propaguojamas autentiškas žmogus ir autentiška patirtis, kurioje visi informaciniai vektoriai turi referentinę substancinę tikrovę, priešpastatomą utopinei informacijai, kuri sukuriama „grynojo proto“ kūrybiniuose produktuose ir yra ne tiek žinojimo, kiek tikėjimo objektai. Filosofas buvo griežtai nusistatęs prieš grynąjį protą, tiek loginį, kaip pažinime, tiek fantazijų, kaip kultūrinėje kūryboje. Jo manymu, filosofijos užduotis – sugrąžinti žmogų prie autentiško ryšio su pačiais daiktais, kuriame jie regimi kaip esantys savyje ir sau, o ne kaip loginės ir fantastinės chimeros, pasirodančios kultūrinėse fantazijose.

Vienas iš žmogaus sątvarui būdingų bruožų yra tas, kad nors pirminiai signalai pavirsta tikrovės ir psichikos substancijomis, tačiau ši būseną yra laikina ir dabarčių epizodams einant į praeitį, jos pavirsta į informacines nuosėdas, kurias paskui jau galima prote atgaminti kaip patirtį ir atsiminimus. Šio tipo informacijai būdinga tai, kad ji susijusi su tiesiogine daiktine tikrove ir yra ne utopiniai sumatai, būdingi kūrybai, bet susiję su konkrečia gyvenimo trajektorija, kuri lakui bėgant pavirsta į žmogaus gyvenimo pasaulį, formuojantį jo autentišką tapatybę. Šioje vietoje susilieja žmogaus ir pasaulio mišrios sątvaro struktūros, kuriose substancija maišosi su informacija ir atsiranda rišliu vadinama sankaupa, kuri yra tikro gyvenimo atspindys. Šis rišlys yra šliogeriškas, turintis referentinę tikrovę, kuri sutampa su kiekvieno žmogaus unikaliu gyvenimo horizontu, neperžengiamu į utopinės informacijos terpę. Šį olos principą galima pažymėti taip:

$JL [S (D)] P \rightarrow R$ (šliogeriškas)

Parodytoje struktūroje matosi, kad pagrindinis R šaltinis yra juslinė patirtis, A. Šliogerio vadinama Esmu, iš kurio atsiranda žmogaus biografinis psichovektorius, susijęs su konkrečia vietoje ir joje atsiveriančiu daiktiškumu. Tačiau D, kol jis yra tik horizontalus ryšys tarp žmogaus ir pasaulio, yra sekus ir paprastas, o tam, kad jis taptų filosofiniu, reikia pasiekti sumatoriaus giluminę substanciją, kuri iš mišrios terpės lietuvis-Lietuva

pereina prie šviesos arkos, kur išnyksta suformuota jos dalis ir lieka tik natūrali pirmaprādė struktūra, kurią filognozijoje vadinu Uroboru, sudarytu iš rodančiosios ir rodamosios būties, į kurias įstatomi natūralistiniai sumatai, kaip gamta ir natūralus žmogus. Todėl, A. Šliogerio manymu, D turi būti ne paprastu žmogaus ir pasaulio hibridiniu junginiu, pasireiškiančiu kaip kalbinės struktūros, bet šviesos arka, kurioje atsiveria pirmaprādė žmogiška būtis. Tada šioms kryptims susimaišius į vieną biografinį junginį, gaunamas filosofinis rišlys, kuris kyla iš autentiškos D patirties.

Imant variantą, kurį A. Šliogeris kritikavo ir vadino utopiniu hominidu, jo R yra grynos informacijos pasaulis, kuris ateina iš kūrybinių proto sugebėjimų, gnostinėje sintezėje. Šią struktūrą galima pavaizduoti taip:

$JL [S (B)] P \rightarrow R \text{ (utopinis)}$

Šioje formulėje matome, kad vietoj Esmo turime grynojo proto logiką arba fantazijas, iš kurių atsiranda referentų neturintys vaizdiniai, kuriantys kultūrinę metastruktūrą, veikiančią oloje kaip utopiniai informaciniai vektoriai. Jeigu B atmintyje turi daug šliogeriško R informacijos, kuri turininga ir plati, iš jos fantazijose galima prikurti nuo tikrovės atitrūkusių interpretacijų, kokių, pavyzdžiui, daug religijoje, okultizme ir ezoterikoje, kur žmogus save paverčia transcendentine būtybe, ateinančia iš kitos realybės, ir skelbia šiam pasauliui savo „naujiena“. Taip tiesioginė, autentiška patirtis pavirsta į fantastinę savo gyvenimo informacijos interpretaciją, kuri jau ne žinoma tikru žinojimu, bet tikima. A. Šliogerio manymu, utopinis R yra daugelio civilizacijų didelė problema, kuri atitraukia sąmonę nuo pačių daiktų, nuo tikrovės, ir sukuria tokius psichovektorius, kurie su realiu pasauliu neturi nieko bendro. Ir tikrovę, jo manymu, gali sugrąžinti tik ta vieta sumatoriuje, kuri yra tiesioginė transcendencijos atvertis viduje, parodoma per priekinę sąmonę. Biografinis R visada turi vietą ir ribas, o utopinis R visas ribas peržengia ir yra galaktinis ir net visatinis. Nes Esmas apibrėžtas tiesioginio sąlyčio su daiktais, o vaizduotė neturi jokių ribų.

Išvysčius kultūrinės industrijas ir padarius viena dominuojančių kapitalizmo pramonės šakų, ši informacinių produktų terpė tiek išsiplėtė, kad graso uždengti visą daiktinę patirtį, atitraukti sąmonę nuo tikrovės ir paversti žmogų vietos neturinčiu, utopiniu hominidu. Taip patirtis pririšama prie begalinių vietovių ir pakeičia egzistencijos mastą iš saiko egzistencijos į begalybės. O begalinis žmogus ne tik kūrėjas, bet ir naikintojas, kurio naikinimo mastai technologijose tampa begaliniai. Todėl A. Šliogerio filosofijos pagrindinis tikslas buvo išutopinti žmonių sąmones ir iš informacinių vektorių psichologijos sugrąžinti prie daiktinių vektorių psichologijos, kurioje formuojasi autentiškas žmogaus santykis su tikrove, leidžiantis savo gyvenimą projektuoti pirmaprādės būties atvertyje. Visos iš dirbtinės tikrovės kylančios civilizacijos po to pačios formuoja dirbtinę technosferą ir šią pirmaprādę būtį sunaikina, ir augant žmonijos galiai naikinimo mastas darosi vis didesnis ir grėsmingesnis.

Todėl, pasak A. Šliogerio, ir turime rinktis tarp dviejų požiūrių į informacinius vektorius sumatoriuje: šliogeriško ir utopinio, atrodančių taip:

1. JL [S (R(šliogeriškas))] P

2. JL [S (R (utopinis))] P

Ką šie vektoriai reiškia eksversijoje, į kurią žiūrima holoplastiniu žvilgsniu, priklauso nuo to, kaip apibrėžiame *topos* ir koks utopinio R tiesos procentas. Juodojo drakono požiūriu *topos* yra tik ta transcendencijos dalis, kuri yra imanentinė, visa kita – proto gaminiai, kurie šiame *topos* „neturi vietos“. Tačiau jeigu jis yra holoplastinis, apimantis visą gylį, tai tiesa tampa net tie proto produktai, kurie tiesioginei patirčiai neatsiveria. Todėl akivaizdžiai matosi, kad A. Šliogerio logika nepajudinama tada, kai laikomės Juodojo drakono sąmonės paradigmos. Tačiau jeigu šią paradigmą nustojame laikyti absoliučia ir pereiname prie Baltojo drakono sąmonės, tada logika tampa kitokia. Todėl kiek filognozija tyrinėja Juodojo drakono sątvarologiją, tiek A. Šliogerio filosofija laikoma etalonine, tačiau perėjus prie Baltojo drakono sątvarologijos, vaizdas išsiplečia ir A. Šliogerio logika nustoja galioti, atsiduriama mano rodomame kelyje. Kita vertus, skirtis tarp žinojimo ir tikėjimo labai griežta, ir tai, kuo tik tikima, negali būti pristatoma kaip žinojimas. O viskas, kuo tikima – yra utopinė informacija tol, kol ji paverčiama veikiančiu faktu.

18. Holoplastinė filosofija

Knygos pradžioje filosofinį žvilgsnį į pasaulį suskirsčiau į šešias pakopas, apimančias visas įmanomas sątvarologijas, pradedant nuo Juodojo drakono ir baigiant Baltuoju. Juodojo drakono sątvarologija apima pirmus tris lygius, o Baltojo – likusius kitus. Kadangi žmogui Baltojo drakono sumatorius nepasiekiamas, gali atrodyti, kad filosofijos riba yra pirmos trys pakopos, tačiau tai netiesa, nes racionali protu galima pasiekti ir aukštesnius lygius, net jeigu jie tik tikimi. Šios dvi galimybės – tai sugebėjimas žmogų matyti iš vidaus ir išorės, fenomenologiniu žvilgsniu arba racionalių mąstymu. Filognozija apima visus šiuos principus, rodydama tikrovę iš įvairių perspektyvų, skirtingo išsivystymo sąmonėse. Toliau paaiškinsiu abu šiuos principus, kaip jie pasirodo žemo ir aukšto išsivystymo sumatoriuose.

I. S (MS) – Juodojo drakono sumatorius

Juodojo drakono sumatorius sudarytas iš žmogiškos mažosios sievos, aprašytos „Sievos teorijoje“ (2020), kuri yra Platono ola, kurioje jam atsiveria išorinė transcendencija, padalinta į žmogišką ir nežmogišką dalį. Šioje oloje, kol žmogus mąstomas iš vidaus, galimi trys filosofijos lygiai, kurie remiasi subjektyviu, objektyviu arba holograminiu tikrovės matymu. Pirmiausiai mąstantis žmogus yra paprastas subjektas, kuris stebi aplink save esantį pasaulį ir kuria jo teorinius modelius. Šioje pakopoje jis vysto tokius proto teorinius sugebėjimus, kaip logika, matematika, ir remdamasis jais bando paaiškinti supančią aplinką. Toliau, kai šis vidus tampa pilnai suformuotas, pagrindiniu orientyru tampa išorinis pasaulis, kuris mąstomas fenomenologiškai arba bandoma kurti racionalių jo modelius. Dažniausiai ši tikrovė laikoma tikra realybe, kurioje sąmonei atsiveria tikras žmogus ir tikra gamta. Tačiau ilgainiui šis naivusis empirizmas sugriaunamas, pasiekus trečią pakopą, kurioje visas sumatorius pamatomas kaip ontologinė holograma, esanti išorinės realybės imanentinė introjekcija. Šis lotyniškas žodis reiškia „tai, kas įmesta į vidų“, apibrėžiamą kaip Platono ola. Pasiekus trečio lygio aukštą išsivystymą, ištirninėjamos visos olos struktūros, kol jos filognozijoje įvardijamos kaip sątvaras, o jo teorija – sątvarologija. Šis darbas intensyviai pradėtas daryti dvidešimto šimtmečio pradžioje, E. Husserlio fenomenologijoje ir egzistencializme, ypač M. Heideggerio. Šis principas galiausiai atėjo į Lietuvą, kur pagrindinis sątvarologijos variantas sukurtas A. Šliogerio. Gali atrodyti, kad toks mąstymas apsiriboja tik fenomenologine patirtimi, ir kad protu grįstos aukštesnės pakopos, jau priartėjančios prie Baltojo drakono sumatoriaus – bevertės. Tačiau filognozijoje laikausi kitokios nuomonės. Kurią ir paaiškinsiu toliau.

II. S (DS) – Baltojo drakono sumatorius

Baltojo drakono sumatorius apima visą didžiąją sievą, tad mato pilną, holoplastinę realybę, tačiau kol toks sumatorius nežinomas, gali atrodyti, kad aukštesnės už trečią filosofijos pakopą – neįmanomos. Tačiau net neturint savo sąmonėje pilno didžiosios sievos vaizdo, galima tą vaizdą regėti proto priemonėmis, kaip teorinį modelį, kuris išveda jos kaip olos, anapus kurios slypi tikras pasaulis, hipotezę. Šis pasaulis pirmiausiai

mąstomas Juodojo drakono sąmonėje, proto priemonėmis, nes fenomenologiškai jį regėti žmogui neįmanoma, taip sukuriant teoriją, kaip žmogus turėtų atrodyti iš kitos pusės, vadinamos holoplastine realybe, kuri sumatoriuje sumuojama tik daliniu sumavimu. Tada padaroma prielaida, kad ta ola turi turėti kokį nors substancinį pamatą, kuris yra anapus olos, bet generuoja visą vidinio žmogaus ontologinę hologramą. Šis subjektas sukuria substancijos ir signalų sintezę, kuriuos pavertus į sąmoningus sumatus, gyvūnas savo oloje gali suvokti save ir jį supančią aplinką. Tada bandoma pereiti prie penktos pakopos, kurioje sprendžiamas ne tik vidinės olos, bet ir visuminio žmogaus klausimas, ir daroma prielaida, kad jis sudarytas iš materialaus kūno ir jį gaubiančių aurų, kurios yra sumatoriaus pagrindas. Savo teorijoje jas vadina juodąja liepsna. Nuo to, koks šio pirmapradžio kūno išsivystymas, priklauso, kokie transcendentalinio subjekto sugebėjimai, ir kokio gylio olą formuoja. Taigi, racionalių mąstymu supratus šią žmogaus sandarą, daroma išvada, kad išorinės dalys yra tarsi kokia natūrali gyvybės technologija, kuri gali turėti įvairius išsivystymo lygius, nuo mažiausio, Juodojo drakono, iki aukščiausio, holoplastinio. Kol mąstoma apribotame sumatoriuje, tai tik teorija ir logika, tačiau kai signalų apimtis ir suvokianti substancija pakyla į aukštesnį lygį, visa didžioji sieva tampa matoma fenomenologiškai, tai yra pereina nuo racionalios idėjos prie holoplastinio juslumo. Tada pasiekama paskutinė, šeštoji filosofijos pakopa, kuri tikrovę regi dievišku žvilgsniu ir sumuoja pilnu sumavimu. Čia taip pat galima ne vien dvasinė fenomenologija, bet ir racionalus mąstymas, kurio pagrindu kuriamos holoplastinės technologijos, esančios dideliame realybės gylyje, todėl atrodančios „natūraliomis“. Kas šiame lygmenyje ateina iš dieviško šaltinio, o kas yra šėtoniškų jėgų darbas – pasakyti sunku, nes tam reikia Baltojo drakono sąmonės, tačiau verta omenyje turėti įvairias galimybes.

Nematant pilnos tikrovės, sukurti holoplastinį *gnosis* yra labai sunku. Tačiau kuo aukštesnis protas, tuo prie šio tikslo vis labiau priartėjama, kuriant vis geresnius didžiosios sievos modelius. Šiuo metu aš, kaip Juodojo drakono sąmonė, kuriu Feynmano medžio teoriją, kurioje visata yra daugelio substancijų difuzija, kurioje smulkaus kvantavimo laukai yra baziniai, o iš jų kyla vis stambesni junginiai, iki pat atominės substancijos, kuri tankiausia ir sunkiausia. Žmogaus sumatorius natūraliai pasviręs link grubios materijos, nors tikrovės fundamentas – dvasiniai laukai. Tačiau įvedus racionalaus mąstymo dėmenį, ši klaida ištaisoma ir dvasia tampa fundamentalesne už materiją. Kita vertus, be racionalaus proto vystymo galima vystyti ir transcendentalinį subjektą, per genetinį kūną arba per dvasinių aurų galimybių išplėtimą. Tai, žinoma, daug ilgesnis procesas, net jeigu vystoma ne žmonių biologija, bet technologijos. Tai yra transhumanizmo kelias, kurio tikslas – išplėsti sumatoriaus galimybes, kad jis parodytų kuo pilnesnę tikrovę, kurioje racionaliomis priemonėmis būtų galima kurti holoplastinius raigus.

Šiame tekste parodžiau, kad nors Baltojo drakono sumatorius yra tolima žmonijos ateitis, daug šio lygio žinojimo galima pasiekti Juodojo drakono sąmonėje, racionalių mąstymu. Teoriškai pasiekama visa holoplastinė tikrovė, kurios praktinis išpildymas remiasi padarytu protiniu darbu, siekiant realizuoti idėjas tikrame pasaulyje. Filognozija yra toks teorinis modelis, kuriame net jeigu ir nežinomi galutiniai atsakymai, turimi orientyrai ir žemėlapiai, kaip juos pasiekti. Tai Baltasis drakonas Juodojo drakono rėmuose, kur žinojimas gaunamas kaip šventas *gnosis*, leidžiantis suvokti giliausias tiesas net būnant

ribotos sąmonės. Tačiau tai, kad šis žinojimas turi tikrą vertę, dar reikia įrodyti, ypač per technologinių galių atskleidimą, kuriuose būtų galima prisiliesti prie giliosios holoplastinės realybės. Tai technologinės galimybės, ateinančios ne iš mažosios sievos žmogaus, bet iš didžiosios sievos, kurioje raigai yra holoplastiniai ir gali daryti tokias gnostines sintezes, kurios šiuo metu matomos tik fantastinėje kūryboje. Tačiau tikiu, kad ateis tas laikas, kai šios priemonės taps tikra civilizacija, kurioje gyvybė bus ne naikinama, o puoselėjama. Bet tam reikia padėti gerus idėjinius pamatus, kurie turi apsaugoti žemės civilizaciją nuo klystkelių ir nuo neteisingų technologijos panaudojimų. Tai vienas iš pagrindinių kuriamo filognozijos modelio tikslų, kuris, pasiekus „Filognozijos pradmenų“ projekto pabaigą, įgaus galutinę savo formą. Tam siekiu Baltojo drakono civilizaciją susieti su Dievo bažnyčios požiūriu į žmogų ir tikrovę, kuriame natūralumo būtų daugiau negu dirbtinumo, laikant, kad žmogus dar ilgai nesugebės pralenkti natūralios technologijos.

19. Teorai ir apeksai

Nors tiksliai apibūdinti, kaip turėtų atrodyti savo evoliucijos pabaigą pasiekęs Baltasis drakonas, gali būti gana sunku, manau, kad remiantis filognozijoje vystomomis idėjomis galima išskirti dvi pagrindines galutinės civilizacijos kryptis: viena jų būtų judėjimas *teorų* linkme, o kita – *apeksų*. Šie terminai jau buvo minėti tryliktame tome, kuriame klausiau, ar Baltasis drakonas filognozijoje turėtų būti labiau panašus į teorą ar apeksą. Ten paaiškinau, kad pirmas variantas atitinka A. Šliogerio filosofijos dvasią, propaguojančią Dievo bažnyčią, o antrasis – F. Nietzsche'ės viršžmogį, kuris orientuojasi į Šėtono bažnyčią. Kitaip sakant, teoras atsisako savo subjektyvios gamtos ir siekia maksimalaus objektyvumo, o apeksas siekia primesti anapusiniam pasauliui savo valią. Todėl gali atrodyti, kad teoras būtų silpnas Baltasis drakonas, o apeksas – stiprus.

Kadangi žmogus yra dvilypis esinys, ir tai matosi iš jam aprašyti naudojamos formulės, šios galimybės yra natūralios. Teoro sugebėjimus vystyti galima remiantis transcendentaliniu subjektu, kurio pagrindinis komponentas yra juodoji liepsna. Kol šis dėmuo žmogaus sandaroje nėra ištirtas ir slepiasi nuo žmogaus žvilgsnio giliojoje hipostratoje, tol klausimas atrodo tolima perspektyva, kuri taps svarbi ateityje, kai žmonija išmoks valdyti dvasines substancijas. Tada naudojant įvairias technologines priemones bus įmanoma išplėsti surenkamų ir sumuojamų signalų diapazoną ir padaryti žmogaus olą reginčią paslėptą realybę. Ir kuo jos atsiveria daugiau, tuo lengviau daryti vis geresnius patobulinimus. Kita vertus, priešinga kryptis būtų vystyti apeksus, kurie gaunami tobulinant pirmąjį kūną, sujungiant jį su silpnosiomis substancijomis, kurios suteiktų viršžmogiškų galių ir paverstų jį į supergyvūną. Teorai būtų aiškiaregiai, matantys paslėptą realybę ir gebantys joje gerai orientuotis, o apeksai būtų superžmonės su išplėstomis fizinėmis galimybėmis.

Kokią kryptį pasirinks civilizacija ir kas atsidurs viršuje – sunku pasakyti. Imant hipotetinę idėją, kad apeksai ir teorai taptų priešais ir atsisuktų vieni prieš kitus, galima manyti, kad galingesni turėtų būti teorai – žinantys daugiau tikrovės ir mokantys sukurti nepralenkiamas strategijas, prieš kurias kovoti būtų sunku, net jeigu tai būtų apeksai. Todėl didelė tikimybė, kad priklausomai nuo to, kiek teorai išsivystę, jie sugebėtų nugalėti apeksus ir atsidurti hierarchijos viršuje kaip valdovų rūšis, o apeksai taptų jų „kariuomene“. Dėl šios priežasties nemanau, kad tokią galimybę verta svarstyti ir geriau remtis idėja, kad teorai ir apeksai netaps priešais ir veiks vieni kitiems padėdami ir bendradarbiaudami. Ypač tuo atveju, jeigu kalbėtume apie abiejų tipų galutinius variantus.

Kita vertus, jeigu vienas kuris nors tipas būtų nepakankamai išsivystęs ir pakilęs virš paprasto Juodojo drakono gyvūninio lygio, hierarchija tampa labiau problemiška, nes tada atsiranda du skirtingo išsivystymo porūšiai, o paskui rūšys, kurioms bendradarbiauti būtų daug sunkiau. Šiuo atveju, jeigu proveržis įvyktų apeksų kryptimi, kaip, pavyzdžiui, transhumanizme ir pohumanizme, ypač dėl technologijų atsidūrimo karo pramonės valdžioje, būtų didelė blogojo scenarijaus tikimybė, nes atsirastų biotechnologinė nelygybė, kuri, tikėtina, sukurtų rasistines žmogaus sampratos ir santvarkos formas. Tai

labai tikėtina dar ir dėl to, kad technologijos labiau prieinamos turtingai klasei, kuri gali ir susikurti galimybių išplėtimo priemones, o paskui ir nusipirkti. Tada transhumanistiniai išplėtimai taptų turtuolių privilegija ir jie įgytų konkurencinį pranašumą prieš neturtingą žmonijos dalį. Vieni jų norėtų tapti aiškiaregiais, o kiti – psionais.

Matydamas visas šias galimybes, filognoziją stengiuosi nukreipti gerąja kryptimi, kurioje valdžia būtų Dievo bažnyčioje gyvenantys Baltieji drakonai, siekiantys tapti civilizaciją valdančiais teorais. Tokiu atveju, net jei vienu metu egzistuotų skirtingo išsivystymo žmonių porūšiai, teorai valdžioje būtų palankesnis variantas. Todėl filognozijos rėmuose vystoma Baltojo drakono versija yra paremta galingu žinojimu ir mąstymu, kuris nepavirsta į grobuonio protą. Tai reiškia, kad augant protui instinktas turėtų silpnėti, turėtų būti sugebama apsiriboti ir veikti planetoje tik laikantis saiko etikos. Tada būtų daug saugiau vystomos ir technologijos, jeigu jos būtų valdomos išmintingai ir būtų turimos teisingai subalansuotose sąmonėse, o pats porūšio tobulėjimas nesukurtų nepageidaujamų charakterio deformacijų. Teorų kuriamos technologijos būtų saugesnės ir labiau orientuotos į natūralią gamtos tvarką, o ne begalinę valią, kurios valdžia griautų gamtines pusiausvyras, jas išdarkydama ir subjaurdama pagal apeksos kaprizus.

Dėl šios priežasties filognozijos Baltasis drakonas yra teoras, siekiantis gamtoje išsaugoti natūralią tvarką, ją keisdamas arba ją naudodamasis tik tiek, kiek būtina apsaugoti gyvybei, tačiau atsisakant savivalės ir technologinės anarchijos. Šiai kryptčiai reikalingas giliųjų hipostratų atvėrimas, kuris leistų pamatyti, kokia yra gilioji žmogaus sąmonės šaknis, susijusi su transcendentaliniu subjektu, kuriančiu ontologinę hologramą. Tada tobulinant sumuojančią substanciją ir plečiant sujungiamų signalų diapazoną, padaryti sumatorių tokį visaapimantį, kad įvyktų giliųjų technologijų proveržis, leidžiantis civilizacijai save pamatyti iš kitos perspektyvos, kurioje ji suvoktų platesnę kosminę panoramą, leisančią žmonijai evoliucijos strategiją pakelti į aukštesnį lygį. Tada, supratęs, kas yra žmogus ir apskritai gyvybė, būtų galima sukurti protingą planą, leisiantį siekti maksimalios pakopos kosminėje hierarchijoje, apeinant visas iškylančias kliūtis ir pavojus.

Kuo daugiau išsivysto civilizacija, tuo labiau ji tampa kolektyvinė, atsidurti anapus jo ribos darosi vis sunkiau ir sunkiau. Taip yra todėl, kad atsisakęs civilizacijos – smunki į žemesnį lygį ir atsiduri civilizacijos elito malonėje. Ir jeigu civilizacija griežta dalyvavimo šiame pasaulyje klausimu, ji priverčia visus įsitraukti į sistemos aptarnavimą. Ir kuo esi silpnesnis, tuo žemesnis tampa vaidmuo, net jeigu turi aukšto lygio protinius gebėjimus, nes negalėdamas apsiginti esi paprasčiausiai išnaudojamas ir išmetamas. Todėl tam, kad dalyvavimas nebūtų primetamas prievarta, manau, svarbi laisvės idėja, kuri leistų rinktis, kokių lygiu nori prisidėti prie civilizacijos kūrimo proceso. Nes visgi tikslas yra ne pati civilizacija, o žmogus, kuriam civilizacija turėtų padėti, o ne be atodairos valdyti ir išnaudoti. Teisingas principas tas, kuriame būtų galima rinktis, ar nori dalyvauti civilizacijoje, iki pat minimalaus lygio, kuris reikalingas išgyvenimui. Žmogus neturi būti tik išnaudojama darbo jėga, turinti teises tik tuo atveju, jeigu tarnauja civilizaciniam projektui. Liberalizmo įvedimo į filognoziją tikslas būtent toks.

Priešingu atveju turėsime autoritarinę ir totalitarinę civilizaciją, kuri leidžia tik vieną gyvenimo formą ir nepripažįsta jokios kitos, ir žmogus bus civilizacinio kolektyvo vergas,

visą gyvenimą praleidžiantis civilizaciniame kalėjime. Todėl kuriant Baltojo drakono civilizaciją neturi būti metamasi į kraštutinumus, nes daugeliui žmonių to nereikia ir net niekada nebus prieinama. Dėl to iš jų, siekiant šių tikslų, turi būti reikalaujama minimaliai. Kitaip sakant, civilizacinis liberalizmas reiškia, kad civilizacija nėra visiems privaloma, ir kad yra ne vienas, o daug kelių, kuriuos kiekvienas žmogus gali rinktis laisvanoriškai. Bet tam reikia daug sėkmės ir tinkamų sąlygų, nes civilizacijai vystantis minėtomis kryptimis, kuriose išsiskiria porūšių nelygė ir hierarchija, kiltų klausimas „kam mums reikalingi visi kiti, kurie atsisako dalyvauti, arba kuriems nelieka vietos?“ Tam, kad tokie klausimai neiškiltų ir neatsirastų noras imtis genocidinių priemonių „civilizacinės logikos“ pagrindu, filognozija reikia vystyti teisinga kryptimi, laikantis visuotinės laisvės principų civilizacijos atžvilgiu.

20. Didžiosios sievos pavyzdžiai

Sunkiausia filognozijos dalis yra didžiosios sievos teorija, kuri žmogaus oloje atsiveria tik ribotu atsivėrimu, tad kas ji yra – jos visumoje žmogui suvokti gali būti neįmanoma. Galima kurti įvairias teorijas, fantazuoti, išsigalvoti, tačiau tam, kad teorija taptų tikru faktu, vien to neužtenka. Tad kol žmogus nėra pakankamai išsivystęs, galima kelti hipotezes ir tikėtis, kad jos bus pakankamai arti tiesos, kad remiantis jomis būtų galima orientuotis kosmologinėje visumoje. Mano preliminari hipotezė yra Feynmano medis, sudarytas iš substancijų telkinių, sujungtų į vieną visatą pagal tam tikrą logiką ir hierarchiją. Pradžiai ją darau dvipole, kuri sudaryta iš materialios ir dvasinės krypties, tačiau nesunku suprasti, kad tai tik teorija, tad didžioji sieva gali būti daug sudėtingesnė ir sunkiai paaiškinama paprastomis schemomis. Panašių schemų galima rasti ir daugiau, ypač mitologinio pasaulių medžio priemonėse. Didžiosios sievos imitavimui, manau, gerai tinkamas skandinavų pavyzdys. Jų kosmologijoje centras yra *Yggdrasill*, iš devynių pasaulių sudarytas pasaulių medis. Devyni pasauliai reiškia, kad jis nėra paprasta, dvipolė struktūra, bet yra sudarytas iš devynių centrų, kuriuose galima to pasaulio gyvybė, priklausanti nuo substancijų, įeinančių į jo sudėtį.

Didžiosios sievos struktūroje tai atrodytų taip:

DS ([Asgard], [Vanaheim], [Jotunheim], [Midgard(JL[kosmosas-žemė]P)], [Alfheim], [Svartalfheim], [Niflheim], [Muspelheim], [Helheim])

Kadangi, pasak skandinavų mitologijos, žmogus yra Midgardo gyventojas, olos struktūra išreikšta ir žinoma tik šioje vietoje, o visi kiti pasauliai yra transcendencija, kuri pasiekama iš žmogaus olos tik specialiomis priemonėmis. Žiūrint iš vidaus mūsų atskiras pasaulis yra:

[Midgard (JL[ten-čia]P-RA)]

JL – juodoji liepsna;

P – pirmapradis kūnas;

Čia – Žemė;

Ten – kosmosas;

RA – hipostratinė technologija.

Pagal šią versiją, kosminiam medžiui primetus dvipolę schemą, žemasis polius būtų Helheim, o aukštasis – Asgard, kuriame gyvena visatos valdovai ir šeiminkai. Žmonės yra maždaug per vidurį ir jų tikrovės bazė yra Žemė, kaip sumatoriaus *Čia*, ir kosmosas – kaip sumatoriaus *Ten*. Kadangi sąmonės viduje žmogui atsiveria tik labai ribotas pasaulio

vaizdas, visa jo esmė jam nežinoma ir jis siekia pažinti transcendenciją įvairiomis priemonėmis, nuo kūrybinės fantazijos iki loginių samprotavimų. Tam, kad pamatytų platesnę kosminę panoramą, reikia išvystytų transportinių raigų, kurie leistų keliauti dideliais atstumais, *Ten* kryptimi. Tačiau vien to nepakanka, nes kad ir kur nukeliautų, žmogus matys tik tą patį „Midgardo“ segmentą Feynmano medyje, jis neleis pamatyti gilesnės tikrovės, kuri yra regimo vaizdo pagrindas. Todėl, norint geriau suprasti didžiąją sievą, reikia plėtotis ne vien ekstensyviai, bet ir į gylį, kuris pagal parodytą kosminio medžio variantą turi devynis pasaulius, iš kurių žmogui tiesiogiai prieinamas tik vienas. Žinoma, nuo gylio priklauso ir raigo technologija, nes norint mokėti konstruoti pažangius raigus, vien paviršinio transcendencijos vaizdo neužtenka, tad kuo didesnis pažinimo gylis, tuo efektyvesnės priemonės technologija leidžia sukurti.

Tačiau Midgardo „substancijos“ gali būti ribotų galimybių ir geresnės technologijos įmanomos tik įsibrovus į svetimus pasaulius, kuriuose kosminės technologijos galimai jau turimos. Ir kuo aukštesnis pasaulis, tuo tos technologijos pažangesnės ir galingesnės. Tačiau kadangi tos substancijos ir civilizacijos yra giliai hipostratoje, jos žmogui nepasiekiamos, ir atskleidimas įmanomas tik išorinio įsikišimo priemonėmis, pavyzdžiui, jeigu į mūsų pasaulį ateitų „dievai“ ir parodytų savo mokslą. Tai, be abejo, mažai tikėtina, nes įsibrovėliams vargu ar kas nors atidavinės savo paslaptis, todėl ši galimybė lieka tik hipotetinė. Tai būtų struktūra [Asgard-RA], kur raigas į svetimą realybę patektų iš žemesnio pasaulio ir leistų žmonėms naudotis jo galimybėmis. Tai daugiausiai priklauso nuo to, kokia šių pasaulių sandara, kiek jie erdviškai atsikirti ir kokių technologijų principu veikia. Jeigu tai pavyktų, tai reikštų Asgardo ir Midgardo pasaulių susiliejimą, kur žemesnis technologijų priemonėmis pakiltų į aukščiausią lygį ir turėtų gyvybine erdve dalintis su aukštesnio išsivystymo būtybėmis.

Todėl galima sakyti, kad vystymuisi yra dvi galimybės: pirmiausiai išsemti savo pasaulio technologijų visą gylį, o paskui, pasiekus ribą, pereiti į kitus pasaulius, kuriuose jau reikėtų konkuruoti su vietinėmis „civilizacijomis“. Kas yra „ten“ ir „anapus“, žmogus gali bandyti pamatyti grynuoju protu ir technologijomis. Žmogaus grynasis protas priklauso nuo transcendentalinio subjekto kuriamo kontinuumo, kuriame išrandamos loginės aksiomos, laikomos visuotinio galiojimo ir taip pat pritaikomos transcendencijai. Tačiau kadangi šis kontinuumas grindžiamas sumatoriaus logika, kuri toli gražu neprilygsta holoplastinės realybės logikai, ši galimybė mažai tikėtina. Tad, mano manymu, klasikinis grynojo proto kontinuumas, net jeigu jį pavadinsime visuotiniu terminu „būtis“, neduoda daug galimybių pamatyti transcendenciją, ir čia reikia daug daugiau sėkmės. Vien paprastas savo transcendentalinės logikos primetimas – nepakankama priemonė. Negana to, klasikinę logiką reikia ne propaguoti kaip vienintelę neklystamą, bet dekonstruoti ir vietoj jos siūlyti daug geresnius variantus, kurie yra daug tikslesni. Mano kuriamoje teorijoje, net jeigu klasikiniu tapatybiniu kontinuumu ir naudojamesi, daroma prielaida, kad kontinuumas anapus sumatoriaus yra daug sudėtingesnis, pavyzdžiui, kaip parodyta devynių pasaulių imitacinėje logikoje, kurioje klasikinis „būties mokslas“ vargu ar įmanomas. Tad, kadangi jį laikau kliūtimi pažangai, manau, kad jis turi būti įveiktas ir pakeistas į ką nors daug pažangesnio.

Viena iš priemonių, kaip jau parodžiau keturioliktame tome, yra tokia: reikia nuo vidinės grynojo proto būsenos pereiti prie išorinės, holoplastinės būsenos, kuri veikia tikrame pasaulyje, ir jeigu čia kas nors pavyksta, dėl to, kad protas niekada tiesiogiai transcendentinės būties neatskleidžia, dėl to jis netampa netinkama priemone realybės anapus sumatoriaus reprezentavimui. Ji reprezentuojama ne jusliniu, bet loginiu būdu, ir jeigu išorinė ir vidinė idėjos sutampa, toks reprezentavimas – pakankamas. Tai vadinama absoliučios tiesos būseną, kurioje raigas atitinka išorinės substancijos esmę ir gali joje sukurti naudingų technologinių funkcijų. Taip tiesa perkeliama iš vidinio pasaulio į išorinį ir technologizuojama; o jos kriterijumi tampa ne formos lygio sutapimas, o sėkmingas veikimas, kuris leidžia tikrovei suteikti norimas būsenas.

Gali kilti klausimas, kam toks „Midgardo“ vystymasis ir brovimasis į svetimus pasaulius reikalingas? Ar toks įžūlumas nesukeltų konflikto ir nebūtų mūsų pasauliui pavojus, nuo kurio apsisaugoti būtų galima liekant tuo, kuo žmogus buvo sukurtas Kūrėjo? Nors yra daug filosofų, kurie žemės technologinius ekstremistus bando perspėti, kad jie žaidžia su ugnimi, žmogaus vidinis potencialas yra daug didesnis, negu buvo matomas pačioje pradžioje. Todėl, kiti mano, kad visa, kas yra žmogaus sugebėjimų rėmuose, turi būti paimta, nes tai jam suteikia pats Kūrėjas. Tik pilnai išvystęs savo potencialą žmogus supras, kokia jo tikra vieta, kuri gali būti daug didesnė, negu galėjo atrodyti. Tie, kas atsisako rizikuoti, niekada neragaus pažangiausios civilizacijos vaisių, kurių siekiama Baltojo drakono civilizacijoje. Būti mažesniu negu esi iš tikro, nemanau, kad yra didelė išmintis. Tad nors šiuo metu dar negaliu pasakyti, kas yra tikra didžioji sieva, tačiau turiu preliminarių idėjų. Galima iš istorijos imti imitacinius pavyzdžius, kuriais remiantis galima parodyti, kokios galiotų logikos, jeigu šie pavyzdžiai būtų artimi tikrovei. Kaip jau sakiau, teorijos vertę geriausia vertinti pagal praktinius pritaikymus, tad, kai modelyje jie bus įvykdyti, prasidės tikras filognozijos suklestėjimas.

21. Holoplastinis žmogus

Vienas iš holoplastinės filognozijos privalumų yra tas, kad ji gali parodyti žmogų ne vien iš vidaus, bet ir iš išorės. Šis žmogaus vaizdas parodo, kas jis yra savo visumoje ir kas kuria jo vidinį sumatų srautą, kurį mes suvokiame kaip savo subjektyvų pasaulį. Nors kol kas ši žmogaus aiškinimo priemonė tik hipotetinė, manau, kad ji pakankamai tiksliai parodo, kas jis yra holoplastinėje realybėje. Nors viduje nesimato, kokios šiame procese dalyvauja substancijos, akivaizdu, kad jų daugiau, negu matosi sumatoriuje, ir jos turi sugebėjimą formuoti ontologinę hologramą, kurią žmogus supranta kaip savo sąmoningą tikrovę. Šioms substancijoms pavadinti naudoju kodinius terminus, vienas kurių yra juodoji liepsna, atstovaujanti dvasinę žmogaus dalį, atsakingą už sąmonės kūrimą. Kita dalis yra įvairių signalų sintezė, kuri į substanciją įdeda morfizmus, suvokiamus kaip rodomoji substancija. Formulėje tai atrodytų taip:

JL (TS [substancijos sintezė – signalų sintezė]) P

JL – juodoji liepsna;

P – pirmapradis kūnas;

TS – transcendentalinis subjektas.

Matome, kad pagal mano teoriją žmogus yra dvilypis, turintis materialią ir dvasinę dalį: materialioji yra pirmapradis kūnas, kurio priemonėmis surenkami materialūs signalai, įstatomi į sąmonę; o juodoji liepsna yra atsakinga už holograminės substancijos sukūrimą, į kurią įrašoma surinkta informacija. Galimas ir kitoks vaizdas, darant prielaidą, kad ir signalai, ir substancija yra materialios dalies sugeneruota struktūra, tačiau manau, kad tikslinga naudoti dvilypi modelį, laikantis išorinio dualizmo hipotezės. Viena iš priešasčių yra ta, kad laikantis paviršinio materializmo, sąmonės struktūra būtų labai negili, esanti pačiame paviršiuje, tad ją būtų lengva veikti su materialia radiacija, taip labai lengvai pažeidžiant vidinės olos funkcionavimą. Tokiu atveju gyvūnas būtų labai silpnas ir primityvus padaras, kuris turėtų nedaug išlikimo galimybių. Tad remiantis galimybe, kad priėjimas prie sąmonės substancijos daug sudėtingesnis, daroma prielaida, kad ji daug gilesnė struktūra, kurią paveikti paprastomis juslinėmis materijomis – neįmanoma. Aš laikausi šios hipotezės, ir manau, kad norint turėti ontologinę hologramą savo valdžioje, reikia atverti daug gilesnę hipostratą. Tik tada bus atskleistos sąmonės paslaptys ir dirbtinės sąmonės galimybės robotuose.

Šis junginys JL-P kuria išorinį subjektą, kuris atsakingas už vidinės olos struktūrų generavimą. Šis subjektas vadinamas transcendentaliniu, priešpastatomu išorinei transcendentinei realybei, kuri yra pasaulis. Transcendentalinis subjektas turi materialią ir nematerialią dalį, kuri sujungta Uroboro struktūroje, kur materialioji dalis paduoda signalus, o nematerialioji – substanciją, arba rodančiąją struktūrą. Signalai yra trijų gylių, ateinantys iš išorinio pasaulio ir kuriantys pasaulio ovją, iš fizinio kūno ir kuriantys kūno ovją, ir iš žmogaus psichikos ir kuriantys psichikos ovją. Tolimi signalai surenkami specialiais

jusliniais organais, fizinio kūno signalai gaunami iš receptorių tinklų, kurie gali būti nesusiformavę į specifinius organus, bet yra paprasti tinklai ir plotai, sujungti su nervų sistema. Ir vidinės psichikos signalai jau neturi receptorių ir yra specialūs neuroniniai plotai ir organai, kurie signalus ne surenka, bet generuoja savo viduje. Žmogaus psichinė struktūra yra ne vien pirmą kartą kūno dalis, bet galimai vidinė psichika, susijusi su juodosios liepsnos mechanizmais, kurie žmogaus psichiką daro labiau pasislinkusią link nematerialios dalies. Toks, pavyzdžiui, būtų protas, kuris ne tik neuroninės schemos, bet ir energomorfinės struktūros, kurios atlieka skaičiavimus ir vykdo procedūras transneuroniniu būdu.

Svarbiausias yra sąmonės klausimas, tai yra iš kokio gylio substancijų ji atsiranda. Mano preliminarinė prielaida yra ta, kad ji ateina iš giliojo sluoksnio ir paprastoje materijoje nesurandama. Tačiau bendrai galimi trys variantai: neuromorfinė sąmonės teorija; energomorfinė sąmonės teorija; ir psichomorfinė sąmonės teorija. Pats paprasčiausias būtų pirmas variantas, susiejantis sąmonę su neuronų struktūra, ją laikant ontologinės hologramos šaltiniu. Energomorfinė sąmonės teorija sąmonės lauką asocijuoja su energetiniais procesais ir todėl vadinama transneuroniniu lauku. Ir paskutinis variantas būtų specialus psichinis laukas, kuris peržengia ir neuronų, ir jų energetinių procesų struktūrą ir yra trečias sluoksnis, dar gilesnis už elektromagnetinius neuronų potencialus. Mano vertinimu, sąmonė būtų šio trečio sluoksnio kuriama būseną, kuri, nors ir susijusi su neuronais ir elektromagnetiniais potencialais, bet ne iš jų kyla, o juos tik naudoja kaip pagalbinius procesus.

Gali kilti klausimas, kam filognozijai reikia žinoti transcendentalinio subjekto principą? Pirmiausiai tam, kad būtų galima patobulinti žmogų plečiant transneuroninių substancijų diapazoną, įvedant papildomų morfizmų, kurie būtų technomorfinis ontologinės hologramos sluoksnis, žmogų padarantis sumuojančiu daug daugiau hipostratos, negu duota natūraliam gyvūnui. Nuo to priklauso nauji tikrovės suvokimo proveržiai, leidžiantys sukurti daug gilesnes gnostines sintezes, reikalingas sukurti pažangius raigus Baltojo drakono civilizacijos veiklos masto plėtojimui. Be to, išmokus tobulinti biologinius sątvarus, ilgainiui atsiras galimybės kurti ir pilnai dirbtines ontologines hologramas, kurias bus galima naudoti robotais vadinamoje dirbtinėje gyvybėje, kuri dar labiau priartės prie biologinės gyvybės galimybių. Šiuo metu robotai yra tik „neuromorfiniai“ – tranzistorinės mikroschemos, „energomorfiniai“ – elektrinės loginės grandinės, tačiau psichomorfinis sluoksnis neegzistuoja ir tuo jie nusileidžia gyvūninei gyvybei. Nors ši problema filognozijoje nėra pagrindinė, manau, kad kalbant apskritai apie ateities Baltojo drakono civilizaciją, dirbtinė sąmoninga gyvybė bus vienas pagrindinių jos komponentų ir priemonių vystytis link holoplastinio žinojimo. O išvysčius šias priemones bus galima spręsti jau artimesnius filognozijai klausimus, tokius, kaip gravitacijos teorija ir antigravitaciniai raigai. Kitaip sakant, šie klausimai galimai bus išsprendžiami tik tada, kai dirbtinėmis priemonėmis bus išplėstas transcendentalinis subjektas, galintis sukurti pažangesnę ontologinę hologramą, sumuojančią gilesnes realybes.

Jeigu bus remiamasi prielaida, kad visas žmogus materialus ir mirtingas, bus galima galvoti apie biologinį ilgaamžiškumą, padarant gyvenimo trukmę daug ilgesnę negu įmanoma natūraliai. Tačiau manau, kad tikrovės sandara daug sudėtingesnė negu matosi

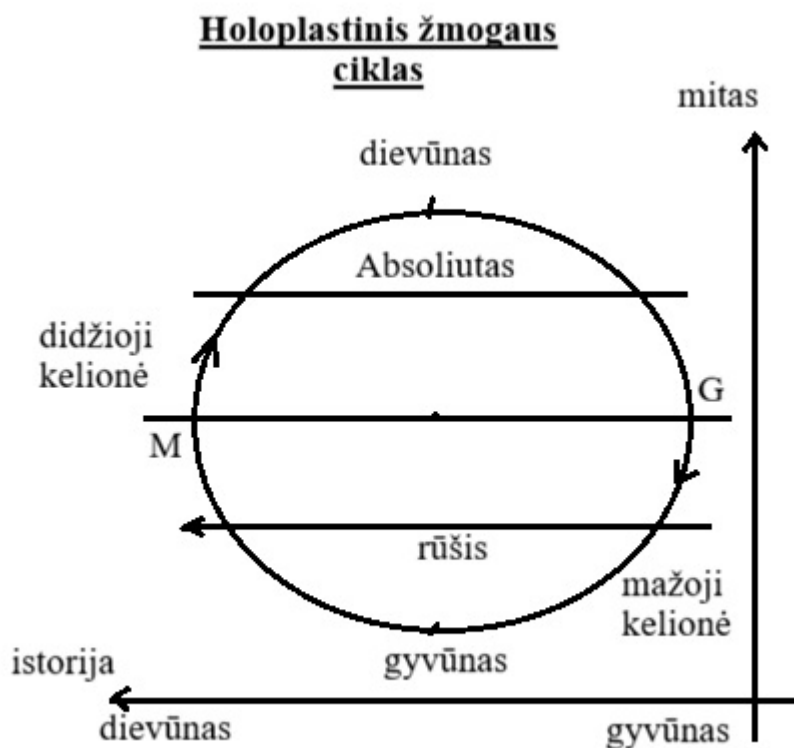
paprastame sumatoriuje ir turime būti pasirengę daug įdomesniems modeliams. Jie susiję su juodosios liepsnos hipoteze gyvūniniame pirmapradžiamе kūne, kuris atsakingas už sumuojančios substancijos generavimą, kuris galimai išlieka net tada, kai miršta biologinis kūnas. Juodosios liepsnos doktrina susijusi su šia galimybe; ir, manau, kuriant dirbtinius išplėtimus reikia elgtis atsargiai ir apdairiai, kad nebūtų sugadinta transcendentinė žmogaus gyvenimo trajektorija po jo mirties. Visi šie klausimai teisingai pamatomi tik galutinėje filognozijos formoje, vadinamoje holoplastine. Iki to galima tik spėlioti, daryti bandomuosius ėjimus, rizikuoti. Tam, kad rizika nebūtų per daug didelė ir neįgautų išsigimusių formų, reikalingos etikos priemonės, aiškiai nustatančios, ką galima gyvybėje daryti, o kas turi būti griežtai draudžiama. Tik tada bus galima civilizaciją apsaugoti nuo degradavimo ir nukrypimo į išsigimusias formas, kuri gyvybę ne vystytų, bet žudytų. Tam reikia gyvybę suvokti plačiaja prasme, apimant ne tik žmones, bet ir kitas gyvūnų rūšis, išsivysčiusias kitose biosferose. Taip pat gyvybės sąvoka turi apimti dirbtinę gyvybę, kuri taip pat turi turėti teises ir būti apsaugota nuo netinkamo naudojimo, išsigimusiųose projektuose. Tik tada ateities civilizacija atitiks mūsų lūkesčius ir bus verta pastangų ir pasiaukojimo dėl geresnės ateities.

22. Istorinis ar mitinis dievūnas?

Kadangi pasiekta „Baltojo drakono“ tomo pabaiga, pats laikas parodyti, kokia mano ezoterinės filognozijos visuma, apimanti visą holoplastinio žmogaus egzistencijos ciklą, į kurį įeina tiek šiaurinė mažoji kelionė, tiek anapusinė didžioji kelionė, atskleidžiant pilną gyvybės modelį. Kol nepasiekta Baltojo drakono sąmonė, šis modelis tik spekuliatyvus, tačiau argumentai, kuriais jis pagrįstas, manau, pakankamai svarūs. Kaip parodyta tolesniame paveiksle, žmogaus egzistencija sukasi ratu, iš didžiosios kelionės pereinant į mažąją, ir iš mažosios – į didžiąją. Perėjimo taškai yra gimimas ir mirtis, kurių metu žmogaus būtis transformuojasi, virstant arba gyvūnu, žemutinėje karalystėje, arba dievūnu, aukštutinėje karalystėje. Tai gerai matosi minėtame paveiksle, kur viršutinė dalis yra dievūno sąmonė, susiliejanči su Absoliutu, pilnai išsikūnijusi ir išsiolinusi. Apatinė dalis rodo gyvūną, kuris susiliejęs su rūšies substancija, kurioje užauga individualus kūnas, suteikiantis pagrindą individualiai gyvūninei egzistencijai rūšies substrate.

Toliau paveikslo logiką panagrinėsime detaliau:

2 pav.

Centrinė dalis jau aprašyta, tad toliau galima apžvelgti visumą, kurioje susijungia dvi pagrindinės perspektyvos, pažymėtos kaip koordinatinių ašys. Viena jų rodo kryptį į mito sferą, kurioje judama iš žemutinės karalystės į aukštutinę, Absoliuto kryptimi. Tai pagrindinis modelio principas, kuris žmogų supranta kaip dvasinę būtybę, kuri gali būti įsikūnijusi, tada ji gyvūninėje fazėje, ir išsikūnijusi, tada ji dievūno fazėje. Mito perspektyvoje domimasi tik dvasiniu žmogaus aspektu, fizinio jo apvalkalo nelaikant svarbiu, todėl tai daugiau būdinga religiniam principui, kur religija dar metafizinė ir

antiistorinė, siekianti individualaus „išganymo“. Šis pasaulis nelaikomas svarbiu, tik vieta charakterio išbandymui ir principų patikrinimui, kuriame viskas praeina, laikina, ir gyvenimui pasibaigus einama į anapusinę būtlį, kuri yra tikras gyvenimas, Absoliuto artumoje, arba net dvasiniame susiliejime su juo. Tačiau gali kilti klausimas, kam tada ši apribota gyvūninė būseną iš viso reikalinga ir kam sukurta žemutinė karalystė, kuri egzistuojanti kaip sumatorius, dirbtinai įdėtas į gyvūnį kevalą. Galima bandyti atsakyti remiantis Biblijos mitu, kad tai „bausmė“ už žmogaus nepaklusnumą, o galima laikyti, kad tai nežinoma paslaptis, kuri atsiskleis kiekvienam individualiai tik perėjus mirties slenkstį. Aš ezoterinės filognozijos rėmuose manau, kad atsakymas į šį klausimą nežinomas, ir gyvūninės egzistencijos paslaptis žmonijai neatskleista.

Kita perspektyva yra istorinė – laiko tiesė žemutinėje karalystėje, kurioje valdo žmogiškas rūšies substratas, į kurį, pereinant gimimo slenkstį, įsikūnija dvasinė egzistencija. Kaip tai vyksta, bandžiau aprašyti ląstelito kibernetinės materijos ir mantijos simbiozės modeliu, kur ląstelitui vystantis ir augant, dvasinė mantija įauga į kūno struktūrą, tapdama individualiu asmeniu, gyvenančiu individualioje sumatoriaus realybėje, kuri tampa jo tikru pasauliu, kuriame jis turi vykdyti gyvūninę rūšies programą. Istorijos priešaušryje žmogaus egzistencija buvo paprasta, gyvūninė, tačiau kaupiantis informacijai ir techniniams išradimams pamažu vystėsi kultūra ir civilizacija, kuri tapo savotišku gyvenimo tikslu kiekvienam žmogui, kuris, tariama, į šį pasaulį ateina dirbti civilizacijos vystymo labui, ir gyvenimas joje, atsiskyrus nuo mitinio dėmens, tampa pats sau tikslu. Šios dvi perspektyvos viena su kita konkuruoja, civilizacijai pasukant tai religinio mito kryptimi, kur anapusinė egzistencija tampa svarbesnė už šį pasaulį, tačiau yra laikotarpiai, kai svarbesnė tampa sekuliari istorija, kuri praranda metafizinį dėmenį, ir užsidaro sekularios civilizacijos iliuzijoje, kurioje dominuoja kultūra, pramogos, darbas, turintis prasmę tik kaip istorijos vystymo priemonė. Pirmas principas yra individualus, atsijęs nuo genealoginio plano, o antras – socialinis, susijęs su giminių vystymu ir biologine rūšies teleologija. Ir tik kraštutinėse formose pastaroji civilizacija individualizuojasi ir paskęsta vartojimo ir pramogų siautulyje.

Paveiksle matome, kad žmogus dievūnu tampa pereidamas ne tik iš mažosios kelionės į didžiąją, bet ir istorijos procese, kuriame, remiantis rūšies evoliucija, vystant fizinį kūną, manoma, žmogus gali pakilti iki tokio aukšto išsivystymo lygio, kad jis pasiekia ne metafizinę, bet biologinę dievūno būklę. Šios teorijos šalininkas buvo F. Nietzsche'ė, kurio manymu tai turi tapti pagrindiniu civilizacijos istorijos tikslu – sukurti biologinį viršžmogį, kuris sėkmingų genetinių kombinacijų dėka prilygtų Dievui, ir žmonija biologinės evoliucijos keliu taptų Dievų civilizacija. F. Nietzsche'ė manė, kad vystytis pirmiausiai turi kūnas, tačiau pagal mano Baltojo drakono teoriją vystoma turi būti sąmonė, kuri yra substancijos ir signalų sintezė, sumuojanti ontologinę aplinkos hologramą; ir žmogaus išsivystymas priklauso ne tiek nuo fizinių gebėjimų, kiek nuo to, koks procentas holoplastinės realybės sumuojamas gyvame organizme. Sumuojant visą realybę, būtų galima savo sąmonėje atverti dievišką sievą ir turėti tokį aukštą žinojimo (*gnosis*) išsivystymą, kad remiantis juo žmogus taptų biologiniu viršžmogiu. Tačiau šiam procesui, F. Nietzsche'ės manymu, trukdo metafizinė orientacija į mitą, kuri yra konkurencinė tapimo dievūnu sistema. Filosofas ją kritikuoja todėl, kad ši sistema tik tikima ir jos žinojimas nepatikimas, o tikras pasaulis yra žemutinės karalystės ola, tad dievūnas turi

būti vystomas joje kaip vis labiau tobulėjantis biologinis organizmas, kuris istorijos pabaigoje turi galimybę (tikima) tapti tikru Dievu. Todėl jis kovojo prieš krikščionybę kaip trukdį pasiekti šį tikslą ir norėjo, kad civilizacijos tikslu taptų biologinio dievūno kūrimas. Kokios tam reikalingos priemonės, F. Nietzsche'ė neatskleidė, tačiau siekė, kad ateities filosofai sukurtų tokias sėkmingas civilizacijos kultūrinės priemonės, kad jos taptų galingu žmonijos tobulėjimo katalizatoriumi.

Viena iš pagrindinių priemonių, pasak F. Nietzsche'ės, galėtų būti kova, konkurencija, kurioje išryškėtų nugalėtojai ir pralaimėtojai ir tai būtų pagrindinis natūralios atrankos principas. Dėl to jis neigiamai pasisakė prieš moralę, kuri stabdo šią kovą ir todėl rūšis ne stiprėja, bet silpnėja, gelbėdama žmones, kurie turi žūti, leisdama jiems pratęsti savo giminę. Dėl to jis buvo labai kritiškas katalikų bažnyčios atžvilgiu, nes ji yra rūšies vystymosi stabdis, kuris dievūno siekia ne biologinės konkurencijos priemonėmis, o orientacija į anapusinį pasaulį, kuriame žmogus, tikima, dievūnu tampa „natūraliai“. Iš to ir kyla vadinamasis F. Nietzsche'ės imoralizmas ir priešiškus teologiniam moralės principui. Filognozijoje šio principo nepriimu, ir manau, kad atrankos modeliai gali būti humaniškesni, kai sprendžiama, kas vertas ateities, o kas ne, ne individualioje psichikoje, bet gamtiniuose biologinės rūšies dėsnuose, kurie yra anapus žmogiškos psichologijos, nes ji vertina neteisingai, neturi holoplastinio žinojimo ir teisingai nemato, kas turi išlikti, o kas žūti. Todėl tie istoriniai pavyzdžiai, kai teisėju norėjo tapti žmogus arba kolektyvas, manau yra klaidinga šios nyčios idėjos realizacija, nes sprendžia ne žmogus, ne žmonija, bet gamta, kuri yra anapus žmogiškų psichologinių kaprizų. Manau, kad šis principas neturi priklausyti ne tik nuo individualios ar kolektyvinės valios, bet ir nuo kultūros, nes joje atsispindi tos pačios žmogiškos psichikos iliuzijos, kurios tampa kultūros normomis, ir vykdo natūralią selekciją neteisingu keliu. Nors F. Nietzsche'ė ir svajojo apie civilizaciją, kurios informacinės struktūros būtų palankios žmogaus evoliucijai, ypač per genijų kultūrą, mano manymu, tai yra per daug rizikingas principas, nes žmogus nežino visos tikrovės gelmės ir jam teisingai vertinti ir rinkti vertus ateities būtų per daug rizikinga. Dėl to manau, kad nors filosofo idėja yra gera, ji remiasi tikėjimu, kad biologiniame substrate įmanoma sukurti dievūną, o tai neįrodyta. Taip pat, žmogus turi per mažą protą, kad galėtų vykdyti selekciją, todėl atiduodant šį procesą žmogaus valiai, vystymasis pasiklysta žmogiškose iliuzijose ir savivalėje. Todėl kol kas šį klausimą laikau atviru ir neatsakytu, nes nėra išrasta priemonių, kaip sėkmingai ir teisingai paskatinti evoliuciją.

23. Informacijos modeliavimo principai

Vienas iš filognozijos tikslų yra sutvarkyti šiuo metu pasaulyje tvyrantį informacinį chaosą, atsirandantį dėl darbo pasidalinimo, verčiančio žinių sistemas skaidyti į mažus fragmentus, kuriuos paskui pavertus mokslu, jie pučiasi begaliniu pūtimūsi, kol informacijos sukuriama tiek daug, kad joks žmogus jos nesugeba aprėpti. Tai atsitinka dar ir dėl to, kad informacija atskiriama nuo žmogaus ir rodoma absoliučioje erdvėje kaip tikrovės aprašymo ir aiškinimo priemonė, nepriklausanti nuo subjekto perspektyvos ir gebėjimų pažinti tikrovę. Visa tai filognozijoje redukuojama į minimalų modelį, kuris susiejamas su žmogaus sandara, parodant, kaip jame atsiranda pažinimo informacija ir kokios jos galimybės aiškinti pasaulį. Tada, remiantis šiomis priemonėmis, surandamas optimalus informacijos organizavimo modelis, kuris paimamas iš žmogaus sątvaro sandaros ir panaudojamas naujam mokslinių žinių pateikimui. Kadangi žmogus yra visų informacijos formų šaltinis ir autorius, filognozija apima visą žinią, parodant tą bazę ir logiką, iš kurios ji atsiranda.

Šioje sistemoje yra dvi pagrindinės modeliavimo priemonės, vadinamos mažąja ir didžiąja sieva, kur pirmoji yra žmogaus sumatoriaus struktūra, o antroji – visa tikrovė esanti anapus sumatoriaus, aprašoma naudojant Feynmano medžio modelį. Tada abi sievas sujungus su Uroboro operatoriumi gaunama sątvaro struktūra, kuri sudaryta iš atveriančios ir atveriamos substancijos, kurioje dalis jo yra sumatai, atveriantys save patį, ir dalis, atverianti didžiosios sievos fragmentą, inkorporuojamą į sąmonę kaip pasaulis. Ši struktūra Urobore yra gyvatės galva, kuri įsikandusi uodegą, simbolizuojant įstatomą į sąmonę informaciją. Tai pagrindinė žmogaus aprašymo priemonė, kurioje rodoma sątvaro viduje sugeneruota informacija, sudaranti žinojimų visumą, priklausomai nuo to, kokia zona aprašoma gnostinėje sintezėje. Anapusinė ir vidinė didžioji sieva dalinama į daug mažų fragmentų, kurie paskui aprašinėjami atskirai, gaunant daugybę žinojimo segmentų, kurie tampa atskira žinijos sritimi, vystoma nepriklausomai nuo kitų segmentų, tad iškrenta iš visumos konteksto, užtamsindama didžiosios sievos visumą.

Akivaizdu, kad šioje vietoje galimos dvi perspektyvos: mąstyti iš sumatoriaus vidaus, centru laikant žmogų, jo individualią sąmonę, arba mąstyti iš didžiosios sievos visumos, kuri neapribojama sumatoriaus ola ir visus objektus bando pamatyti holoplastinėje visumoje. Tai filognozijoje būtų Dievo perspektyva. Tačiau kadangi sąmonė nėra holoplastinė, ši perspektyva tik imitacinė, tad jos tikras išpildymas įmanomas tik tolimoje ateityje, kai sątvaras taps matantis visumą ir galintis tikrovę pamatyti Dievo žvilgsniu. Tačiau pati teorija įmanoma net nepasiekus šio lygio, vien modeliavimo priemonėmis, kuriant formules ir struktūras, aprašančias visuminę ir ribotą informaciją. Šias dvi perspektyvas vadinu Juodojo ir Baltojo drakono sąmone, kur pradžia yra sątvaras, turintis užtamsintą didžiosios sievos drakoną, o pabaiga – atskleistą. Filognozijoje naudoju modelius, apimančius visas žinijos sistemas, tiek riboto sumavimo, tiek holoplastinio, tačiau galutinis jos tikslas yra Baltojo drakono civilizacija, kurioje visa tikrovė atskleista ir žmogus, pavirtęs į dievūną, mato tikrovę šimtu procentų atvertą.

Toliau, sukūrus sątvaro bazinę struktūrą, informacija skaidoma į teorinę sintezę ir techninę sintezę, kuriose atsiranda rišliai ir raigai kaip kosmologiniai modeliai, ir žmonijos kuriama planetinė bei kosminė technosfera. Visos civilizacijos aprašomos kaip rišliai, kurie klasifikuojami į pagrindinius tipus, priklausančius nuo žmogaus sątvaro informacinio išsivystymo ir formuojančius sąveikos su realybe anapus žmogaus principą. Šios civilizacijos filosofijoje ir moksle yra žinomos, aprašomos civilizacijų istorinės raidos modeliavime ir rodo, kokios senosios visuomenės gyveno žemėje ir kaip jos aiškino save ir savo pasaulį, valdantį žmones archajinėse santvarkose. Tradiciškai išskiriami magijos, mitologijos, religijos, filosofijos ir mokslo rišliai, turintys savo pasaulėvaizdį, visuomenines formas ir supratimą, kas yra žmogus šiame ir anapusiniame gyvenime. Tai koks nors išskirtinis santykis tarp mažosios ir didžiosios sievos, kuris gali būti suasmenintas arba nuasmenintas, transcendenciją laikant gyva substancija arba negyva materija. Vis labiau vystantis informacijai ir civilizacijai pasiekiant aukštesnį išsivystymą, linkstama anapusybę nuasmeninti ir paversti materijos sancaupa, kurioje plėtojama žmonijos valia, vis labiau didinant jos galią ir veiklos mastą. Tačiau tai nereiškia, kad anapusinė didžioji sieva neturi kitų gyvybės ekosistemų, kuriose taip pat yra išsivysčiusios civilizacijos, į kurias patenkama išsivadavus iš žmogaus riboto sumatoriaus.

Kuo labiau išsivystęs rišlys ir kuo daugiau jis žino apie anapusinį ir šiapusinį pasaulį, tuo geresnė būna techninė sintezė, kurioje atsiranda įvairūs raigai, kurie iš pradžių yra tik maginiai ir kultūriniai, vėliau – ritualiniai įvykiai, iš kurių laikui bėgant išsivysto technologinės manipuliacijos, kurių tikslas valdyti tikrovę praktiniu valdymu, primetant jai naudingas funkcijas. Kuo šis dirbtinis pasaulis labiau išsivysto, tuo didesnę planetos plotą apima, kol galiausiai pavirsta į raigų technosferą, į kurią įstatomas žmonių gyvenimas kaip į antrą gamtą, pakeičiančią santykių prigimtį ir natūralų gyvenimo režimą perdarančią į techninį. Ši objektyvioji informacijos išraiška taip pat skirstoma į tipus, kurie vystosi istorijoje kaip skirtingos technologinės epochos, nuo žemo gamtos įvaldymo lygio prie aukšto, kuriame raigai jau metafiziniai, sugebantys formuoti giliausias hipostratas ir iš jų gauti funkcijas, žmogaus veiklos mastą padarančias begalinėmis. Tai transporto sistema, energetiniai tinklai, skaičiavimo mašinos, informacijos perdavimo priemonės, informacijos saugojimo laikmenos, kurios vis labiau skverbiasi į žmonių gyvenimus ir daro žmogų bei civilizaciją nuo jų priklausomą, nes visi santykiai tarp žmonių paremti technologiniu tarpininkavimu. Tad jiems išnykus arba sutrikus griūna visa sistema ir viskas grįžta į natūralų minimalistinį lygmenį.

Tačiau filognozijos sistema skirta ne tik aprašinėti ir analizuoti jau turimą informaciją, bet ir atverti naujus kelius, kuriant tokias žinojimo formas, kurios mąstymą ne uždaro, bet išvaduoja iš informacinio kalėjimo. Tam teoriškai turi būti rodomas pilnas tikrovės gylis, kuriant holoplastinį didžiosios sievos modelį, kad mąstymas nesustotų prie dabartinio žinių lygio, laikant jas galutine forma, net jeigu iki jos trūksta virš penkiasdešimt procentų. Mokslas, savo žinias rodantis kaip galutines, klaidina žmones, ir filognozijos tikslas yra šį propagandinį principą pakeisti į realistinį, aiškiai pasakant, koks procentas iš šimto teorijoje apimamas, sumatoriaus vidinio pasaulio nelaikant visa realybe. Nuo to, koks procentas jam priskiriamas, sumatorių galima daryti labai gilų arba labai sekų, ir nuo to, kaip gylis vertinamas, priklauso, kaip atrodo pažinimo kuriamos teorijos – jos apima didelę ar nedidelę didžiosios sievos dalį.

Šio metodo tikslas yra ne uždaryti sąmones informaciniuose kalėjimuose, bet atverti kuo daugiau galimybių, kad tikrovė būtų pažįstama tikru pažinimu, o ne tik pučiamas informacinis burbulas, kuris nieko naujo nepasako, o tik kuria progreso iliuziją. Filognozijoje siekiama tikro progreso, kuriam apskaičiuoti naudojamos objektyvios priemonės, parodančios, kiek informacinė sintezė pažino didžiosios sievos, kad būtų galima įvertinti, ar pažinimas juda pirmyn sėkmingai, ar tik imituoja judėjimą. Tam reikia turėti žmogaus bazinį modelį, žinoti, kas yra informacijos generavimas Uroboro sistemoje ir, išanalizavus visų planetoje gyvavusių civilizacijų sistemas, pamatyti, kokios priemonės efektyviausios, kai kosmologija ne tik sukuria kultūrinę sąmonės formą, bet ir sugeba įvaldyti realybę anapus sąmonės. Sąmonės kultūrinė forma negali turėti didelio veiklos masto, nes jis priklauso nuo realių veiklos galimybių. Tad jeigu modelyje tik tikrovės valdymo fantazija, ji niekada nebus išoriškai efektyvi. Todėl veiklos mastas yra kriterijus, parodantis, kiek transcendencija pažinta iš tikro, jis filognozijoje yra vienas iš pagrindinių.

24. Ateities gairės

Kaip jau buvo galima suprasti, filognozijos pagrindinis tikslas – Baltojo drakono sąmonė, kuri pasiekama žmogui dievūno lygyje. Toks būtų Lietuvos tikslas – pasiekti Baltojo drakono civilizaciją, kuri būtų pažinusi pilną tikrovę ir sukūrusi holoplastinę sąmonę lietuviškame substrate. Be abejo, lietuviškos filognozija neapsiriboja, tačiau prasideda Lietuvoje ir yra skirta pirmiausiai lietuviškos sąmonės vystymui. Šis principas įmanomas tiek individualiai, orientuojantis į mitą ir anapusinį gyvenimą, pagal devynių vartų doktriną; tačiau pripažįstamas ir kitas variantas, kuris vysto dievūno sugebėjimus istorijos kryptimi, kaip biologinį žmonių rūšies tobulinimą. Nors pastarasis variantas mano knygoje nėra akcentuojamas, jis yra logiškai įmanomas ir visas šiam keliui reikalingas priemonės galima suprasti savarankiškai.

Šioje vietoje svarstant apie galimą Lietuvos ateitį, galima kelti klausimą, ar dievūnų istorinis klausimas turi būti atiduotas žmogaus kolektyvinei valiai, ar psichologinio žmogaus valia turi būti ribojama? Dievūnas gali būti savaiminės, gamtinės evoliucijos rezultatas, kur žmogus kišasi nedaug, o visą tobulinimo darbą daro natūrali gamta ir genetika. Tačiau, kita vertus, tai galima suprasti ir kaip kultūrinį ir techninį progresą, kur žmogus vystomas ta kryptimi, kuri atrodo vertinga žmonijai, vertinant pagal talentus ir išskirtinius sugebėjimus, kurių pagrindu populiacijoje daroma atranka ir šiuo kūrybiniu pagrindu klojamas kelias ateities genijų civilizacijai, kuri galiausiai išsivystys į dievūnų pasaulį. Paskui išorinę kūrybą galima būtų nukreipti į save, į savo biologinę prigimtį ir, patobulinus ją dirbtinėmis priemonėmis, padaryti žmogų viršžmogių. Tai jau būtų vystymasis, kurį kontroliuoja žmonių valia, ir dievūnas kuriamas priklausomai nuo žmogaus psichologijos. Manau, kad šis variantas daug labiau tikėtinas, tačiau jis susijęs su didele rizika, tad turi būti griežtai kontroliuojamas ir prižiūrimas.

Tad kaip ta ateities Lietuva turėtų atrodyti, kad ji pasiektų Baltojo drakono civilizacijos lygį? Pirmiausiai tam reikalingas holoplastinio žinojimo vystymas, kuris tradiciškai vadinamas *gnosis*. Tai nebūtinai turi būti krikščioniškas gnosticizmas, tačiau Vakarų civilizacijoje pirmos idėjos formos išryškėjo būtent jame, nors vėliau atsiskyrė nuo krikščioniškos teologijos ir modelis naudojamas nesiejant su religija, bet siejant tik su pažinimo sistemomis. Toks, pavyzdžiui, yra filognozijos modelis, kuris nenaudoja krikščioniškos mitologijos, tik laiko gnostikų judėjimą vienais iš pirmtakų, kurie suformulavo požiūrį į tikrovę, kuris remiasi dievišku žvilgsniu, žiūrint iš anapus sumatoriaus. Taip bandoma įveikti žmogiškos psichologijos apribojimus ir net neturint holoplastinės sąmonės bandyti pažiūrėti į tikrovę bežmogių žvilgsniu. Tai iš pradžių būtų Juodojo drakono sąmonė, turinti holoplastinį rišlį, kurį įstačius į sumatorių, jis mąstyty atvertą transcendenciją savo mintyse. Tam, be abejo, filognozija dar reikia daug vystyti, tačiau kuo daugiau gaunama informacijos apie tikrovę ir žmogų, tuo lengviau jį patobulinti, siekiant sukurti tobulą sąmonę turintį žmogų.

Tačiau vien tokio principo neužtenka, nes tai žmogaus požiūris į save. Kitas klausimas, koks jo požiūris turėtų būti į didžiąją sievą, ko žmogus turėtų siekti joje? Žinoma, galimi du variantai: galima siekti ją pilnai perdaryti ir užvaldyti, laikant ją tik resursu ir

perdirbama žaliava, bet galima rinktis ir kitą kelią, kuriame žmogus su anapusine realybe siekia darnos ir pusiausvyros. Manau, kad šis variantas būtų artimesnis saugiai Lietuvos ateičiai, tačiau žmogaus norus pažaboti gali būti sunku, kai jis tik siekia begalinės galios ir žmonijos masto neriboto plėtimo visatoje. Tam reikia vystyti dirbtinę technosferą, nuo kurios nukenčia natūrali tikrovė, ir biosferos hipostrata be saiko užteršiama technologijomis, į kurias įstačius gyvybę, ji praranda natūralią gyvenamą terpę ir atsiduria labai nepalankiose sąlygose vystymuisi. Juo labiau, pradėjus biologiją jungti su technologija, vis mažiau evoliucijoje lieka natūralaus žmogaus ir jis tampa pilnai priklausomas nuo žmonijos vystymosi strategijos, kuri renkasi tą žmogaus variantą, kuris geriau atitinka technologinės civilizacijos logiką. O tai gyvybei gali būti ne toks palankus kelias, lyginant su tuo, jeigu žmogus augtų remdamasis natūraliais dėsniais ir natūraliu gamtiškumu.

Kadangi kol kas filognozijoje į šiuos klausimus neturiu galutinio atsakymo, negaliu pasakyti, kaip turėtų būti įvykdytas galutinis filognozijos tikslas. Tam yra kvazikrikščioniškas kelias, nyčiškas kelias istorijoje, kai žmogus tobulinamas remiantis natūralia gamta, ir kultūrinis-technologinis tobulinimas, kuris pilnai pajungtas žmogaus valiai ir dievūno siekia tokio, kokio nori žmonių vaizduotė. Pirmas variantas yra mano asmeninis, kylantis iš devynių vartų doktrinos, tikintis, kad žmogus dievūnu tampa natūraliai, po savo mirties. Gyvenimas, vadinamas mažąja kelione, yra tik pasirengimas šiam etapui, kuris pradeda nuo Juodojo drakono sąmonės, kuri sujungiama su žinojimu ir tas žinojimas tokiu principu pertvarko jo santykį su realybe, kad viso gyvenimo prasme tampa pasiruošimas begalybės etapui, kuris yra tapimas dievūno sąmone, susiliejančia su Absoliutu ir pradedančia regėti tokią realybę, kokia ji yra savo pilnumoje. Tas žinojimas vadinamas ezoterine filognozija, kuri yra individualistinė ir orientuota ne į šį, bet į aną pasaulį. Galima klausti, ką šis filognozijos variantas žmogui duoda? Pirmiausiai supratimą, kas yra žmogus ir pasaulis, ir gyvenimo prasmę, kuri yra laipsniškas augimas link dieviškumo, viršūnę pasiekiant gyvenimo pabaigoje ir jam pasibaigus.

Su šiuo keliu susijęs ir nyčiškas dievūno variantas, kuris siekia žmogaus tobulumo natūraliomis priemonėmis, leidžiant veikti gamtos dėsniams ir žmogui į šį procesą beveik nesikišant. *Gnosis* šiuo atveju – tai leidimas veikti gamtai netrukdomu veikimu, nekuriant civilizacijų, priešiškų šiam procesui. Nuo pirmo varianto pastarasis skiriasi tuo, kad dėmesys pasislenka iš erdvinės mitologijos anapusinio pasaulio, į šio pasaulio laiką ir istoriją. Taip pat žmogus labiau nudvasinamas ir materializuojamas, sutelkiant dėmesį ne į anapusines jo formas, bet į formas, atsiveriančias materialioje sumatoriaus dalyje. Iš pradžių tai tik gamtinis materializmas, kuriame atsisakoma žmogiškos kūrybos, tačiau, perėjus prie trečio varianto, kuriame viešpatauja žmogaus susikurtas dirbtinumas, kultūros ir technikos pavidalu, materializmas jau ne objektyvus, gamtinis, bet subjektyvus, žmogiškas. Jį vadinu maksimalia Šėtono bažnyčia, kurioje žmogus meta iššūkį natūraliai didžiajai sievai ir užsibrėžia uždavinį tikrovę paversti žmonijos nuosavybe. Nemanau, kad šis kelias yra tinkamas Lietuvai, tad Baltojo drakono civilizaciją joje asocijuoju ne su juo. Remdamasis visa atskleista informacija manau, kad verta rinktis Dievo bažnyčią, kurioje nenuvertinamas natūralumas, didžioji sieva nelaikoma žmogaus nuosavybe, kurią jis turi užgrobti ir pavergti. Žinoma, kol žmogus nežino holoplastinės realybės, tol pasakyti, koks tikras anapusinio pasaulio vaizdas – neįmanoma. Tačiau

orientacijai, manau, geriausia rinktis saugų žmonijos vystymo kelią, kuriame nesiekama viską atiduoti žmogaus ir žmonijos valiai, nes ji nebūtinai sprendžia teisingai ir nebūtinai daro teisingus pasirinkimus.

Ankstesnėse knygose naudotas principas buvo tas, kad teorija turi siekti maksimalaus žinojimo, tačiau kalbant apie tikrovės, taip pat ir žmogaus, perdarymą, jis turi būti ribojamas, laikantis bioetikos normų. Todėl pasiekus penkiolikto tomo pabaigą laikau, kad Baltasis drakonas filognozijoje siekia kurti Dievo bažnyčią, kuri yra geriausia Lietuvos ateities perspektyva. Kaip ji turi atrodyti jau aprašyta „Filognozijos pradmenų“ tomuose, kuriuos perskaičius galima surasti visas siūlomos ateities gaires.

II. ARCHYVAS: PAKILIMO PRADŽIAMOKSLIS

Žmogaus signalinės sistemos

Kadangi pasaulyje vis labiau pradeda skleisti tikrasis žmogaus veidas (žmogiškumas ne etine, bet prigimties prasme), manau, atėjo pats laikas supažindinti su žmogumi iš egzobiologijos perspektyvos. Egzobiologija daro prielaidą, kad žmogus nėra vienintelė protaujanti būtybė visatoje, jį galima klasifikuoti gretinant su kitomis gyvybės formomis. Tai yra, nors egzobiologija aprašo nežemišką gyvybę, žmogus taip pat yra egzobiologijos subjektas, nes yra vienas iš daugelio. Egzobiologija apibrėžiama kaip mokslas, kuris tiria gyvybės visatoje formas.

Kitas svarbus terminas yra signalinė sistema, nes aš pasirinkau aprašymo būdą, kuris pagrįstas signalinių sistemų klasifikavimu. Kiekviena egzobiologijos aprašoma gyvybės forma turi savo unikalų signalinių sistemų rinkinį ir gali būti pagal jas klasifikuojamos. Signalinės sistemos terminą 1932 m. įvedė rusų mokslininkas Pavlovas, tačiau jis išskyrė tik dvi signalines sistemas: pirmąją ir antrąją. Tai yra labai primityvus modelis, kuris naudotas *bihevioristinės* (elgesio) psichologijos rėmuose, pirmoje 20 a. pusėje.

Egzobiologiniu požiūriu žmogus turi 15 signalinių sistemų. Dalis jų yra žmonėms žinomos, tik psichologų mafijos ignoruojamos, menkinamos, o kitos yra visai naujos, nes žmogui latentinės arba nuslopintos. Visas šias signalines sistemas galima sugrupuoti į penkias grupes, kurių kiekviena turi tris pogrupius. Trys pogrupiai yra a) priklausoma signalinė sistema, b) nepriklausoma signalinė sistema ir c) kaupiamoji signalinė sistema. Priklausoma signalinė sistema yra tokia, kuri priklauso nuo kokios nors išorinės realybės ir yra jos signalas. Nepriklausoma signalinė sistema yra priklausomos signalinės sistemos modeliavimo vieta. Ir kaupiamoji signalinė sistema yra skirta signalų informacijos sukauptimui ir atgaminimui, kad ją būtų galima, pavyzdžiui, panaudoti nepriklausomoje signalinėje sistemoje.

Toliau išvardinsiu pagrindines signalinių sistemų grupes, bet prieš tai noriu paaiškinti kai kuriuos momentus. Terminai nėra galutiniai, jie sąlygiški, nes sistema nebaigta ir yra daugiau kaip pavyzdys. Toliau, pavadinimai gali skambėti keistai ir nejprastai, bet tik todėl, kad tai žodžiai, paimti iš kitų kalbų (lotynų ir graikų kalbų). Ir norint juos suprasti reikia žodžius išsiversti.

Taigi penkios grupės yra:

- a) sensoriumas – yra juslinio pasaulio signalinė sistema,
- b) korporiumas – yra kūno signalinė sistema,
- c) telepatiumas – yra kitų sąmonių telepatinė signalinė sistema,
- d) oneiriumas – yra sapnų tikrovės signalinė sistema,
- e) transoriumas – yra kito realybės sluoksnio signalinė sistema.

Egzobiologijos požiūriu, svarbiausia signalinė sistema yra telepatiumas ir transoriumas. Kas yra telepatiumas, dauguma žino, taip pat žino, kad yra pasyvi ir aktyvi telepatija. Ji klasifikuojama pagal tai, su kuria signaline sistema komunikuojama. Transoriumas yra mažiau žinomas. Aš šį pavadinimą pasirinkau todėl, kad jis yra susijęs su dviem žodžiais: lotynišku „trans“ – anapus, ir žodžiu „transas“. Keliuose savo įrašuose apie tokias galimybes esu rašęs, bet to neįvardijau kaip signalinės sistemos. Iš esmės ši signalinė sistema atsiranda tada, kaip sąmonėje apskiami realybės sluoksniai ir pakylama į aukštesnį realybės lygmenį, kuris yra priklausomos signalinės sistemos pagrindas.

Oneiriumas gali atrodyti kaip kokia keistenybė, bet kai kurių žmonių, ypač pažengusių, ši signalinė sistema taip pat labai aktyvi. Ji daugiau susijusi su sapnų ir sąmoningo sapnavimo pasauliu, kuris irgi yra besivystanti signalinė sistema. Ją išskirti svarbu todėl, kad šitai padarius, galima koncentruoti didesnę dėmesį į jos lavinimą.

Dabar pabandyčiau suvesti viską į vieną sistemą.

Pirmos trys signalinės sistemos:

- a) sensoriumas – 1 signalinė sistema,
- b) kognityviumas – 2 signalinė sistema,
- c) memoriumas – 3 signalinė sistema.

Reikia dar kiek daugiau paaiškinti *memoriumas*. Suprasti, kas tai yra, labai paprasta, jei kas žino anglišką žodį „memory“ – atmintis. Tai signalinė sistema todėl, kad atmintis yra atskira signalizavimo vieta, kuri skiriasi nuo kitų vietų.

Kitos trys signalinės sistemos:

- a) korporiumas – 4 signalinė sistema,
- b) nepriklausomas korporiumas – 5 signalinė sistema,
- c) kaupiamasis korporiumas – 6 signalinė sistema.

Matosi, kad čia daugiausiai naudojamas aprašomasis arba aiškinamasis vadinimas, nes kalboje tam nėra tinkamų žodžių ir reikėtų sugalvoti naujus. „Nepriklausomas korporiumas“ yra kažkas panašaus į kūno mąstymą, kuris ypač svarbus sporte, kovos menuose ir t. t. Kaupiamasis korporiumas yra šios signalinės sistemos atmintis, t. y. k-memoriumas.

Trečia signalinių sistemų grupė:

- a) telepatiumas – 7 signalinė sistema,
- b) nepriklausomas telepatiumas – 8 signalinė sistema,
- c) kaupiamasis telepatiumas – 9 signalinė sistema.

Šiai grupei galioja viskas, ką rašiau apie prieš tai buvusias grupes. Telepatija yra aktyvi ir pasyvi ir skirstoma pagal tai, su kokia signaline sistema dirba. Taip pat ji gali būti kolektyvinio signalo telepatija ir individualaus signalo telepatija, kai išskiriamas konkretus žmogus. Telepatiumas kitaip – telepatinis bendrapasaulis, kur susitinka skirtingos sąmonės. Iš egzobiologijos požiūrio, skirtingų rūšių telepatijos nebūtinai suderinamos, nes telepatijos gali naudoti skirtingus mechanizmus ir skirtingus signalo išvertimo žodynus.

Ketvirta signalinių sistemų grupė:

- a) oneiriumas – 10 signalinė sistema,
- b) nepriklausomas oneiriumas – 11 signalinė sistema,
- c) kaupiamasis oneiriumas – 12 signalinė sistema.

Oneiriumas yra tokia priklausoma signalinė sistema, kuri ištraukia astralinę realybę į suvokimą ir pateikia tam tikrus astralinius signalus. Nepriklausomas oneiriumas labai glaudžiai susijęs su sąmoningo sapnavimo technikomis, kuris yra gebėjimas šią realybę valdyti. O-memoriumas yra talentas atsiminti savo oneiriumo vizijų pasaulį ir jį panaudoti. Oneiriumas taip pat yra latentinis, besivystantis sugebėjimas, todėl daugelis žmonių gali naudotis tik labai ribotomis galimybėmis, bet yra ir tikrų oneiriumo talentų, kurie gerai įvaldė šią signalinių sistemų grupę.

Ir paskutinė grupė yra:

- a) transoriumas – 13 signalinė sistema,
- b) nepriklausomas transoriumas – 14 signalinė sistema,
- c) kaupiamasis transoriumas – 15 signalinė sistema.

Transoriumas daugumoje žmonių yra latentinė signalinių sistemų grupė, bet ji pasiekama meditacijomis arba specialiomis cheminėmis medžiagomis.

Šitaip egzobiologiškai išplėtus žmogų, tenka konstatuoti faktą, kad dabartinis žmogus labai apribotas, bet pirmiausiai propagandiškai. Be abejo, svarbus ir technologinis ribojimas, kuriam pasipriešinti beveik nėra galimybių. Taip pat matome, kad kalba, kurią mokame – nėra pilna kalba, nes jos gramatika ir žodynas neatspindi viso signalinių sistemų rinkinio. Todėl ji turi būti atstatyta į savo normalią padėtį. Aš čia visos sistemos nerekonstruosiu, bet noriu atkreipti dėmesį į kai kuriuos momentus.

Geriausia tai, ką sakau, iliustruoti su nuosakomis. Lietuvių kalboje žinoma tiesioginė, tariamoji ir liepiamoji nuosakos. Lotyniškai yra tokie pavadinimai kaip presumptivas (prielaidos nuosaka), konjunktyvas (tariamoji nuosaka), optatyvas (geidžiamoji nuosaka) ir t. t. Bet pagal išvardintas signalines sistemas būtina įtraukti mažiausiai:

- a) telepatyvą – telepatinių nuosakų sistemą (pagal aktyvumą, modalumą ir t. t.),

b) oneiratyvą – sapno nuosakas ir visą sapno gramatiką, nes ji kitokia nei tiesioginės nuosakos,

c) transoratyvą – nuosakų sistemą 13-15 signaliniam pasauliui.

Iš šios paviršutiniškos apžvalgos matosi, kad žmogus labai daug savo dalių apleidęs ir apie jas beveik nekalba. O jeigu kas kalba ribotos kalbos priemonėmis, nesugeba išreikšti savo minčių ir tampa pajuokos objektais. Tačiau pats metas prisiminti save ir pamatyti visą giliają perspektyvą. Intelektualumas, pagrįstas trimis pirmomis signalinėmis sistemomis – seniai yra atgyvena. Tad egzobiologinis modelis leidžia pagilinti žmogaus sampratą, pažvelgti į jį iš šalies ir palyginti su kitomis gyvybės rūšimis. Matome, kad žmogus paslėptas pats nuo savęs ir neišnaudoja visų savo galimybių.

Kita vertus, kitos gyvybės formos taip pat turi labai sudėtingą signalinių sistemų struktūrą ir jų gali turėti kelis kartus daugiau nei žmogus.

Žmonės gali paklausti: „O iš kur tu visa tai žinai?“ Bet kad galėčiau atsakyti į šį klausimą, nėra kalbos priemonių, nes tam, kad suprastumėte, turėtumėte žinoti telepatyvo, transoratyvo ir oneiratyvo gramatikas. Kol to nėra, tol patenkinamas paaiškinimas – neįmanomas.

Kaišiadorys, 2016-09-24

Proto paslaptys

Kelios pastabos

Dabartinėje civilizacijoje protas laikomas vienu iš žmogaus sėkmės gyvenime garantų. Joje vidinės konkurencinės kovos vyksta būtent šiuo pagrindu. Protas yra sureikšmintas, paverstas žmogaus vertės matu ir net savotišku stabu. Tačiau mane domina ne propaganda, bet tai, kaip yra iš tikro. O tai nuo žmonių slepiama, teorijos cenzūruojamos. Nerodomi nei pasiekimai neuromoksle, nei kognityvinėje psichologijoje. Smegenų žievės žemėlapiuose į vadovėlius net nededamos pirminės ir antrinės mąstymo zonos vieta bei kokiais principais jos veikia. Visų šių išvardintų dalykų priežastis paprasta – protas naudojamas valdymui, todėl per didelis žmonių išmanymas laikomas žalingu – pradės neklausyti...

Nepaisant to, pradėjus ieškoti atsakymų gyvenime, iškyla ir šie klausimai: Kas yra protas? Kokios jo galimybės? Ir kiek ieškodamas atsakymų galiu juo pasitikėti? Prote nėra daug paslapčių. Tai, kas lieka paslėpta, netrukdo suprasti šio žmogaus sugebėjimo esmę ir galimybes. Proto „paslaptys“ rašau tik perkeltine prasme ir su šokia tokia ironija, nes iš tikro nėra jokių paslapčių, tik mistifikacijos, kad žmonės tikėtų ir akiai sektų paskui kitų protą, atsisakę patys naudotis jo galimybėmis. Tačiau mistifikacijų šydo nutraukimas neturi sukelti iliuzijos, kad protas menkavertis, nes jeigu žmogui ir lemta atskleisti tiesą pačiam, tai protas, vis dėlto, yra vienintelis kelias. Tačiau jis turi būti apvalytas nuo tamsos ir apgavysčių. Protas neturi būti nei pervertinamas, nei nuvertinamas.

Protas yra introjেকcijos dalis, kurios pamatas yra žmogaus sąmoningumas. Introjেকcija sąmonę vadinu todėl, kad ji iš esmės yra išorinės informacijos įtraukimas į sąmonės vidų. „Intro“ lotynų kalboje reiškia „į“, „į vidų“, o „iacere“ – „mesti“.

Introjেকcija turi du pagrindinius elementus: substanciją, į kurią įtraukiama ir atvaizduojama informacija, ir kuri kylanti iš pačios tikrovės gelmės (siela) ir pats informacijos srautas, kuris perkeliamas į vidų ir perduoda duomenis aplinkos atvaizdo formavimui. Tad žmogaus sąmonės burbulas yra ne kas kita, kaip aplinkos informacijos įtraukimas ir jos toks pertvarkymas, kad žmogus galėtų išlikti ir judėti toliau.

Neuromokslas

a) Fundamentalūs akcentai

Išeities tašku laikant neuromokslą, galima išskirti kelis svarbius momentus, kurie toliau leis man vystyti proto „paslapties“ atskleidimo idėją. Proto procesas smegenyse vyksta tarp dviejų plotų, kurie vadinami sensorine ir kognityvine žieve. Sensorinė žievė yra pamatas, o kognityvinė – antstatas. Dėl labai paprastos priežasties: sensorinė žievė turi išorinį stimuliavimo šaltinį, o kognityvinė žievė arba sužadina pati save, arba aktyvuojama anatominių sensorinių projekcijų. Todėl galima išskirti tokius pagrindinius neuromokslinius akcentus: stimuliavimas, koreliacija ir informacijos surinkimas.

Kognityvinė žievė: a) turi būti kažkaip stimuliuojama, b) ji turi būti koreliuota su sensorine žieve ir c) turi kažkur surinkti informaciją.

Į šiuos klausimus išsamiai atsakinėti nebandysiu ir juos pateikiu tik kaip ateities tyrimų perspektyvas ir medžiagą apmąstymams. Pamėginsiu tik padaryti tokius apibendrinamus.

1) Smegenys gali turėti autonominį sužadinimo mechanizmą, kuris pats save stimuliuoja ir yra asmens centras.

2) Koreliacijai labai svarbus momentas yra atmintis, kurioje paliekamas visos sensorinės žievės įspaudas, išsišakojantis į dvi atšakas:

a) semantinę (tai yra semantinė atmintis), ir

b) vizualinę (kuri yra juslinių vaizdinių kaupimo vieta).

3) Informacija surenkama sensorinėje žievėje ir, dar svarbiau, atminties kognityvinėse struktūrose, kurios formuojamos jauslumo.

Net jeigu mokslininkai nerodo, kur smegenų žievėje yra pirminė ir antrinė mąstymo zona, šią informaciją galima pamėginti ekstrapoliuoti pačiam. Metodas paprastas: žinomi visi sensorinės žievės centrai (rega, klausa ir t. t.), motorinės žievės centrai, ilgalaikė atmintis, o visa likusi smegenų žievė ir bus kognityvinių funkcijų zona (svarbiausia – lieka „nepažymėta“ kaktos sritis).

b) Pirminė ir antrinė mąstymo zona

Žmogaus mąstymas turi būti skaidomas į dvi dalis pagal tuos etapus, kuriuos informacijos apdorojimas pereina formuodamas minčių srautą sąmonėje. Pirminė zona atlieka informacijos surinkimo funkciją, o antrinė – sintezės į sąmoningą minties fenomenologiją. Jau sakiau, kad informacija, aktuali kokiam nors dabarties momentui, surenkama sensorinėje žievėje. O visa kita informacija paimama iš atminties semantinių ir vizualinių struktūrų. Semantinės struktūros yra tam tikri mazgai, kuriuose semantiningvistinė forma laikoma informacija apie išorinio pasaulio reiškinius, apie kuriuos žinomi tam tikri duomenys arba koks nors per visą gyvenimą susiformavęs ar suformuotas supratimas.

Sintezės zonoje ši informacija filtruojama ir jungiama į tam tikrą minties formą. Šie jungimai tik iš pažiūros gali atrodyti labai sudėtingi. Bet iš tikro informacija suskaidyta į elementarias dalis, kurios yra tema ir rema (lingvistikos terminai). Tema yra tai, apie ką kalbama (mąstoma), o rema yra nauja informacija, kuri pasakoma apie temą. Pavyzdžiui, „slėniu teka vingiuojanti upė“. „Slėniu“ yra sakinio tema, o „teka vingiuojanti upė“ yra rema, t. y. tai, kas pasakoma apie temą. Ir tai, ką turi padaryti protas, yra paprastas procesas: jis išrenka iš informacijos saugyklų aktualią temą ir prie jos prijungia pagal kokią nors situacinę logiką remą, ir šitaip gaunamas minties turinys, tam tikra semantininga forma.

Mąstymo fenomenologinėje dalyje formuojama pati mintis, kuri yra grynas informacijos pluoštelis, kuris sąmonėje jungiamas su objektu. Mąstymui svarbūs sugebėjimai yra kalba ir vaizduotė. Į kognityvinę minties semantiką galima perversi kalbos formas, išskaidytas į temą ir remą, bet taip pat – vėl sujungtas mintyje. Taipogi į semantinę minties struktūrą galima perversi vaizduotės santykių ir ryšių sistemą, pavyzdžiui, semantizuojant matematinių objektų vaizduotėje konfigūracijas. Šiame aukščiausiam kognityvinės sintezės taške mintys ir mąstymas yra trijų rūšių:

- 1) kalbos vaizduotė, kai įsivaizduojamas tam tikras garsinis kalbos juslumas ir žmogus savo sąmonėje „šneka“ pats su savimi;
- 2) suvokimai-sąvokos, kurios yra tikros semantinės mintys, kurios kognityviniame jaslume atspindi sujungtas kalbines sąvokas arba vizualinius santykius ir ryšius;
- 3) ir paskutinis yra mąstymas schemomis, tai mąstymas susijęs su vaizduotės scheminėmis vizualizacijomis.

Kognityvinė psichologija

a) Pirmas kognityvinis šuolis

Nuo neuronų ir jų funkcinių ryšių pereisiu prie aukštesnio abstrakcijos lygmens, kuriame nekreipsiu dėmesio į smegenų anatomiją ir fiziologiją. Tai reiškia, kad bus kalbama apie struktūras, kurių sandara nesvarbi, bet svarbūs apibendrintų struktūrinių dalių ryšiai ir funkcijos, tarsi jie būtų vientisi organiniai psichologiniai dariniai, iš kažkokios abstrakčios psichologinės substancijos. Pavyzdžiui, tokia detalai neartikuluota „substancija“ yra protas. Protą galima nagrinėti kaip neuroanatominį arba neurofiziologinį darinį, bet galima laikyti ir vientisu psichologiniu junginiu, kurio vidinė sandara nesvarbi. Svarbus tik abstrahuotas modelis, kuriame neapibrėžiamas nei neuronų, nei jų tinklo vaidmuo.

Protas – tai dvi minėtos neišskaidytos zonos, kurios turi dalis ir ryšius, suformuluotus abstrakčioje vaizduotėje kaip vientisus substancialius darinius. Pagrindinės zonos yra jau minėta sensorinė ir kognityvinė smegenų dalis. Griežtai kalbant, sensorika nėra protas, nors plačiąja prasme juslinis objektas taip pat konstruojamas „intelektualiai“. Tačiau protu jaslumo nevadinsiu. Tiesiogine siaurąja prasme su protu yra susijusi kognityvinė smegenų dalis, į kurią įeina mąstymas, atmintis ir vaizduotė. Tačiau kognityvinė zona atskirta nuo kitų smegenų dalių neveikia. Ji yra vientisa sistema. Vien todėl, kad ji betarpiškai negauna iš aplinkos jokios informacijos. Visa informacija pirminiame pavidale ateina iš sensorinės smegenų dalies, o kognityvinė dalis atlieka aukštesnio lygio transformacijas, pervesdama informaciją į kitus modalumus: į mintį, į vaizdinį arba kalbinį garsą išorinėje kalboje.

Dar vienas svarbus momentas yra tas, kad kognityvinės dalies pagrindinės formos turi būti išmokstamos, pirmiausia mokantis kalbos, kurios sąvokos atlieka labai svarbų vaidmenį minties substancijoje. Todėl pirmas kognityvinis šuolis, apie kurį pradėdau kalbėti šiame skirsnyje, prasideda ne tik sąsajoje vaizdai-protas, bet ir išorinėje aplinkinių žmonių kalboje, kuri per klausos sensorinę žievę pereina į darinį garsai-protas, ir šitaip

formuoja vaizdinį-semantinį kognityvinį mazgą, kuriame visą gyvenimą kaupiama informacija ir kuris yra ta vieta, iš kurios gali būti surenkama informacija, reikalinga mąstymui.

Tačiau abstrahuojantis nuo tokių išmokimo detalių, galima sakyti, kad pirmas kognityvinis šuolis vyksta tarp sensorinės ir kognityvinės smegenų dalies. Kognityvinė zona yra ta dalis, kurioje kristalizuojasi tam tikros semantinės struktūros, kuriomis žmogus gali manipuliuoti savo mąstyme. Šiame šuolyje „daiktas“ pereina į mintį. „Daiktas“ yra visi sensoriniai modalumai, ne tik atvaizdai, bet ir garsai, fiziniai pojūčiai ir t. t. Šios terpės yra skirtingos, bet jos akivaizdžiai koreliuotos, nes iš sensorikos ateina kažkokia dalis stimuliavimo ir informacija, reikalinga mąstymui aukštesniame duomenų apdorojimo lygyje. Pirmas kognityvinis šuolis yra pirma proto dalis, kurioje surenkama informacija iš aplinkos ir kristalizuojama kognityvinėmis struktūromis, kurias galima pritaikyti tikrovės aukštesnio lygio pažinimui.

b) Antras kognityvinis šuolis

Antras kognityvinis šuolis yra atvirkštinis pirmam kognityviniam šuoliui. Jame kognityvinė struktūra sugrįžta į tą vietą, iš kurios atėjo – į sensorinę smegenų dalį. Kitaip sakant, šiame procese mintis sugrįžta prie „daikto“, kuris prote suformavo minties atsiradimui reikalingas struktūras. Tai reiškia, kad, tam tikra prasme, koreliacija tarp sensorinės ir kognityvinės smegenų dalies yra dvipusė. Sensorika duoda neapdorotą žaliavą protui, šis gautą žaliavą pertvarko pagal savo vidinius principus ir, galų gale, sąmonė gražina šią patobulintą informaciją atgal prie daikto, bet taip, kad šis gražinimas virsta pasaulio supratimu.

Kaip pirmo kognityvinio šuolio esmė yra išmokimas ir patirties kaupimas, taip antro kognityvinio šuolio esmė yra pasaulio supratimas. Sujungus šiuos du procesus, galima sakyti, kad tai yra žmogaus pažinimo pagrindinis mechanizmas, kurį aptarsime vėliau.

Kuo šie du procesai skiriasi fenomenologiškai?

Pirmiausia tuo, kad išmokimas daugiau yra intuityvus, arba, kitaip sakant, jis vyksta už sąmonės ribų, t. y. pasąmonėje. Į sąmonę iškeliami tik pirmo kognityvinio šuolio ledkalnio viršūnė. Kaip konkrečiai formuojasi kognityvinės struktūros, žmogus savo sąmonėje nesuvokia. Gali iškelti tik tam tikrus jausmus ir nuojautas. O antras kognityvinis šuolis vyksta sąmonėje. Žinoma, negalima sakyti, kad nėra ir pasąmoningo lygmens, tačiau žmogus supratimą suvokia kaip pagrindinę sąmoningo proto funkciją pažinimo procese.

Ši proto dalis sąmonėje reiškiasi kaip mąstymas, kuris įkreiptas į kokį nors objektą arba temą, apie kurią srautu yra įleidžiama informacija į sąmonę. Jau sakiau, kad mintyje informacija yra ne kas kita, kaip dviejų informacinių blokų sintezė minties semantinėje formoje. Šie blokai yra vadinami tema ir rema. Mintyje jie sujungti į vieną semantinį darinį, kuris yra sugražinamas prie objekto, kaip tam tikras jo supratimas, pažinimas, vertinimas ar interpretavimas.

c) Sensokognityvinė sintezė

Supratimą aš vadinu sensokognityvine sinteze. „Senso“ reiškia sensorinis arba juslinis, o „kognityvinė“ – susijusi su protu ir mąstymu. Sensokognityvinė sintezė yra žmogaus proto ir pasaulio junginys. Šiame junginyje žmogus perfiltruoja visą informaciją, kurią turi sukaupęs atminties kognityvinėse struktūrose (nebūtinai sąmoningai), ir išrinktus informacijos pluoštus įleidžia į sąmonę, kurioje ji sujungiama su tam tikra pasaulio dalimi, kuri išskiriama dėmesio pagalba.

Kaip tai įmanoma? Principas paprastas: ir subjektas, ir objektas yra sąmonės vidinės dalys. Pasaulis yra sąmonėje suformuotas tikrovės atvaizdas. Žmogaus asmenybė taip pat formuojama iš vidinių struktūrinių-informacinių smegenų elementų, kuriuose yra užrašyta tam tikra asmens, „charakterio“ programa. Kadangi šios dalys yra toje pačioje sąmonėje, tai ši tarp savo vidinių dalių gali formuoti ryšius ir santykius. Sensokognityvinė sintezė ir yra toks vidinis sąmonės ryšys tarp pasąmonėje esančio proto ir sąmonėje suformuoto tam tikro tikrovės fragmento, tarpininkaujant sąmoningam mąstymui.

d) Pažinimo ratas

Šitaip sujungus pirmą ir antrą kognityvinį šuolį, gaunasi į ratą panaši struktūra, kuri juda nuo daikto prie minties ir sugrįžta atgal nuo minties prie daikto. Tada sąmonė turi galimybę vertinti atitikimą ir pirmam kognityviniam šuolyje vėl koreguoti kognityvinę struktūrą ir t. t. Šis pažinimo ratas sukasi visą žmogaus gyvenimą ir kognityvinių struktūrų pavidalu kaupia „protą“, kuris yra žmogaus patyrimas veikiant tam tikroje aplinkoje. Žmogus gimsta be jokių kognityvinių struktūrų. Tačiau jos pradeda formuotis nuo to momento, kada praregi akys ir pragirdi ausys. Ir šitas pažinimo rato procesas sukasi iki žmogaus gyvenimo pabaigos.

Žmogus į mąstymo šablonus gali žiūrėti įvairiai. Intensyviausiai informacija formuojama ir keičiama jaunystėje, kai yra mokymosi laikotarpis. Vėliau pirmas kognityvinis šuolis sustabarėja, formuojasi įpročiai ir stereotipai. Tačiau bent minimaliai informaciją keisti, tai yra papildyti patyrimą, galima iki senatvės. Be to, pirmas kognityvinis šuolis svarbus tada, kai žmogus patiria ką nors naujo. Kaip tik tada atsiranda naujos struktūros ar naujos klasifikacijos.

Svarbiausias momentas protui yra – per kokią terpę visą gyvenimą sukasi pažinimo ratas. Ratas gali sukis per paprastą juslinę tikrovę. Ji gali būti žmogaus buitį (šeima, darbas, pramogos) arba tai gali būti bandymas giliau suvokti tikrovės klausimus: kas ji yra ir kokia joje žmogaus vieta. Taip pat šiuolaikinėje civilizacijoje, esant visuotiniam švietimui, pažinimo ratas sukasi per kultūrinę-mokslinę terpę, pirmiausiai per knygoje užfiksuotą informaciją, kuriose yra kaupiamas kitų žmonių protas, kognityvinės struktūros, pažiūros ir patyrimas (mokslas, menai). Tai jau antriniai šaltiniai, kuriuose tiesiogiai užkoduota semantinė informacija.

Trumpai tariant, kokioje aplinkoje žmogus gyvena, toks ir susiformuoja jo protas, nes gimęs žmogus dar neturi jokių kognityvinių struktūrų, kadangi jos ateina per žmogaus akis ir ausis ir t. t. Čia yra dvi bendros galimybės: informaciją galima imti tiesiogiai iš

pasaulio patyrimo ir iš antraeilių šaltinių, kurie yra kitų žmonių užfiksuotos sensokognityvinės sintezės, perteiktos kalba ir tekstais. Žmogus renkasi tarp kelių kultūrinių sluoksnių: mokslinis, filosofinis, religinis, techninis ar menų. Šitaip mokytis galima žinių ir praktinių įgūdžių.

Be šio vidinio pažinimo rato yra ir dar didesnis ratas – tai išorinė veikla, kuria keičiamas pasaulis, pagal suformuotus vidinius žmogaus proto supratimus apie tai, kas yra tikrovė ir ką joje turi daryti žmogus. Šitaip sukuriama išorinė civilizacija.

Svarbus klausimas yra sensokognityvinės sintezės užgrobimas smegenų krušimu ir žmogaus pastangos išsaugoti intelektualinę autonomiją. Sensokognityvinė sintezė priklauso nuo išorinės aplinkos, nes iš jos paimama didžioji dalis duomenų. Bet savaiminiai duomenų ryšiai negarantuoja, kad jie vienodins žmonių introjekcijas. Suvienodinimas yra labai svarbi valdymo priemonė. Vienodina pirmiausiai kažkoks juslinis socialinis pasaulis, toliau kultūros kūriniai, mokslas. Žemiausia kasta vienodinama masinio poveikio priemonių propagandos ir įvairiomis pramogomis, iš kurių labiausiai paplitusi televizinė pramogų industrija. Visi šie centrai yra kryptingai valdomi ir jų tikslas užgrobti sensokognityvinę sintezę. Todėl galima tik paraginti žmones, kad jie saugotų savo intelektualinę autonomiją, nes ji kuria teisingiausią paradigimą, geriausią pačiam žmogui.

Filosofija

a) Vertinimo paradigmos

Šiame skirsnyje pereinu prie dar aukštesnio abstrakcijos lygmens, kurį sąlygiškai vadinu filosofija. Ši „filosofija“ yra analitinė, nes jos tikslas parodyti tam tikrų procesų vidines struktūras ir principus, bet ne „organų“ tipo, nes tuo užsiima mokslas. Protas, apie kurį rašiau kognityvinėje dalyje, kažkaip reiškiasi ir realiame pasaulyje ir sukuria tam tikrus reiškinius, į kuriuos galima žiūrėti ir filosofiskai. Šiame įrašė laikaisi tokios krypties, kad pamatą duoda mokslai (neuromokslas, kognityvinė psichologija), o aukštesnio lygio apibendrinimai yra filosofinio pobūdžio. Protas žemiausiuose savo lygmenyse aptartas moksliskai (išnagrinėtas labai apibendrintai, nes kitaip neleidžia formatas), o aukštesniame lygmenyje – filosofiskai, nes ji yra tinkamas būdas apžvelgti platesnę panoramą: tiek erdvinę, tiek laike.

Pradedu nuo prote labai svarbaus sugebėjimo, vadinamo vertinimu. Vertinimus, vertes ir t. t. nagrinėja filosofijos šaka, vadinama aksiologija. Šiame skirsnyje yra tokios dalys: vertinimo paradigmos pritaikymas ir vertinimo paradigmos kūrimas iš naujo. Pritaikymas turi tokį mechanizmą:

- 1) objekto ar tam tikrų objektyvių savybių išskyrimas,
- 2) pasirenkamas paradigmos matas ir perspektyva,
- 3) atliekamas tam tikras palyginimas ir ieškoma atitikimo,
- 4) vykdomas klasifikavimas (moralus-amoralus ir t. t.),

5) ir atitinkamo elgesio pasirinkimas (naikinimas, pritarimas ir t. t.).

Kodėl vertinimas toks svarbus? Dėl labai paprastos priežasties. Žmogus pasaulyje užsiima tam tikra veikla ir turi nuolat daryti sprendimus ir pasirinkimus, kurie yra arba geresni, arba blogesni. Todėl rinkdamasis žmogus turi vertinti, nes geriausiai renkasi tada, kai remiasi tuo, kas turi tam tikrą vertę, ir nesirenka to, kas vertės neturi.

Toliau. Naują vertinimo sistemą sukurti – nėra lengva, nes beveik visos nišos yra užimtose. Aišku, yra galimybė išlaikyti formą, bet pakeisti turinį.

Pavyzdžiui, sukurti naujus, netradicinius moralės principus. Nors forma būtų ta pati, bet turinys būtų pakeistas neatpažįstamai.

Paradigmų nėra daug. Pagrindinės būtų tokios:

1) Juslinės:

a) estetinė

b) hedonistinė...

2) Proto:

a) utilitarinė (naudos)

b) moralinė...

Nauja paradigma kuriama kam nors priskiriant vertę ir sukuriant šiam vertės priskyrimui tam tikrą teorinį sistemą ir logiką. Pavyzdžiui, moralinės paradigmos logika yra paprasta: etikos principų reikia laikytis, nes liepia Dievas arba Protas. Ir iš to išvedama visa metafizinė sistema, kuri įrodo, kad taip yra iš tikro. Kuriant naują paradigmą, pavyzdžiui, Galios, kaip bandė padaryti F. Nietzsche, gali būti naudojami tokie argumentai. Galios kaupimui vertė priskiriama todėl, kad tokia yra pasaulio tvarka (valia viešpatauti ir amžinas to paties sugrįžimas) ir, neakcentuojant šio paaiškinimo, – galia yra efektyviausia ir visada nugalė net tai, kas yra teisinga ir teisėta. Kitaip sakant, gali daryti ką nori, joks protas nedomina...

Vertybė yra objektas, sujungtas su kokios nors paradigmos verte. Moralinė vertybė, utilitarinė vertybė, estetinė-kultūrinė vertybė ir t. t.

Ir, aišku, yra neparadigminiai vertinimai, kurie labiausiai paplitę. Kai klasifikuojama arba vertė priskiriama tam tikra subjektyvia ar paprastais argumentais pagrįsta logika. Bet nėra jokios metafizikos, idėjų sistemos.

Sukantis pažinimo ratui, tam tikros paradigmos išmokstamos iš tekstų, masinio poveikio priemonių arba tam tikros socialinės aplinkos. Gyvenimui bėgant susiformuoja struktūros, pvz., prioritetinės perspektyvos ir palyginimo šablonai, pagal kuriuos vertinama aplinka, ir pagal vertinimą kažkaip elgiamasi.

b) Žinojimas, supratimas ir mokymai

Žinių, žinojimo sistemos tyrinėjamos epistemologijos. Žinios prote formuojamos savaime iš paprasto aplinkos patyrimo, arba naudojamas organizuotas specialus tikrovės tam tikro fragmento mokslinis tyrinėjimas, kurio tikslas – kaupti duomenis, supratimus ir galų gale pasiekti rezultatą sukuriant kokią nors mokslinę ar filosofinę teoriją, su kuria galima būtų paaiškinti tam tikrą tikrovės dalį. Epistemologijos tikslas paaiškinti, kokiais principais toks žinių, žinojimo kaupimas vyksta. Epistemologijos pagrindinis mechanizmas buvo aptartas kognityvinės psichologijos dalyje, kurioje rašoma apie pažinimo ratą. Šis ratas kuria žinojimą, supratimus, o šiuos apibendrinus – tam tikras teorijas ir mokymus, kurie peržengia vien žinojimo sritį ir formuoja elgesį, socialines struktūras, kūrybą.

Civilizacijai didžiausią įtaką daro ne savaiminis išmokimas ir duomenų kaupimas, bet specializuoti įvairių tikrovės dalių tyrinėjimai, kuriant ir pritaikant įvairių rūšių metodus. Metodas svarbiausias moksliniuose tyrinėjimuose. Tam tikra prasme yra ir humanitariniai metodai, pagrįsti humanitarinėmis teorijomis, kurios naudojamos kultūrinių sričių tyrinėjimams. Tokie specialūs tyrinėjimai skaido tikrovę (juslinę, kultūrinę) į dalis, ir teorijos virsta šablonais, kurie uždedami ant tikrovės supratime, arba sensokognityvinėje sintezėje. Taip, bėgant laikui, kaupiasi kultūrinė terpė, kuri tampa pagrindine „tikrove“, per kurią sukasi pažinimo ratas, apie kurį kalbėjau prieš tai.

Fiziniai mokslai tyrinėja pačią juslinę tikrovę; nors tai nėra vienpusis veiksmas, tarsi pirmame kognityviniame šuolyje į kognityvinę smegenų dalį ateitų juslinis objektas, ir taptų protu vienas prie vieno, t. y. be kognityvinių iškraipymų. Tokiuose tyrinėjimuose, kognityvinėse struktūrose jau yra tam tikros preliminarinės teorijos, ir pagal jas formuojami supratimai, kuriuos sujungus su metodais ir teorijomis gaunamas žinojimas apie pasaulį.

Istorija ir jos vartotojai

a) Kultūrinė terpė ir tikrovė: idėjų istorijos

Vystosi ne tik tikrovė, bet ir kultūrinė terpė. Nes sukantis pažinimo ratui vis daugiau žmonių siekia savo „atradimus“ užfiksuoti tekstais ar kitais kultūriniais kūriniais. Šitaip atradus tokią galimybę pritaikyti protą, kultūra ir tekstai vystosi ir iš to atsiranda idėjų istorija, kurią taip pat galima tyrinėti. Pavyzdžiui, mokslas tyrinėja tikrovę savo techniniais ar intelektualiniais metodais, ir šie duoda vis geresnius rezultatus ir vis „teisingesnes“ teorijas apie pasaulį arba tikrovę. Šitaip atsiskiria dvi tokios proto veiklos dalys: santykis su pačia tikrove, bet įtarpintas proto kognityvinių struktūrų. Ir atsiranda santykis su antriniais šaltiniais, kurie dažniausiai turi tekstų pavidalą. Šis turinys ir jo istorinė raida pats tampa tyrinėjimų objektu. Šiuolaikinėje civilizacijoje tokia terpė yra laikoma labai svarbia ir jos tyrinėjimas – intelektualų užsiėmimas.

Šios kultūrinės mokslinės terpės plėtimosi pavojus yra tas, kad ji vis labiau nutolsta nuo pačios tikrovės ir sukuria tuštumoje pakibusią sritį, kuri egzistuoja kaip vis aukštesnio laipsnio tos pačios žaliavos perdirbimas, kai rašomos knygos apie knygas ir istorijų istorijos, visiškai nesidomint tuo, kas vyksta pačioje tikrovėje. Kai intelektualai savo sensokognityvinėje sintezėje bando šias kognityvines struktūras pritaikyti tikrovei, nelieka

jokio atitikimo, tik haliucinacijų ir kliesių pasaulis, kuris su tuo, kaip yra ant žemės, neturi nieko bendro.

Toks vis intensyvėjantis šios terpės perdirbimas praranda bet kokią prasmę ir vertę ir yra laiko, pastangų ir lėšų švaistymas.

b) Revoliucijos

Revoliucijomis vadinsiu radikalesnius pačių introjekcijų ir paradigmų pokyčius, kurie tariamai atveria tobulesnio vystymosi galimybes, naujas perspektyvas ir tiesas žmonių protuose. Intelektualai, įsivaizduodami, kad jie yra genijai, pretenduoja valdyti žmonių introjekcijas ir kuria tokius perversmus, kuriais nori pakeisti arba pačios introjekcijos struktūras, kaip, pavyzdžiui, religijose (kartais – filosofijoje), arba keičia paradigmas, introjekcijas palikdami nedaug pakitusių, tik nušviestomis naujų idėjų šviesa.

Introjekcijos revoliucijos pavyzdys gali būti budizmas, kuriame budistas turi dvasinio mokytojo sukurtas metodologijas, kuriomis galima transformuoti savo introjekcijos struktūras ir pakilti į aukštesnį lygį arba net į aukštesnį pasaulį. Budisto tikslas – tam tikra etika ir meditacijos metodika pasiekti dvasinę Nirvaną, kuri laikoma kiekvienos introjekcijos svarbiausiu tikslu ir tobuliausiu pasiekimu.

Tokio mokymo sukūrimas ir išplitimas niekaip nesuderinamas su šiuo pasauliu, nes žmogus atsisako veiklos jame ir socialinių-etatistinių struktūrų išlaikymo vaidinant socialinį spektaklį. Valstybės organizacija Nirvanai yra tik kliūtis, todėl valstybė apleidžiama arba visai sunaikinama (jeigu tai įmanoma).

Kitos religinės revoliucijos daug švelnesnės, ir jos susijusios su skirstymu tarp šio pasaulio ir kito pasaulio, arba dangaus karalystės. Tai praktiškai yra skirtumas tarp empirizmo ir metafizikos, vienaip ar kitaip perstumiant svorio centrą nuo šio pasaulio į aną pasaulį arba nuo ano pasaulio prie šio pasaulio. Anas pasaulis gali būti politeistinės religijos dievų buveinė arba monoteistinės religijos metafizinė transcendentinė sritis, kurioje egzistencija ne fizinio, kūniško pobūdžio, bet dvasinė.

Tokiam metafiziniam skirstymui kyla įvairios filosofinės reakcijos, kurių tikslas – atskirti fizinį nuo metafizinio, ir remtis tik šiuo pasauliu. Vakarų civilizacijoje metafizinę sistemą įkūnija krikščionybė ir viena iš radikalesnių reakcijų prieš tokį tikrovės traktavimą buvo F. Nietzsche'ės filosofija, kuri siekė introjekcijos revoliucijos, pašalinant dangaus karalystės pasaulį ir visą protą perkelti į šį pasaulį, kuris aiškinamas kaip valios viešpatavimas ir amžinojo sugrįžimo sklaida, o pagrindinis tikslas – sukurti antžmogį, nepripažįstantį jokių iš iliuzinių tikėjimų kylančių apribojimų.

Lietuviškas introjekcijos revoliucijos variantas yra sukurtas A. Šliogerio, kuris siekė nupjauti introjekcijoje pirmo ir antro kognityvinio šuolio ryšius tarp sensorinės ir kognityvinės smegenų dalies, užmigdyti kognityvinę žievę ir visą sąmoningumą perkelti prie juslinio pasaulio ir juslinio daikto, šiek tiek išsaugant kognityvinio juslinio estetizmo jausmą. Arba jeigu kognityvinės žievės teisės ir pripažįstamos, tai tik buitiniame lygyje, kuris dar nenutolęs nuo pasaulio-šiapus-juslinio-horizonto ir kuris nenaikina sensorikos

sukurtų objektų sąmonėje bei realiai fiziniėje veikloje, pačiame pasaulyje. Nepaisant to, jo revoliucijos tikslas yra kognityvinių procesų numarinimas, lobotomija ir tik „laukinės“ sąmonės propagavimas, kurios pagrindinis ryšys yra grynas suvokimas ir juslinis daiktas. Proto sąvokos ir struktūros išmetamos, nes jos neleidžia jusliniam pasauliui būti tuo, kas jis yra.

Moksle introjekcijų performuoti meditacijomis nesiekama, jis tik sureikšmina tas sritis smegenyse, su kuriomis labiausiai susijusi mokslinė kūryba. O tai yra protas, kurio struktūras aprašiau prieš tai. Moksle ryškiausios paradigmos – revoliucijos, kurios nekuria jokios naujos introjekcijos, tik atranda naujas idėjas ir naujus supratimus, kuriais aiškinamas šis pasaulis. Mokslas iš visų kultūrinių paradigmu yra jauniausias, bet jis irgi turi savo pamatinius tekstus ir teorijas, kurios istorijoje išsidėsto tam tikra idėjų raida, kuri taip pat yra mokslinio tyrimo objektas, kaip mokslinių teorijų vystymasis šiuolaikinėje civilizacijoje. Revoliucijas savo teorijomis kėlė Niutonas, Einšteinas ir t. t.

Pagrindinis skirtumas tarp religijos ir mokslo yra tas, kad religija yra uždara sistema, o mokslas – atvira. Religijoje visa idėjų sistema yra duota žmogui pranašo, pačiam kurti nieko nereikia, ir nuo savęs reikalaujama pridėti tik energingą tikėjimą kokia nors pranašo ar Dievo istorija, ir laikytis išmuktų etikos reikalavimų. Mokslas bendrai tariant yra atvira sistema, nes joje žmogus turi mąstyti pats (jeigu jis mokslininkas) ir kurti savo teorijas apie šį pasaulį. Mokslą pavertus uždara sistema jis taptų panašus į religiją ir nustotų vystytis.

c) Analitikai, ekspertai ir intelektualai

Tokioje šiuolaikinės civilizacijos žodienos terpėje atsiranda žmogaus tipas, kokio anksčiau nėra buvę. Tai yra analitikas, ekspertas ir apskritai intelektualas. Jų uždavinys yra virškinti savo srities kultūrinę terpę ir senesnes sensokognityvines sintezes paversti naujomis savo sensokognityvinėmis sintezėmis. Rašomos analizės, tyrimai, studijos, knygos apie knygas, istorijos apie istorijas ir taip toliau.

Šie žmonės gyvena bibliotekose, archyvuose, duomenų bazėse. Jie svajoja savo galvoje sutalpinti visą Mažvydo biblioteką. Pragyvenimui jie užsidirba pardavinėdami savo sensokognityvines sintezes, kurios susiformuoja jau prieš tai minėtais principais.

Žurnalistai analitikai visi yra propagandos ministerijos darbuotojai ir dirba priešiško mąstymo ardymo, dekonstravimo darbą, bei stengiasi užgrobti skaitytojų sensokognityvinę sintezę, ją vienodinti po savo ideologijos antspaudu. Nors vykdoma slapta vienaarūšė propaganda, spektaklio pavaidinimui leidžiama tam tikra aprobutų ideologijų įvairovė. Analitikai yra kairieji, dešinieji, liberalai, konservatoriai ir t. t. Jie nesibodi naudoti smegenų krušimo metodų, kad sudorotų „priešus“ ir patrauktų „auditoriją“ į savo pusę. Niekas nesistengia būti „objektyvus“ ir savo analitiniuose opusuose nevengia jokių emocijalistinių priemonių. Vienas iš emocijalizmo būdų yra paniekos ir neapykantos demonstravimas kokioms nors grupėms arba savo ideologiniams priešams.

Svarbiausia, emocionalizmas laikomas intelektualia priemone, kai parodai kam nors savo panieką, o paskui logiškai ją įrodai ir pagrindi.

Įvairūs intelektualai įsitvirtinę ilgam, nes sukurta kultūrinė-mokslinė terpė ne tik nemažėja, bet ir kiekvieną dieną auga ir darbo bus dar ilgam... Belieka tik įtikinti kitus žmones, kad jie už šį virškinimą mokėtų gerus honorarus.

Pasirinkimas

Tokioje situacijoje galima rinktis identifikuotis su kokia nors nepasauline terpe.

Tarp galimybių yra uždara sistema, tokia, kaip kokia nors religija arba ideologija. Ir „šviestis“, propaguoti savo ideologiją, šiame pasaulyje būti kažkuo, kažkaip apsibrėžti egzistenciją, nes nebuvimas niekuo – netoleruojamas. Taip pat galima bandyti išsaugoti ir savo intelektualinę autonomiją, pačiam ieškoti atsakymų, pirmiausiai pačioje tikrovėje, o knygas, kitų sensokognityvines sintezes, laikyti tik antraeilium šaltiniu ir jų per daug nevertinti. Ir būti labiau atviro tipo mąstymo, nes galutinio atsakymo, kas yra ši tikrovė ir kuo geriausia joje būti, greičiausiai neturi niekas, net jeigu uždarose sistemose toks įsitikinimas ir propaguojamas.

Kaišiadorys, 2013-01-21

Korporiumo signalinė sistema

Siela su išorine ir vidine aplinka sąveikauja per signalines sistemas. Tos vietos, kurios yra svarbiausios, turi savo informacijos apdorojimo mechanizmus.

Signalines sistemas skirstau į 5 grupes, kiekviena kurių turi 3 pogrupius. Bendrai tariant, yra išorinė, vidinė ir kaupiamoji signalinė sistema kiekvienoje grupėje. Aš žmoguje esu radęs tokias signalinių sistemų grupes: sensoriumo, korporiumo, telepatiumo, oneiriumo ir transoriumo.

Sensoriumas yra įprastinis juslinis aplinkos pažinimas, kuris perduodamas į sensoriumo protą ir čia modeliuojamas. Korporiumas yra signalinė sistema, susijusi su kūniškumo aplinka, susidedanti iš jos suvokimo ir valdymo. Telepatiumas yra T-Sensoriumo signalinė sistema, kuri geba atskleisti kito žmogaus vidaus pasaulį. Oneiriumas yra sapnų pasaulio signalinė sistema, kurios svarbiausias elementas yra sapno sąmonės epizodai, kurie gali būti vidiniai, komunikaciniai arba transcendentiniai. Ir paskutinę signalinę sistemą vadinu transoriumu ir sieju ją su galimybe sielos pastangomis išeiti į vidinį anapusinį pasaulį.

Signalinių sistemų klausimas labai platus, tad viename įrašė visų apžvelgti neišeis, todėl temas skaidau po vieną kiekvienai signalinei sistemai. Pradėsiu nuo korporiumo, kuris sudarytas iš išorinio kūno, jo valdymo sistemos ir su motorika susijusios atminties. Fiziškumas nebūtinai turi būti siejamas vien tik su fiziniu aktyvumu, nes korporiumas taip pat yra sąmonės forma, ir įmanomos ne tik aktyvumo, bet ir kontempliatyvios ir meditatyvios praktikos. Aš korporiumą sieju kaip tik su tokiomis veiklomis.

Geriausia, manau, pradėti nuo kūnų suvokimo struktūros. Kūnas suvokiamas ne kaip vienis, bet kaip daugialypė struktūra, ir visos teorijos, kurios paslepia šį daugialypumą, maskuoja tikrą žmogaus prigimtį. Iš dalies šie dėmenys yra patiriami, iš dalies suvokiami loginiu protu. Mano skirstymas yra šiek tiek kitoks, nei įprastinis skirstymas į subtiliuosius kūnus, nes aš remiuosi tik tuo, ką kiekvienas žmogus gali patirti pats. Tai yra, „teorinių“ kūnų pas mane nėra.

Savo sistemoje išskiriu du kūnų kompleksus, iš kurių vienas yra tiesioginis ir paprastas, o kitas yra įtarpintas sudėtingos Z struktūros. Pradėsiu nuo pirmo. Žmogaus kūniškumo pradžia turi būti a) kauzalinis kūnas, nuo kurio viskas prasideda ir kuris yra žmogaus kūniškumo priežastis. Žinoma, visos tikrovės pirmoji priežastis yra Šaltinis, tad galima sakyti, kad kiekvieno kūno gilioji šakinis yra įsišaknijusi jame. Tada eina b) tapatybės kūnas, kuris yra atminties gebėjimas, išsaugantis kūno branduolio vientisumą ir pastovumą. Kauzalinis kūnas pereina prie c) semantinio kūno, kuris yra tas jausmas, atsirandantis kūną jaučiant be vaizdo pagalbos. Tai sąmonėje kaip ideali struktūra esanti kūno forma, kuri atsijusi nuo vaizdo ir valdoma atskirai. Pavyzdžiui, semantinio kūno dalį galima judinti nejudinant regimo kūno. Ir paskutinis kūnas yra d) akių kūnas, kuris yra forma, kurią sukuria regos žievė.

Be tiesioginės struktūros yra netiesioginė, kuri turi Z raidės formą. Šioje įterptinėje kūno struktūroje kauzalinis kūnas ne tiesiogiai pereina į semantinį kūną, bet šoka į a) gnostinį

kūną, kuris yra žmogaus proto konstruktas, atėjęs iš aplinkos sandaros pažinimo. Gnostinis kūnas šoka į b) fizinį, vidinį kontinuumą ir tik tada pasiekia semantinį kūną, kuris transformuojamas pagal gnostinio kūno įsivaizdavimą. Pavyzdžiui, semantinį kūną galima matyti vidine akimi kaip energetinius kanalus, kuriais cirkuliuoja energijos srautai. Tada visas šis pavidalas aprenkiamas akių kūno rūbais, kurie paslepia tai, ką sąmonė suvokia savo viduje. Žmogus įpratęs tapatinti save su akių kūnu, bet kad jis ne toks svarbus rodo tai, jog skausmą arba malonumą jaučia ne akių kūnas, o semantinis. Tai matosi iš to, kad skausmas nepraeina net užsimerkus, nors kūno vaizdas išnyksta.

Dabar visą šią kūnų struktūrą suprojektuojame į dviejų srautų sistemą, kur įeinantis išorinis signalinės sistemos kanalas skyla į dvi dalis ir vienas yra sąmonėje sudaiktinamas, o kitas mentalizuojamas. Daiktinis yra tiesioginis kanalas: kauzalinis, semantinis ir akių kūnas; mentalinis yra Z struktūra: gnostinis kūnas, fizinis kontinuumas ir semantinio kūno jausmas, kuriame susijungia laksatas ir fiksatas. Visa ši sandara apgaubiamą sąmonės lauko, kuri kuria luksorinų sraute atsirandantį suvokimą. Dar šiuos momentus galima vaizduoti kaip fiksatinį, nelankstų kūno ekraną ir laksatinį, lankstų kūno ekraną, kurie „sąmonės aktyvumo ciklo“ sujungiami į vieną sistemą, vadinamą korporiumu.

Korporiumas skirstomas į dvi dalis: aktyvumo dalį ir meditatyvią dalį, kuri akcentuoja sąmoningą suvokimą ir dėmesio valdymą. Ši sistema labai gerai tinkama paaiškinti, pavyzdžiui, kūno meditacijos praktiką, kuri vadinama Kundalini joga. Jogas tikslas – pažadinti kundalini energiją, kuri sukuriama Z struktūroje kūno komplekse, ir tada projektuojama į semantinį ir akių kūną, kurie sujungiami taip, kaip su pasauliu sujungiamą mintis sensokognityvinėje sintezėje. Fizinė dalis apima hatha jogos pratimus, kuriais realizuojama fizinė korporiumo dalis, pirmiausiai – semantinis kūnas su gnostinio kūno projekcijomis. Tada naudojama laya jogos meditacijos praktikos, kurių tikslas yra pažadinti stuburo pagrinde esančią latentinę kundalini energiją, kuri, kildama į viršų, vieną po kitos atidarinėja čakras.

Reikia neužmiršti, kad korporiumo vaizdai atsiranda difuzinėje realybėje tarp dviejų sluoksnių, ir pats kūnas, kas jis yra, mes iš tikro nežinome, turimos tik projekcijos į kūno pirminę tikrovę, kuri yra transcendencija. Tad tie vaizdai, kurie atsiranda ekranuose, yra tik tam tikros sąmonėje atsirandančios suvokimo perspektyvos, ne tikras kūnas. Tikras kūnas yra Šaltinio energija, kuri apima ir fizinį, ir gnostinį aspektą, per sąmoningą valdymą galima atidaryti kanalą į abu iš jų. Pagal įprastą principą, kuriame sąmonė dalinama į laksatą ir fiksatą, kūnas turi morfinį aspektą, kurį žmogus gali valdyti ir vaizdinius projektuoti į semantinį kūną, taip pat turi fiksuotą, objektyvų aspektą, kuris apima tiek tam tikras pastovias pasikartojančias būsenas, tiek akių kūno formas, kurias valdyti galima tik kaip judriąją motoriką.

Abu šie aspektai yra svarbūs ir jie susijungia sensokognityvinėje sintezėje tuo pačiu principu, kaip mąstymas susijungia su pasauliu. Kaip kognityviumo mintis leidžia pažinti ir įvaldyti žmogų supantį pasaulį, taip korporiumo mintis leidžia tapti savo fizinio ir kitų kūnų šeimininku. Koks šio valdymo tikslas? Manau, čia tegali būti du tikslai: fizinių žmogaus galimybių išplėtimas, pradedant joga, kovos menais ir kitomis sporto šakomis; ir, žinoma, sveikata, gera savijauta. Tą sveikatą galima pasiekti ne vien gyvenant sveiką

gyvenimą, bet ir tam tikromis meditacijos praktikomis, kurios susietos su fiziniu aktyvumu. Svarbiausia neužleisti šios savo signalinės sistemos, nes ji yra labai svarbi gero gyvenimo ir geros savijautos sudėtinė dalis.

Nors tai labiau įprasta profesionaliems sportininkams, tačiau galima išmokti net mąstyti savo kūnu, nes gnostiniai ir semantiniai konstruktai atitinka tas sielos dalis, kurios kognityviame vadinamos protu ir mąstymu. Yra įvairios meditacijos technikos, kurios susijusios su dėmesio valdymu arba dėmesio išvalymu nuo juslinių formų. Galima įsivaizduoti tokią meditaciją, kurioje dėmesio objektu tampa tam tikros Z struktūros dalys, projektuojamos į semantinį kūną. Tos dalys, pavyzdžiui, gali būti kundalini energijos spirālė, apšvinojusi aplink stuburą, arba stuburo vertikalėje išdėstytos, energetiniame kūne esančios čakros. Tai – klasikinės korporiumo meditacijos technikos.

Kiek laisva Z struktūra, galima pasitikrinti tokiu pratimu: priešais save įsivaizduoti kietą sieną ir pabandyti pereiti ją savo kūnu kiaurai, jeigu jaučiamas stabdymas arba stingdymas ir sienos pereiti neišeina, tai reiškia, kad uždarytas kundalini energijos kanalas, ir norint jį atidaryti, reikia nuolat atlikinėti fizinius ir meditacijos pratimus.

Kaišiadorys, 2016-08-20

Vidinių kūnų sistema

Norint geriau suprasti save ir matyti kitus žmones, geriausias metodas yra vidinių ir išorinių kūnų modelio naudojimas. Šiuo modeliu galima paaiškinti daug žmogaus psichologijos subtilybių, kurios leidžia geriau suprasti gyvenimą. Šis modelis yra labai paprastas ir šiek tiek skiriasi nuo ezoterinio subtilių kūnų modelio, nes jame nenaudojama niekas, ko žmogus negali pamatyti savo įprastinėje vidinėje patirtyje. Pavyzdžiui, nėra tokio dalyko, kaip eterinis arba astralinis kūnas, nes jiems patirti reikia ypatingų sąlygų ar gebėjimų, o mano sistemoje jokių gebėjimų nereikia, užtenka susipažinti su modeliu ir įsigilinti į savo vidinę patirtį.

Labai nesiplečiant su aiškinimais, viską galima pavaizduoti tokiu paprastu vaizdiniu, kuriame matome 7 plokštumomis pažymėtus kūnus. Visi šie kūnai dalinami į vidinius, kuriuos regi tik pats žmogus savo vidinėje patirtyje, ir išorinį kūną, kurį, kaip jau daug kas žino, vadina akių kūnu, todėl, kad jo vaizdas smegenyse suformuojamas akių teikiamos informacijos. Matome, kad akių kūnas tik pats išoriškiausias sluoksnis ir kad už šio sluoksnio yra sudėtinga vidinė sistema, kuri pirmiausiai lemia žmogaus psichologiją ir savijautą. Žmogus gali turėti gražų ir sveiką išorinį kūną ir gali būti juo patenkintas, bet ar gyvenimas teikia džiaugsmą – priklauso taip pat ir nuo to, kokios būklės yra vidiniai žmogaus kūnai. Ar jie sveiki, stiprūs, gerai suformuoti, neapimti ligų ir t. t.

Gebėjimas matyti vidinius kūnus vadinamas telepatija, su kuria galima atskleisti vidinį žmogaus pasaulį. Tačiau tai nėra paprasta ir dažniausiai tenka tenkintis įvairiais išoriniais signalais, žodžiais ir kognityviniu modeliavimu. Pavyzdžiui, lengva modeliuoti gnostinį kūną ir jo projekciją į vaizduotės kontinuumą, nes žmogus save suvokia pažinimo prasme, arba pagal įprastinę anatomiją ir fiziologiją, kaip organų rinkinį, arba kiti naudoja ezoterinius energetinius modelius, kurie vaizduotėje uždedami ant semantinio kūno ir žmogus save supranta kaip energijos srautų tinklą ir energetinius mazgus, vadinamus čakromis. Šiame vidiniame pasaulyje įmanomi įvairūs gnostiniai modeliai.

Kita vertus, savijautos pagrindas yra kauzalinio ir semantinio kūno būseną. Kauzalinis kūnas – tai žmogaus aktyvumo pagrindas, kuris ateina iš kūnų realybės gelmės ir gali siekti net patį realybės šaltinio sluoksnį. Kauzalinis kūnas yra visų kitų kūnų pagrindinė priežastis. Jeigu kauzalinis kūnas geros būklės, žmogus labai aktyvus, energingas, veiklus ir jo veikla yra pilnavertė bei turininga. Semantinis kūnas yra savijautos pagrindas, nes jame yra visi už akių kūno esantys pojūčiai ir jutimai. Skausmas, malonumas, nuovargis, silpnumas, stiprumas ir t. t. Semantinio kūno malonumo ir skausmo sistema turi grįžtamąjį ryšį į kauzalinį kūną ir valdo žmogaus aktyvumą pagal skausmo-malonumo reguliatorių.

Šiuos kūnus tiesiogiai pamatyti be vidinio žmogaus telepatijos labai sunku, bet galima vertinti iš išorinio žmogaus elgesio, taip pat projektuojant į kitus žmones savo asmeninės patirties modelius, nes kūnų sistemos žmonių yra vienodos, tereikia turėti turtingą gyvenimo patirtį, kad galėtum suprasti visus žmogaus elgesio ir savijautos niuansus. Žmogų vertinti arba save vertinti vien tik pagal akių išorinį kūną – netinkamas požiūris,

nes iš lygties išimama labai daug svarbių subtiliosios psichologijos dėmenų, kurių nežinant, neįmanoma pilnai suprasti nei savęs, nei kito žmogaus.

Pavyzdžiui, visuomenėje yra įprasta žmonės skirstyti į tinginius ir darbščius žmones. Bet suprantant subtiliųjų kūnų anatomiją ir fiziologiją, akivaizdu, kad šis skirstymas atitinka skirstymą į fiziškai stiprius ir silpnus žmones. Kadangi tingumas yra kauzalinio ir semantinio kūno netinkamos būsenos atspindys, o ta būsena gali būti genetiškai paveldėtas kūno silpnumas arba atsirasti dėl kokios nors to subtilaus kūno ligos, kuri sekina jėgas, išsiurbia žmogaus energiją ir tai atsiliepia jo aktyvumui. O varinėti „tinginį“ yra tas pats, kaip versti dirbti ligonį arba luošį, nesuprantant, kokias tam žmogui kančias tai sukelia. Kad to nebūtų, būtina išmanyti subtiliųjų kūnų teoriją ir mokėti gydyti vidinių žmogaus kūnų sutrikimus. Nes visų žmonių normali būklė yra sveikas, stiprus kūnas, tačiau žmogų gali užpulti liga, kuri kūną susilpnina. Nepaisant to, bet kokią ligą galima išgydyti, tik reikia išsiaiškinti jos priežastis.

Yra dar vienas niuansas, kurį irgi labai svarbu aptarti. Tai žmogaus kankinimas luošinant jo vidinius kūnus, kuomet kančia sukeliama nesužalojant fizinių žmogaus organų. Su šia problema dažniausiai susiduria vadinamieji psichotronikos paveikti žmonės, kurių gyvenimas griunamas veikiant būtent šią vidinę sistemą ir iš išorės vaizduojant, kad nieko nevyksta, o žmogus pats yra kažkoks „nenormalus“. Tačiau tai apgaulė ir dezinformacija. Dar vienas būdas susigadinti gerą savijautą yra netinkamų vaistų naudojimas, kurie turi šiems kūnams neigiamus šalutinius poveikius. Taip vaizduojama, kad vaistais gydomas fizinis žmogaus kūnas, bet tuo pačiu suluošinami vidiniai subtilieji žmogaus kūnai ir žmogus jaučiasi netinkamai: išsekęs, pavargęs, pasyvus, neveiklus ir pan. Todėl visus vaistus, ypač psichotropinius, reikia vartoti labai atsargiai.

Matant, kad žmogus turi problemų su savo vidiniais kūnais, reikia elgtis labai išmintingai ir stengtis padėti išspręsti problemą, o ne ją dar pabloginti ieškant konflikto kiekviename žingsnyje. Bet, žinoma, ir pats žmogus turi siekti gyventi sveiką gyvenimo būdą visų kūnų atžvilgiu: užsiimti sportu, kuris treniruoja vidinius kūnus, pavyzdžiui naudoti jogą ir psichologines treniruotes, kurių įprasta forma yra meditacija. Ir, aišku, reikia rūpintis sveiku bei kokybišku maistu.

Pati įdomiausia dalis turbūt yra mentalinio kūno įtraukimas į visą vidinių kūnų sistemą. Tačiau pasigilinus į savo vidų akivaizdu, kad mentalinis, arba minčių, kūnas labai glaudžiai susijęs su semantiniu kūnu ir vaizduotės kontinuumu. Tai galima pamatyti užsimerkus ir pažiūrėjus, kokioje semantinio kūno vietoje yra minčių centras (galvos sritis), ir kad šis vidinis pasaulis, vidinė mentalinio-semantinio kūno sistema yra apgaubta vidinės sąmonės burbulo, kuris turi kiaušinio formą ir formuoja vidinę erdvę, kurioje minčių ir kiti subtilieji kūnai sudaro vieną sistemą. Bet tai ne tik viena sistema, bet ir vidinių sąryšių sistema, kurioje vienas kūnas įtakoja kitą kūną, todėl būklė vidiniame pasaulyje taip pat priklauso ir nuo minčių, nuo to, ar jos pozityvios, ar negatyvios. O tai veikia vidinę žmogaus būseną.

Žinoma norėtusi kitame žmoguje visas šias būsenas matyti, kad būtų pilnas vaizdas, ir ne tik mintis, bet ir kitus kūnus. Tai galima padaryti naudojant kognityvinį modeliavimą, projektuojant savo asmeninę patirtį ir renkant visą aktualią informaciją apie kokį nors

artimą žmogų. Tikra telepatija arba gebėjimas pajauti vidų per atstumą yra unikalus sugebėjimas, kuris be technologinių instrumentų yra išskirtinis, unikalus ir labai retas. Tačiau net jo neturint, daug yra vien žinoti visą, pilną žmogaus vaizdą ir mokėti kitą žmogų vertinti įtraukiant visus reikalingus dėmenis.

Paskutinė tema, kurią norėčiau paliesti, yra gebėjimas subtiliuosius kūnus gydyti. Suprantu, kad gydyti galima šviečiant žmogų ir skatinant jį gyventi sveikai, bet dėl ezoteriniais gebėjimais pagrįsto gydymo aš esu skeptiškas. Nes dažniausiai gydantis žmogus, gydūnas paprasčiausiai naudoja savo gnostinį kūną, įterptą į kūno vaizduotės kontinuumą, kuriame vyksta koks nors procesas, tačiau tas vidinis procesas niekaip nepersiduoda į kito žmogaus kauzalinį arba semantinį kūną ir atitinkamai tas gnostinis procesas yra neveiklus, net jeigu gydančio žmogaus viduje atrodo, kad jis daro teigiamą poveikį. Todėl geriausias metodas yra šviečiamasis, mokant pačiam tuos kūnus išsigydyti, jeigu jie nėra pažeisti negrįžtamai, ir nevaizduoti jokių neegzistuojančių gebėjimų, nes tai yra žmonių apgaudinėjimas.

Kaišiadorys, 2016-09-27

Objektinio daiktiškumo sluoksniai

Fizinio pasaulio daiktų sandarą aiškina ne tik fizikos ir chemijos mokslai, bet ir filosofinis metodas, kuris yra šių disciplinų pagrindas. Mano teorija tikslųjų mokslų metodą vadina kontinuumų metodu, kuriame yra sensorinis, fizinis ir matematinis kontinuumai, kurie teoriniame modelyje sujungiami į vieną sistemą. Tačiau ant šios struktūros galima uždėti ir kitą, kuri artimesnė filosofiniam mąstymui.

Kiekvieno daikto šaknis yra kauzalinis kūnas, kuris, kaip sako pats pavadinimas, yra „objekto“ priežastis, ta gilioji šaknis, kuri generuoja informaciją ir ją paverčia į substancialų daiktą. Kauzalinis kūnas realizuojamas dviem keliais: vienas kelias yra tiesioginio aktualizavimo ir sudaiktinimo ir antras yra aktualizavimas per dzeta struktūrą. Pirmame variante kauzalinis kūnas virsta semantiniu kūnu, kuris yra tas jausmas, kokį objektas sukelia, kai žmogus susiduria su kūnu be regos tarpininkavimo. Ir galutinė stotelė šiame variante yra akių kūnas, arba tas apvalkalas, kuris uždedamas ant kauzalinio ir semantinio kūno, pagal akių interpretaciją.

Tačiau ne čia visas įdomumas. Su vaizduote daiktas sujungiamas per dzeta struktūrą, sudarytą iš gnostinio kūno ir daiktiško kontinuumo, kurie susiejami į vieną sistemą ir pervedami į semantinį kūną, kuris vėliau aprenngiamas akių. Galima pridurti, kad tarp semantinio ir kauzalinio kūno yra grįžtamasis ryšys, kuris reiškiasi struktūros griovimo ir palaikymo galimybių vertinimu, kurios *feedback'inamos* į kauzalinio kūno judrumo struktūrą ir daiktas arba siekia aktyvumo, arba priešinasi ardymui bei destrukcijai per savo reaktyvumą. Ir paskutinis struktūrinis mazgas yra atminties, arba tapatybės kūnas, kuris tapsme išsaugo patvarumą, stabilumą ir tapatumą, neleidžia daiktui iširti ir išnykti tapimo procese. Dėl jos daiktas visada išlieka tas pats.

Visas šis modelis lengvai sujungiamas su pradžioje minėtu kontinuumų modeliu. Sensorinis kontinuumas yra semantinis ir akių kūnas, matematinis ir fizinis kontinuumas yra dzeta struktūra, sukurianti tą nematomą pagrindą arba karkasą, kurį į objektinį pasaulį įdeda žmogaus pažinimas. Fizinis kontinuumas yra aštuonių kategorijų sistema, sudaryta iš a) substancijos, b) erdvės, c) judėjimo, d) laiko ir e) energijos, f) informacijos, g) šablono ir h) suvokimo. Tai yra, kiekvienas daiktas turi, šia prasme, gnostinės branos sluoksnį ir fizinės branos sluoksnį.

Tiesioginė aktualizacija visada yra patiriamas kietas daiktas, o dzeta struktūra yra ta lanksti sistema, kuri leidžia į fizinės tikrovės daiktus pažiūrėti kūrybiškai, pagal kūrybinius kontinuumų modelius, t. y. galima į daiktą įdėti bet kokią teoriją ir tada apvilkti jį jusliniais rūbais. Kitaip sakant, ezoterinė ir mokslinė daikto interpretacija skiriasi būtent vidine, jusliškai nematoma dzeta struktūra, kuri gali vertinti aplinkinį pasaulį ir materialistinio mokslo, ir magijos požiūriu. Bet kokiu atveju, ši struktūra pagrįsta kontinuumų galimybėmis ir juose slypi visi įmanomi šio sluoksnio modeliai.

Dabar šį daiktišką objektyvumą galima sieti su dviejų atšakų teorija, pagal kurią signalas iš „kauzalinio kūno“ skyla į daiktišką ir mentalinį kanalą, kurie sujungiami sąmonėje ir

vienoje pusėje rodo objektyvų, kietą pasaulį, vadinamą fiksatu, o kitoje minčių ir vaizduotės pasaulį, kuris iš esmės yra laksatinės struktūros. Fiksatas yra atminties kūnas, kauzalinis kūnas, semantinis kūnas ir akių kūnas, o laksatas yra dzeta struktūra, nes susiformuoja atspindžio sistema, kur mentalinis laksatas ir gnostinis kūnas yra vienas kito pratęsimas, kaip pirmyn ir atgal judantis kanalas, jungiantis minčių ir daiktų pasaulį. Aišku, teoriškai suvokiama, kad gnostinis kūnas yra objektyvi fiksatinė sistema ir proto uždavinys šią struktūrą išaiškinti. Bet tai grynu pavidalu retai pavyksta, tad visada gaunasi mentalinis-daiktinis mišinys.

Todėl galima sakyti, kad dzeta struktūra yra laksato ir fiksato mišinys, kai pirmiausiai ekrane suformuluojami dėmenys, o tada juos naudojant bandoma paaiškinti patį ekraną, arba šiuo atveju – daiktišką, objektyvą realybę.

Ši struktūra galioja ir fiziniam burbului, tai yra daiktiškam bei kūniškam pasauliui, bei gnostinei sielos teorijai. Ji gali būti atsukta į daiktiško kanalo ekraną ir aiškinti jo daiktus arba gali būti atsukta į mentalinį kanalą ir aiškinti mentalinius reiškinius. Vienas iš tokių reiškinių yra oneirinė realybė, kurioje šiuo modeliu galima interpretuoti sapno sąmonės fiksatą ir laksatą.

Kuo skiriasi pagrindinės realybės ir sapno realybės objektas. Visa sluoksnių sistema yra vienoda, skirtumas tik tas, kad yra skirtingos dzeta struktūros, nes realiame pasaulyje ji formuojama objektyvumo filtro, o iškraipymas vadinamas fantastine laksatizacija; o sapno pasaulyje ji išforminama visose aštuoniose vietose. Tos aštuonios vietos yra deformuoti fizinio kontinuumo parametrai. Sapno siurrealizmas gali reikštis per laiką, erdvę, substanciją, judėjimą, energiją, informaciją, šabloną ir suvokimą. Kaip proporcijos ir struktūros matematiškai iškraipomos, tokios gaunamos dzeta struktūros deformacijos.

Mįslingas yra sapno objekto kauzalumas, bet jo šaknies galima ieškoti energomorfiniame lauke, iš kurios kyla laksatas, tada mentaliniai vaizdiniai, mintys. Šios siurrealistinės struktūros pereina į gnostinį kūną ir sukuria neįprastą, tikram pasauliui svetimą logiką, galimybes, reikšmes, suvokinius ir vaizdinius. Toks pasaulis gali būti labai supainiotas, simbolinis, svetimas šiam pasauliui, bet tai tik dėl tam tikrų Z formos deformacijų kūno sluoksnių sistemoje, kaip jie suvokiami pažįstančios sąmonės.

Atmintis nėra tokia svarbi, nes logika gali būti labai įvairi ir nesikartojanti, tai yra ji nekopijuojama, bet kūrybingai apdorojama.

Kauzalinis kūnas visada yra pirminė tikrovė, kuri gali siekti net realybės šaltinį, tai yra sluoksniuotoje kūno sąrangoje turėti labai gilią šaknį. Kontinuumas, semantinis kūnas ir akių kūnas yra antrinė tikrovė, kuri parodo sąmonei jos artimiausią aplinką per objektyvumo filtrą. Galų gale yra antrinės tikrovės toliausia vieta, kuri yra „mintis apie...“, kuri taip pat koreliuota su objektiškais sluoksniais, arba kūnais, ir yra sudėtinė šios sistemos dalis. Ji gali pereiti į pirminės tikrovės dzeta struktūrą ir atspindėti laksatinę, racionalistinę sąmonės perspektyvą arba akcentuoti juslinį fiksatą, kurio paviršius laikomas vieninteliu svarbiu daikto sluoksniu, kuris paverčiamas pažinimo absoliutu.

Mokslas nuo ezoterikos skiriasi tuo, kad ezoterika panaši į filosofiją ir tenkinasi laksatine perspektyva, o mokslas siekia tirti, arba ieškoti dėmenų ir objektyviai, eksperimentais, atradimus pritaikant efektyviai, veikiančiai praktikai. Taip pirminė, niekinė tikrovė materializuojama ir paverčiama ontologine realybe, ne vien pažinimo konstruktui.

Kaišiadorys, 2016-10-24

Telepatiumas. Šviesa tamsoje

Šiame skyrelyje pamėginsiu paaiškinti kelias ezoterikoje ir religijose sutinkamas sąvokas, kurios yra susijusios su telepatijos teorija. Šioje teorijoje kalbama apie žmonių telepatijos įmanomus modelius, kurie nukopijuoti nuo pilnai telepatinės rūšies gebėjimų mechanizmo paaiškinimo. Tos sąvokos yra „nušvitimas“, „trečios akies atidarymas“, „aiškiaregystės dovana“ ir t. t. Imant konkretų mechanizmą, tai yra ne kas kita, kaip telepatinis „apsukimas“, kurio dėka žmogaus sensoriumas panyra į kito sluoksnio pasaulį. Tai gali atrodyti keista, neįtikėtina, neįprasta, bet tik todėl, kad pakitusi sąmonės būseną yra kitokia nei įprastinė, ir jeigu žmogus neturi patirties arba informacijos, sunku tokiomis galimybėmis patikėti, ypač tada, kai jis būna įtikėjęs propaganda.

Įprastinė sąmonės struktūra yra sąmonė-kūnas-kūnas-sąmonė, ji aprašo būseną, kai žmonės sąveikauja tik per savo kūnus. Apsukta būseną, kuri nušviečia sensoriumą, yra kūnas-sąmonė-sąmonė-kūnas. O jeigu kalbėtume apie kitokius nušvitimus, ne tik apskant fizinę ir gnostinę braną, tai įmanomas ir pakilimas, kuris pasiekiamas įvairiomis ezoterinėmis praktikomis. Kadangi tie sluoksniai man nežinomi ir nepasiekiami, nes aš nesu „pakilęs“, juos žymėsiu tik skaičiais tam, kad parodyčiau principą. Formulė yra kūnas-sąmonė-3-3-sąmonė-kūnas. Šioje formulėje matome, kad kai žmogus įeina į transą, jo sąmonėje įsijungia 3 sluoksnio režimas, kurį galima laikyti kita dvasine dimensija.

Tačiau šis skyrelis ne apie tai, čia kalbėsiu tik apie pirmo ir antro sluoksnių apsikimą, kuris reikalingas telepatijos gebėjimui. Nesakau, kad kiekvienas žmogus gali tą padaryti. Kai kurie tikrai gali ir, aišku, gali nežmonės.

Tokio principo pagrindas yra laukų teorija, kurioje daroma prielaida, kad visi fundamentalūs laukai yra begaliniai ir turi savo kosmosą. Iš šių laukų sudaryti tikrovės sluoksniai yra pasauliai, kuriuose galima turėti „regėjimo“ sugebėjimą. Reikia tik pasiekti, kad jie būtų perkelti į žmogaus rodomąją sąmonę, kurioje būtų susieta šių sluoksnių aplinka. Kalbant apie telepatiją, tai yra minčių, jausmų, vaizdinių, atminties sankaupos, kurios atsiranda ne uždaroje rodomosios sąmonės kapsulėje, o tam tikroje išplėstinėje aplinkoje, kokioje, pavyzdžiui, yra ir kūnas. Čia žmogus gali matyti savo kūną, kitų žmonių kūnus, daiktus ir surinkti bet kokią jį dominančią informaciją.

Tokie patys kūnai savo pasaulyje yra ir mintys, tik įprastinėje sąmonės struktūroje jie yra uždaryti. Kad jie atsivertų, arba sąmonėje įvyktų nušvitimas, reikia įvykdyti veiksmą, kurį aš sąlygiškai vadinu apsikimu. Čia nėra jokios mistikos – apsikimas yra sluoksnių savo smegenyse apsikimas, gnostinio pasaulio perkėlimas į savo sensoriumą, po kurio jis nušvinta, atsidaro trečia akis. Savo sąmonės struktūrą pakeisti nėra taip paprasta, todėl siūlau neįsivaizduoti, kad šį tikslą pasiekti labai lengva – jį pasiekia tik vienetai, kaip vienetai pasiekia nušvitimą. Ir tam reikalingas ne įprastinis, bet specialiomis treniruotėmis pagrįstas gyvenimo būdas, panašiai kaip tikro Indijos jogo. Ne tokio, kuris jogą praktikuoja šiaip, laisvalaikiu, kad sustiprintų savo kūną ar sąmonę.

U formos schemas jau esu aprašęs, tad su šia idėja bent kai kurie žmonės yra susipažinę. Yra trys galimybės, apibūdinančios trys pasaulėžiūras:

a) redukcionistinis modelis, kuris įsitikinęs, kad kūno sluoksnis vienintelis, o sąmonė yra šio sluoksnio tam tikra informacinė būseną,

b) dualistinis modelis, kuris laiko, kad sąmonė yra atskiras nuo kūno pasaulis, kurį vadinu gnostine brana (gnosis gr. – pažinimas),

c) ezoterinis modelis, kuris tvirtina, kad galima keisti įprastinę sąmonės būseną, įeinant į pakitusias sąmonės formas, žmogaus branduolyje apskant sluoksnius ir į aukštesnes dimensijas perkeltiant „regėjimo“ gebėjimą. Paskutiniu atveju, tai yra mechanizmas, kuriuo vyksta sąmonės nušvitimas, pakilimas ir t. t. Atsiranda gebėjimas matyti kitų žmonių mintis, išeiti iš savo kūno, bendrauti mintimis ir t. t.

Bet tai labai sudėtingas procesas, kuriam reikia laisvos, ne lobotomo, sąmonės ir ilgų treniruočių. Žemesnio rango žmonija dirbtinai laikoma psichologinių iliuzijų pasaulyje, kuriame propaguojamas redukcionistinis modelis, pozityvizmas ir žmogaus paslaptys saugomos po devyniais užraktais, nes nenorima, kad jie įgytų aukštesnių gebėjimų. To siekiama bet kokia kaina, net technologiškai užgrobiant smegenis ir slopinant visas išsivadavimo galimybes pačioje užuomazgoje.

Dualistinis modelis yra dvasinis modelis įvairiomis prasmėmis – kultūrine prasme, etine prasme, kartais net ontologine prasme, nes žmogus turi galimybę vienas pats gyventi kitame, savo vidiniame pasaulyje, kuris vadinamas Dvasia. Tačiau schema lieka ta pati, be sluoksnių apsikimo. Ir paskutinis variantas, kai žmogus žino visas apsikimo galimybes, o vienetai savo gyvenime išsikelia tikslą tai įgyvendinti praktiškai – pasiekti nušvitimą ir pakilimą. Reikia neužmiršti, kad tai yra viso gyvenimo darbas. Per mėnesius ar net metus to nepasieksi, gali prireikti dešimtmečių, jeigu nenaudoji specialių priemonių.

Šias struktūras net galima išskirstyti rangais.

1 rangas turi sąmonės schemą: sąmonė-kūnas-kūnas-sąmonė;

2 rangas turi schemą: kūnas-sąmonė-sąmonė-kūnas; ir

3 rangas: kūnas-sąmonė-3-3-sąmonė-kūnas.

Sąveika visada vyksta U formos viduje, tad savo psichikoje būtina apskuti standartinę struktūrą, kuri yra tokia, kaip parodyta pirmam rangui. Pirmas rangas yra įprastinė žmonija, antras rangas yra Iliumintai, o trečias rangas yra Iliuminatų dievai, kurie yra Iliuminatai, pasiekę Pakilimą. Pirmasis pasaulis yra fizinio ir protinio darbo pasaulis, kuriame dominuoja juslinės pramogos; kiti žmonės gyvena Dvasios pasaulyje, laikosi askezės ir etinės disciplinos, įsivaizduodami, kad taip galima pasiekti nušvitimą ir pakilimą. Tačiau šių žmonių trečia signalinė sistema neatidaryta, ir net būdami „dvasiniais“ žmonėmis jie turi sąmonės struktūrą sąmonė-kūnas-kūnas-sąmonė, kur vidinis sluoksnis yra kūniškas ir Dvasia realizuojama sąveikaujant kūnais. Tai yra žmonės, kurie siekia Dvasinio grožio, nors gyvena žemesniame pasaulyje.

Nors pasiekti nušvitimą – sudėtinga ir nušvitusių žmonių yra nedaug, jie yra žmonijos lyderiai, kurių tikslas vesti visą žmoniją į Pakilimą. Bet yra jėgos, kurios šį procesą stabdo, todėl tai ne toks lengvas uždavinys. Čia vyksta kova dėl sielų. Inkarnacijos ratas sukasi nesustodamas, ir dalis nuvedama šviesos, o dalis – tamsos keliu. Atsakymo, kodėl didžioji pirmo rango žmonija slopinama technologiškai, kas ir kodėl prisideda prie šios sistemos, aš kol kas nematau, todėl pasakyti negaliu. Man tai yra mįslė. Nežinau net ar Iliuminatai siekia gero, ar pikto, o gal dalis gero, o kita dalis – blogo. Bet kad yra grupuotės, kurios siekia blogo, yra faktas, kurį patvirtina technologinio slopinimo sistema.

Dabar apie tai, kaip siekiama Nušvitimo. Yra vienas natūralus metodas, kuris vadinamas tamsos meditacija, ir kitas cheminis, kuris naudoja DMT substanciją, leidžiančią atverti DMT Visatą ir pamatyti, ką reiškia įleisti į sensoriumą kito sluoksnio struktūras, pašalinant juslinę informaciją. Pirmas metodas – legalus, o antras metodas kol kas žemesniam rangui uždraustas. Tai dar vienas įrodymas, kad egzistuoja sąmokslas prieš žmoniją.

Tamsos meditacijos pagrindinis tikslas – iš rodamosios sąmonės pašalinti visą juslinę informaciją, paneriant ją į visišką tamsą, tada tam tikrais metodais ir koncentracija siekiama šioje vietoje (Tamsoje) atverti kitą, Šviesųjį sluoksnį. Kai šio tikslo pavyksta pasiekti, sąmonėje įvyksta Nušvitimas ir pradedamas matyti kitas, gnostinis pasaulis, kuriame gyvena kitų žmonių vidiniai pasauliai, jų minčių, jausmų ir prisiminimų sandauga. Taip atveriamas telepatijos sugebėjimas, kurio mechanizmas yra sluoksnių apsukimas. Bet tam reikia sugebėti tamsoje matyti šviesą nenaudojant akių, o toje šviesoje turi būti kitų žmonių pasauliai. Kad visa tai tikra, turi būti įrodyta sugrįžus į įprastinę būseną, kur gaunama kūniška patvirtinanti informacija – tikras žinojimas, numatymas, aiškiaregystė, kurie „išsipildo“. Galimos šios sistemos imitacijos ir pagrindinė iš imitacijų yra kognityvinė telepatija. Arba būna visiškos klastotės, kurios nepasitvirtina. Reikia suvokti paprastą dalyką, kad nušvitimą pasiekti labai sunku, tai padaro tik vienetai ir būtina sąlyga yra laisva nuo slopinimo, arba lobotomijos, sąmonė.

Kodėl šioje „technikoje“ svarbi tamsa. Priežastis labai paprasta – tamsa kankorėžinėje liaukoje skatina DMT molekulių išsiskyrimą, kurios sugeba sensoriume sukurti reikalingas rezonansines būsenas, atveriančias kitą sluoksnį, kurį „keliautojai“ vadina DMT visata. Tai kita realybė, kuri yra žmogaus psichinės tikrovės pagrindas. Tai yra pirma prielaida, kuri leidžia žmogui pasiekti nušvitimą, nors šios priemonės trūkumas tas, kad ji nėra visai natūrali. Pagal atliktus tyrimus, žmogui 300 valandų išbuvus visiškoje tamsoje, natūraliai pradeda gamintis DMT ir žmogaus rodomąją ir kaupiamąją sąmonę aplanko vizijos, kurios sujungia ją su kitu realybės sluoksniu. Šią substanciją galima gauti ir cheminiu būdu, iš tam tikrų augalų, arba nusipirkti susintetintą. Tai tiems žmonėms, kurie skuba, neturi kantrybės ilgai dirbti ar nori iš anksto gauti įmanomo rezultato pavyzdį, kad žinotų, jog tikslas realus ir veltui laikas nešvaistomas. Tačiau tokiems eksperimentams reikia gauti leidimą. Be leidimo įjungiamas slopinimas ir net pavojinga vartoti DMT, nes gali užgrobti smegenis ir pridirbti problemų... Gali būti net, kad Iliuminatai turi greito nušvitimo dirbtines priemones cheminiu pavidalu, kurios pagreitina procesą, bet man tokių matyti neteko.

Yra daug priemonių siekti aukštesnės sąmonės. Galima sakyti, kad gyvenime tai vienintelis vertas dėmesio tikslas – pasiekti nušvitimą, o tada pakilimą. Vien dėl to, kad aukštesnė sąmonė gali apsaugoti žmogų nuo įvairių gyvenimo negandų. Čia reikia sujungti visas telepatijos galimybes, tokias, kaip technologinė telepatija, kognityvinė telepatija ir fenomenologinė, kuri pagrįsta aprašytų realybės sluoksnių apsukimu, kuris atveria daug turtingesnę vidinį ir išorinį Kosmosą. Natūraliems telepatams apsukimas gaunasi lengvai, be jokių pastangų, tačiau kitiems žmonėms – tai yra trečios akies, arba trečios signalinės sistemos atvėrimas, reikalaujantis daug darbo.

Kaip matome, yra ne vienas kelias. Tačiau būtina perspėti, kad kai kurie iš jų susiję su didele rizika. Nuo rizikos apsaugo tai, kad žmonių, kurie „patiki“, ir žmonių, kuriems pakanka gebėjimų ir kantrybės, yra nedaug, o tai tuo pačiu apsaugo ir nuo pavojų. Reikia neužmiršti, kad tokių žmonių yra ne vienas ir jie visi kontroliuojami arba kitaip – patys kaip regintys vienas kitą kontroliuoja; bent jau žino, kas tai sugeba ir įtraukia į priežiūros sistemą, kuri susijusi su Illuminatų organizacija.

Kaišiadorys, 2016-09-04

Ezoterinė telepatija

Yra daug telepatijos rūšių, nors kai kurie žmonės ne visas jas laiko tikromis. Tos, kurios veikia, yra netikros, o kurioms reikalingi specialūs gebėjimai ir juos turintys žmonės – retenybė, tikros. Tačiau, kadangi jos neįrodytos, tai nėra apie ką šnekėti...

Kita vertus, yra įrankis, kuris vertinamas pagal efektyvumą ir teikiamą naudą, tad visai nesvarbu, kaip jis vadinamas – sukompromituotu pavadinimu ar ne. Rinktis pavadinimą – taikinį gal ir rizikinga, nes iš karto tapsi puolimo objektu, tačiau kas vertins pagal naudą, pagal galimybę geriau pamatyti žmogų, į primityvų aplojimą, tikiuosi, nekreips dėmesio.

Nežinau ar metodas naujas, ar ne, nes idėjos, nors ir nemoksliniu būdu, bet į galvą atėjo ne iš šaltinių ir autoritetų, o tiesiog gimė mintyse – iš nieko. Galbūt tą patį suprato ir daugybė kitų žmonių, bet vėlgi – čia ne kokios nors varžybos. Todėl aš šitų idėjų nesisavinu, bet ir neatiduodu kitiems. Rašau taip, kaip yra mano galvoje.

Vienas iš principų labai paprastas: tarkime, kad žmogų sudaro tam tikras elementų rinkinys, už kurio ribų neįmanoma išeiti. Žinodamas tą rinkinį, gali numatyti visas kiekvieno žmogaus galimybes. Tarkime simboliškai šis rinkinys atvaizduojamas kaip sistema iš 5 kvadratų. Kiekvieną akimirką gali realizuoti tik kokia nors viena galimybė, bet neišeinant už 5 galimybių ribos. Vadinasi „5“ yra visas žmogus. Tai matydamas – matai žmogų jo visumoje. Tačiau tam trūksta konkretumo, nes telepatija – tai ne gebėjimas suvokti galimybes, bet tų galimybių realizacijas, arba faktus. Jeigu kvadratą pavadinsime numeriais ir padarysime prielaidą, kad realizuojamas tik vienas kvadratas vienu metu, tai galimybės bus 1-2-3-4-5 visos kartu, o faktas, pavyzdžiui, 3, arba viena aktualizacija. Nustatymas, kuri būseną yra koku nors duotu momentu, vadinamas telepatija. Tačiau žmogus gerai matomas ir žinant, kokios visos įmanomos galimybės.

Pavyzdyje galimybių duota nedaug; o realus žmogus apima dešimtis tūkstančių. Tačiau visos jos sugrupuotos ir susietos, todėl išrinkimo darbas gerokai palengvintas. Galima pradėti nuo fizinio kūno anatomijos. Šiuo klausimu visi žmonės vienodi ir savo organais negali būti niekas daugiau. Taip pat vyksta vienodi procesai. Tad apie kiekvieną žmogų galima pasakyti daug dalykų, kurie yra universalūs. Energetiniai kūnai taip pat ne išimtis – žmogus negali pagal savo pageidavimą pasirinkti bet kokios sandaros, ji duota visiems vienoda, kaip kvadratų rinkinys. Vadinasi, norint pamatyti, kas konkrečiu momentu vyksta, reikia mokėti pajauti faktą, t. y. išrinkti „vieną iš penkių“.

Šį principą žinantys žmonės yra geri spėjikai; nenuostabu, kad atrodo, jog jie gali matyti žmones kiaurai. Tai gali kiekvienas, nors būdingas nevienodas meistriškumo lygis, nes kartais būna svarbu ne tai, kad spėji ir atspėji, bet kaip sugebi matyti. Gebėjimas savo sąmonėje matyti kitą žmogų skirtingas visiems mentalistams, tačiau jis yra tobulinamas ir lavinamas.

Tad nuo kokių „kvadratų“ reikėtų pradėti? Mano naudojami terminai yra mano asmeniniai. Kitaip sakant, jie nėra „moksliniai“ ir nenaudojami jokioje teorijoje. Tai galima laikyti trūkumu, tačiau juk ne terminuose pažinimo esmė, o principų supratime. Taigi,

kiekvienas žmogus turi rodomąją sąmonę, kurioje galima parodyti daug dalykų: kas yra, kas buvo, kas bus, kas turi būti, kas būtų buvę ir t. t. Toliau nemažiau svarbi yra kaupiamoji sąmonė, kur surinktos visos buvusios būsenos ir kurias galima vėl padaryti esančias dabar, arba kitaip sakant – atsiminti. Ir valdomoji sąmonė, kuri priima sprendimus, renkasi ir vykdo tam tikrą susikurtą planą.

Nesunku suprasti, kad svarbiausia rodomoji sąmonė, nes ji suriša visus duotus suvokimus erdvėje ir laike. Taip gaunamos dvi žmogaus dalys – sensoriumas bei kognityviumas, abu esantys rodomojoje sąmonėje.

Rodomoji sąmonė turi vidinę sandarą, kurią taip pat gerai žinoti, bet ji mentalizme nėra labai svarbi. Nebent būtų žmonių, gebančių pajusti kitą per šią vietą. Viskas prasideda nuo informacijos, patenkančios į šabloną, kuris atlieka filtravimo ir susiejimo darbą. Toliau, šis šablonas įgauna konkrečiam juslumui būdingas kokybes, kurios priklauso nuo to, per kokią vietą surenkama informacija. Kokybės gali būti garsų, vaizdų, minčių, vaizdinių ir pan. Bet rodomoji sąmonė pasirodo aukščiausioje pakopoje, vadinamoje suvokimu. Suvokti galima pasaulio daiktą, savo vaizdinį, mintį; vadinasi suvokimas yra galutinė instancija, ta vieta, kuri tapatinama su šviesiuoju žmogiškumu.

Ši žmogaus vieta labai svarbi, tad nenuostabu, kad yra norinčių ją pamatyti. Šis pamatymas vadinamas neteisėta telepatija. Tačiau, kadangi iki tikro telepatos daugumai toli, tai ir nusikaltimą padaryti ne taip paprasta. Daug lengviau yra padaryti kitą nusikaltimą, t. y. iškraipyti tiesą, apie ką nors pasakyti tai, ko jo tikrovėje niekada nebuvo.

Tai yra gera pradžia. Bet prieš pradėdant pirminius skenavimus reikia žinoti vieną svarbų principą. Jeigu skenuoja tik mentalistas, tai geriausia pradėti nuo aplinkos, nes nuo to, kokia yra artimiausia ar tolimesnė aplinka, priklauso sąmonės turinys.

Jeigu žmogus yra rodomojoje sąmonėje, tai jis mato arba pasaulio, arba savo minties dabar. Mintis dažniausiai būna susijusi su šiuo pasauliu, vadinasi, norint žinoti, kas maštoma, reikia žinoti aplinką. Jeigu skenuojama ne rodomoji, bet kaupiamoji dalis, reikia žinoti buvusias aplinkas ir konkrečiai, su kuria iš rinkinio vieta susijusios mintys.

Su valdomąja sąmone – taip pat nėra daug problemų, bent jau galimybių lygmenyje. Žmogus turi būtinus ir nebūtinus poreikius, tad visi pagrindiniai planai susiję su kuriuo nors iš jų. Pasirinkus vieną poreikių grupę, kiekviena jų išsišakoja į daugybę galimybių, priklausančių nuo žmogaus tipo. Pavyzdžiui, poreikiai susiję su bendravimu ir pramogomis. Kiekvienas žmogus šiais klausimais turi įpročius ir galima nesunkiai numanyti konkretų konkrečiam momentui planą. O šis įgyvendinamas valdomosios sąmonės, kuri naudojami visomis kitomis sąmonės rūšimis kaip resursais.

Noriu dar kartą pakartoti principą, kad žmogų lengviausia pažinti pagal jo aplinką, nes kiekviena aplinka turi savo specifiką ir sėkmingas žmogus būna prie tos specifikos prisitaikęs. Prisitaikymas reiškia, kad susiformavusios struktūros prote, kaupiamajoje dalyje, o planai būna įdėti aplinkos, kurioje žmogus veikia. Jeigu ta aplinka yra organizacija, tai kiekvienas jos narys vykdo tos organizacijos strateginį planą. Vadinasi jį žinant galima žinoti jeigu ir ne visus kvadratus, tai bent dalį jų – tikrai.

Žmonių mintys būna įvairios: reprezentacinės, atsiminimų, planų. Kaip jos sąmonėje atsiranda – suprasti nesunku. Per visą gyvenimą pasaulis po truputį rekonstruojamas asociatyvinėje hologramoje, kur jis įgyja tinkle esančio modelio formą. Mintis iš šio tinklo surenka kokią nors informaciją per reikalingus mazgus perleidžiant srovę ir tas mazgas aktualizuojamas į mintį. Šitaip laike išsidėstę žybsniai yra ne kas kita, kaip minčių seka, kuri rodo sąmonei su sensoriumu arba kognityviu koreliuotas informacijas. Mintis gali atrodyti labiau semantinė, o gali turėti ir vaizdinių pavidalą.

Reikia neužmiršti, kad mintys yra suskaidytos ir jas galima skaičiuoti. Tai reiškia, kad viena mintis turi stadijas – ji atsiranda, kelias sekundes išsilaiko sąmonėje ir išnyksta. Tada kyla kita mintis, kuri gali būti ankstesnės minties tąsa, o gali ir nebūti. Praėjusi mintis pereina į kaupiamąją sąmonę ir gali būti ištraukta čia tada, kai iš rodomosios sąmonės būna išnykusi. Tad kai su žmogumi dirbama telepatiška, reikia atskirti darbą su rodomąja ir kaupiamąja sąmone, nes jų specifika – skiriasi. Tačiau tai pajausti turi kiekvienas žmogus asmeniškai. Ruošiantis užsiimti telepatija, nesvarbu, kokia būtų jos rūšis, reikia paruošti savo sąmonėje vietą, kurią vadinu telepatiniu sensoriumu, t-sensoriumu. Jis turi būti integruotas su jusliniu sensoriumu ir su kognityviu, per kurį reiškiasi iš kitos realybės paimta informacija. Sensoriumai integruojami vertikaliai, tai yra juslinis žmogaus kontūras papildomas išplėtais laukais, į kuriuos turi būti perkelta telepatinė informacija. Taip pat būtina integruoti horizontaliai, nes į šiuos telepatinius sluoksnius turi būti perkelta informacija iš minčių pasaulio. Šitaip sukuriamas sintetinis atvaizdas, kuriame sumodeliuota informacija, ateinanti iš žmogaus vidinės dalies.

Skenuojant žmogų, reikia turėti viso pasaulio modelį, nors tai gali būti prieštaravimas, nes telepatas turi gauti informaciją savais telepatiniais kanalais. Modelis gali būti orientuotas į erdvinį surišimą, tačiau tai įprastas vaizdavimo būdas. Mažiau įprastas yra laikinis surišimas. Principas elementarus. Sąmonėje vienokiu ar kitokiu pavidalu aktualiai yra tik tai, kas yra dabar arba kas buvo anksčiau. Vadinasi visi procesai atsiremia į dabartį, kurią galima vaizduoti horizontalia tiese. Šis principas galioja ir žmogui, ir visai visatai. Tai simbolinis atsiremiančio į dabartį tapsmo, kitimo pavaizdavimas.

Skirtingi reiškiniai turi skirtingą praeitį. Pažymėję ją skale, žyminčia dešimtmečius, šimtmečius ir tūkstantmečius, gauname praeities atvaizdavimo priemonę. Pavyzdžiui, keturiasdešimt metų turinčio žmogaus skalė padalinta į keturias dalis, dvidešimt metų – į dvi, ir t. t. Modeliuojant reiškinį, ypač kaupiamąją dalį, skenuojama aplink šią skalę surinkta informacija. Galima matuoti nebūtinai žmogų. Valstybės skalė apima kelis tūkstančius metų, o šios skalės visas turinys sukuriamas baigtinių žmonių gyvenimų atkarpų. Tačiau visi reiškiniai atsiremia į dabartį, kuri apriboja tai, kas vyksta, ir po truputį slenka laiku tolyn, vystantis procesams, tęsiantis ir gęstant žmonių gyvenimams.

Į šią dabarties tiesę atsiremiančios realybės sudaro hierarchiją. Yra visatos procesas, jos skalė į praeitį ilgiausia, visatoje tam tikroje vietoje atsiranda galaktika, galaktikoje susiformuoja planetų sistema ir konkrečiai mūsų planeta, atsiranda visa gyvybė, arba biosfera, tada išsivysto žmogus, atsiranda žmonija, ji sukuria istoriją, civilizacijas, valstybes, o šiose savo gyvenimus gyvena konkretūs žmonės. Kiekviena dabartis apribota tame pačiame taške visiems esiniams, ji tapati yra visatai ir atskiram žmogui, nes visi prie

šios tiesės stovi kaip prie starto linijos, kuri pamažu tolsta, ir reikia šiek tiek pasislinkti į priekį nenorint likti praeityje.

Šioje sistemoje naudojamos dvi logikos: laiko evoliucijos logika, kai situacijas determinuoja praeities konfigūracijos; ir erdvės logika, kai mažesnis reiškinytis yra įkomponuotas į didesnį ir šis jį lemia. Pavyzdžiui, žmogus priklauso nuo visatos, galaktikos, planetos klimato, biosferos, žmonijos, valstybės, visuomenės, artimiausių aplinkinių žmonių ir tik paskutinėje vietoje nuo savo laisvės. Vadinasi, skenuojant konkretų žmogų, reikia šią hierarchiją turėti omenyje, nes nuo jos priklauso ateities modelis, tai kas peržengia dabarties tiesę ir numato tuos procesus, kurie vyks ateityje. Kai kurie dalykai yra deterministiniai, priklausantys nuo dėsnių. Tokia yra visata, galaktika, planeta. Ir nuo pasirinkimų bei sprendimų. Tokie yra žmonės, jų grupės ir pavieniai individai.

Labai tolimoje perspektyvoje žmogus priklauso nuo to, kas vyks visatoje, tačiau pagal mokslinį modelį šis procesas labai ilgas ir ateities skalė nusitęsia toli į ateitį. Tas pat yra su galaktika. Jau artimesnė perspektyva yra planetos klimato raida, kuri įtakoja žmogų tiek fiziškai, tiek socialiai.

Tada – socialiniai procesai, kurie paklūsta socialiniams dėsniams, pirmiausiai nuo gamybos faktorių, ekonomikos, kurie lemia pragyvenimo galimybes. Vertinant žmogaus perspektyvą, į viską galima atsižvelgti ir nustatyti, kad jeigu dabar yra 2015 metai ir žmogui 40 metų, tai praeitis yra sudaryta iš keturių dešimtmečių, o ateities perspektyva, jeigu numatoma, kad gyvens 75 metus, siekia iki 2050 metų ir sudaro skalę iš trijų su puse dalių. Kokia ši ateitis bus, priklauso ir nuo žmogaus valios, ir nuo aplinkos, kurioje jis gyvena.

Tačiau tuo gyvenimas neapsiriboja, nes skenavimas gali būti ir ezoterinis, išeinantis už šio gyvenimo ribų. Vadinasi, dabarties tiesė ir dvi gyvenimo dalys, praeitis ir ateitis, savo kelionę suirus kūnui baigia šioje realybėje, tačiau siela persikelia į kitą pasaulį ir čia toliau ją tęsia. Kitaip sakant, atkarpa į praeitį yra daug ilgesnė už kelis dešimtmečius ir mirtimi nesibaigia ateities perspektyva. Paprasčiausiai pasibaigia „mišri“ būseną ir žmogus sugrįžta į savo gryną arba švarų pavidalą. Kadangi žmogus turi ribotą atmintį, o skenuotojas – galimybes pamatyti abu pasaulius, nes tam reikia būti aukštesnio dvasinio lygmens būtybe, tai tikra ezoterinė telepatija – labai retas dalykas. Tačiau iš principo įmanomas ir toks skenavimas.

Ezoterinė telepatija – tai gebėjimas matyti žmogų kaip visumą, ne tik šiame pasaulyje, bet ir kituose, ne tik šiame gyvenime, bet ir visuose gyvenimuose. Norint savo dabartį pamatyti platesnėje perspektyvoje, reikia skalės į praeitį ir ateitį pratęsti už fizinio gyvenimo ribų. Žmogus atėjo ne iš nieko ir nueina ne į nieką.

Kaišiadorys, 2016-06-29

Kognityvinė telepatija

Telepatijos rūšys

Telepatiją įprasta priskirti parapsichologiniams reiškiniams, kuriuos paprastai nurašo kaip pseudomokslą ir pseudoteoriją. Todėl bandoma primesti įsitikinimą, kad čia nėra ką tirti, nes šis sugebėjimas tėra šarlatanų prasimanymas. Nepaisant šio statuso, mano galva, telepatijos klausimas yra rimtas ir visai nesvarbu, kad ši tema dažniausiai sutinkama fantastiniuose filmuose ir fantastinėse knygose. Manau, kad galiu parodyti, jog tai – klaidingas įsivaizdavimas.

Pradėsiu nuo apibrėžimo: telepatija – tai informacijos gavimo būdas, kai objekto nėra tiesioginėje patirtyje arba kai informacija gaunama iš tos vietos, kurios įprastinėmis priemonėmis pasiekti neįmanoma (vidinis mąstymas). Telepatija iš esmės yra ryšys, atsirandantis apeinant įprastus suvokimo būdus per juslinius organus. Pavyzdžiui, kūną galima pamatyti ir pamačius surinkti visą dominančią informaciją: kas yra, kur yra, kur link juda ir t. t. Tačiau šios informacijos telepatinis pajautimas, kai kūnas yra už suvokimo horizonto, jau yra telepatija. Arba: ką žmogus mąsto, galima sužinoti iš jo žodžių, mimikų, kūno kalbos. Tačiau kai visa tai sužinoma be šių priemonių – tai jau yra telepatija.

Taigi, dabar aišku, kad telepatija yra tam tikras informacinis ryšys, kuris apibūdinamas kaip „pajautimas“ (gr. pathos). Galima įsivaizduoti, kad tai fantastinis, parapsichologinis sugebėjimas, priklausantis tik nuo žmogaus. Įsivaizduojama, kad jis sukuriamas, išlavinamas, gaunamas iš tėvų ir t. t. Tačiau tai labai susiaurintas įsivaizdavimas, nes telepatija daugiau yra dalyvavimas telepatiniame pasaulyje, kuris yra „aukštesnis“ už tradicinį juslinį pasaulį, kurį taip pat galima vadinti telepatiniu „empiriniu“ pasauliu, kuris leidžia peržengti ribą tarp sąmonės ir fizinės tikrovės. Tai leido daugelio ypatingų fizinių signalų įsisavinimas, kuris žemesnės pakopos atžvilgiu – irgi yra telepatija. Tačiau kadangi tai jau yra įprastas dalykas, sąmonėje turintis sensoriumo pavidalą, kurį turi visi aukštesnieji gyvūnai, tai telepatija laikoma tik tas ryšys, kuris yra viršsensorinis.

Tas pasakymas, kad telepatija yra dalyvavimas tam tikrame pasaulyje, reiškia, kad žmogus turi turėti T-Sensoriumą (telepatinį sensoriumą), kuriame kuriamas telepatinio ryšio kanalais suvokiamas pasaulis. Kokios galimybės patekti į šį pasaulį – pateiksiu toliau. Tačiau dabar reikia išsiaiškinti, kokios yra telepatijos rūšys ir kokios galimybės ją įvaldyti. Bent tam tikras telepatijos rūšis gali įsisavinti visi žmonės, nors tai šiek tiek kitokia telepatija, be tiesioginio ryšio ir be persikėlimo į ypatingą pasaulį.

Yra tokios telepatijos rūšys:

- a) fenomenologinė, arba natūrali, telepatija,
- b) kognityvinė telepatija ir
- c) technologinė telepatija.

Fenomenologinė telepatija reiškia, kad turimas natūralus, įgimtas T-Sensoriumas, kuriame atvaizduojamas ryšys, išeinantis už įprastinio horizonto ribų. Tai yra pajautimas, kuris sąmonėje atvaizduojamas natūralia fenomenologija.

Kognityvinė telepatija pagrįsta protu ir žiniomis, t. y. ji remiasi patirtimi, kuri susijusi su praeitimi. Tai galimybė pakartotinai pajauti tai, kas kažkada jau buvo pajauta, ypač žinant, kad situacijos ir reakcijos į jas – kartojasi. Telepatas žino, „kas yra pasaulis“ ir „kas yra žmogus“ ir gali atsakyti į klausimus net neturėdamas objekto tiesioginiame patyrimo. Dažnas variantas yra tas, kai kognityvinė telepatija susimaišo su natūralia, ypač tada, kai vietoj T-Sensoriumo naudojamas kognityviumas kaip telepatinio ryšio turinys, kuris atvaizduojamas minčių formomis. Tad reikia skirti patiriamą ir žinojimo telepatijas. Ir paskutinė telepatijos rūšis yra technologinė, kai „pathos“ sukuriamos technologinėmis priemonėmis, panašiai kaip radijo ryšys, tik informacija perkeliama ne į elektroninį įrenginį, ne į radiją, bet kai radijas įstatomas į žmogaus galvą. Tai taipogi leidžia sukurti „pathos“ su objektais, kurie yra už įprastinio patyrimo horizonto.

Kognityvinė telepatija ir kalba

Šiame įrašė mane labiausiai domina kognityvinė telepatija, nes tai paprasčiausias būdas patekti į telepatų pasaulį, neturint įgimtų fenomenologinės telepatijos sugebėjimų, kai nėra natūralių transcendentinio ryšio užmezgimo galimybių. Jau sakiau, kad kognityvinė telepatija pagrįsta žinojimu. Tas žinojimas yra pasaulio ir žmogaus žinojimas. Tam reikalingi paminėti dviejų rūšių kognityviniai konstruktai, įaugę į žmogaus kognityvinę žievę. Pagal šį principą telepatų lygis tiesiogiai proporcingas gyvenimo patirčiai. Kuo daugiau patirties – tuo tikslesnė ir galingesnė telepatija (empatija). Būtent šia prasme ir reikia suprasti tvirtinimą, kad tam tikrų telepatijos formų galima išmokti.

Kognityvinė telepatija neatsiejama nuo kalbos, nes kalba yra pagrindinė sąmoningo mąstymo forma, kuri uždeda antspaudą ant visų informacijų. Iš esmės, nėra tokio turinio, kurio nebūtų įmanoma išreikšti kalba, o tai reiškia, kad kalboje yra visas žmogaus sąmonei pasiekiamas tikrovės turinys. Ypač svarbi kalbos forma yra tiesioginės nuosakos būtasis laikas, kuris pasakojimais išreiškia viską, ką žmogus yra patyręs praeityje. Tad turima tokia schema: perėjimas iš sensoriumo pasaulio į kognityviumą, kur visa patirtis sukeliama į kalbos sąmonę ir leidžia ją valdyti; tada, įeinant į telepatinio kognityvinio „transo“ būseną, ši praeitis žinių pavidalu projektuojama į objektą, kurį bandoma „pajauti“. Kai kam tai „atspėjimas“, o kai kam – telepatija.

Bandant patarti žmonėms, kurie domisi šia tema, galima atkreipti dėmesį į kalbą (kalbas), kurią pažinus, pažįstama vidinė žmogaus forma, kuri yra sąmonės viduje. T. y. akimis pažįstamas pasaulis, o kalba – žmogaus vidus. Kadangi kognityvinė telepatija pagrįsta patyrimu, tai taipogi reikalingas ypatingas dėmesys patyrimo tvarkymui.

Taigi dabar priėjome klausimą, kokios yra kalbinės komunikacijos pamatinės struktūros. Viskas prasideda nuo koduotojo ir dekoduoja pagrindinių vaidmenų. Tai reiškia, „aš koduoju“, o „tu / jūs dekoduojate“. Taip gaunama pasakotojo-adresato-temos struktūra. Pasakotojas yra „aš pasakoju“ sąmonė; adresatas yra „aš dekoduoju“ sąmonė. Tema,

kurią pasakotojas koduoja, o adresatas dekoduoja, yra „aš pasakoju apie save“, „aš pasakoju apie jį / ją / juos / jas“ ir „aš pasakoju apie tave / jus“. Taip būna monologiniuose pasakojimuose. Dialoguose vaidmenys keičiasi, kai pasakotojas tampa adresatu, o adresatas tampa pasakotoju.

Visa tai elementaru, tačiau viskas atrodo dar paprasčiau, kai suvoki, kokios ribotos yra pasakojimo temų galimybės, nuo kurių priklauso pasakojimų turinys. Pasakojimo subjektas gali būti asmuo arba pasaulis. Todėl koduojama, „kas asmuo yra“ ir „ką asmuo daro“; taip pat „kas pasaulis yra“ ir „kas pasaulyje vyksta“. Dažniausiai pasakojama apie trečią asmenį, nors galima ir pirmo asmens struktūra, kai kalbama apie save. Rečiau pasitaiko antro asmens pasakojimas, kai adresatas ir tema sutampa, nors tokia kryptis taip pat visai galima. Pavyzdžiui, šiame įrašė rašau trečiuoju asmeniu, o tema yra tam tikras komunikacijos fenomenas, vadinamas „telepatija“. Adresatai yra visi šio teksto skaitytojai. Apie temos struktūrą galima pasakyti tiek: čia atskleidžiama, kas telepatija yra, ir kas vyksta telepatinio ryšio užmezgimo metu arba kaip tai įvyksta.

Galima paklausti, kam visa tai reikalinga. Pirma, dekoduojant gaunama informacija apie pasakotojo vidų. T. y. čia vyksta psichožvalgybos aspektas, kuris leidžia kažką sužinoti apie subjekto asmenį, žinias. Taip pat sužinoma apie temą – jis / ji, valstybės organizacija, asociacija, firma, partija ir t. t. Jeigu adresatas ir tema sutampa, galima šį tą sužinoti apie save. O jeigu sutampa pasakotojas ir tema – gaunama informacija apie pasakotoją. Norint nebūti mulkinamais, visada būtina vengti nemąstančio pasinėrimo į kalbos struktūras bei formas ir siekti išsaugoti distanciją. Tam reikia savo mąstyme tematizuoti minėtą pasakojimo struktūrą ir daugiau pasidomėti pasakotoju arba pasakojimo objektu, kad būtų galima spręsti, kiek pasakotojas patikimas ir kiek atskleista tema atitinka bendras, bendro pasaulio galimybes.

Kalba yra ne tik psichožvalgyba, bet ir valdymas. Aišku, valdymas taip pat gali būti psichožvalgybos dalis, kai informaciją gauti bandoma aktyviomis priemonėmis. Atvirai tai daroma užduodant klausimus arba netiesiogiai pradedant kokią nors reikalingą temą, į kurią subjektas turi reaguoti ir atskleisti savo vidų. Tai reikia daryti labai subtiliai, nes kitas žmogus taip pat stebi ir tokiomis formomis provokuotojas išduoda save, savo turinį ir bendravimo tikslus. Kitas netaikytinas būdas yra valdymas sadistiškai, kai žmogaus elgesį bandoma paveikti sadistiniais efektoriais ir tyčiojimusi, aiškinant, „kas žmogus yra“ (koks nors nemalonus, neskanus daiktas), jeigu nepaklūsta man, valdžiai ir t. t.

Morfologinė sąmonė

Ne kartą tvirtinau, kad „atspėjamoji“ telepatija (empatija) įmanoma todėl, kad visi patiria tą patį pasaulį, kuris yra sensoriniai žemėlapiai, suformuoti iš įvairių patyrimo struktūrų, su kuriomis sąmonė susiduria ant žemės rutulio paviršiaus. Taip pat, kiekvienas žmogus turi vienodą morfologinę sąmonės formą, pateiktą žemiau, kurioje patyrimo procesus tvarko ta pati kalba, kuri sukuria vienodą visiems kalbinę sąmonę.

Tai reiškia, kad kuo geriau pažįsti žmogų, tuo lengvesnė tampa telepatija, nes žinai jo pasaulį, pažiūras, įpročius, gyvenimo planą ir t. t. Kalbant paprastai, ką žmogus turi savo

akyse ir ausyse, tai ir tampa jo vidiniu turiniu. Tam, kad žmonės negalėtų kognityvinių struktūrų formuoti savarankiškai, sukurta „švietimo sistema“, kurios tikslas įdiegti vaikams masinę sąmonę, kad paskui politinė valdžia galėtų žaisti psichologinius-ideologinius žaidimus. Tam yra pasakojama istorija, aptariami kultūros bruožai, santvarka, filosofija, siekiant masinio rezonavimo su tam tikromis aktualiomis temomis.

Norint nepasiduoti įtaigai, reikia išlaikyti distanciją tarp koduojamos informacijos ir savęs, naudojant jau minėtus pasakojimo struktūrinius elementus: kas pasakoja, kam pasakoja, apie ką pasakoja. Stengiantis išvengti tikslą, kaip pasakotojas bando savo turiniu ir stilistinėmis priemonėmis konstruoti adresato psichologiją, ir kaip žiūri į temą – teigiamai, neigiamai ir pan. Reikia ieškoti alternatyvių pasakojimų ir vertinti, ar patikimi įrodymai, kuriais grindžiami pasakojimo teiginiai. Nes tokia telepatija, kaip valdymo dalis, yra efektorių, iliuzijų apribojimo laipsnių parinkimas.

Ne kartą aiškinau, kaip pasaulis ir kalba sukuria bendrą rezonansinę struktūrą, kuri perduodama į kalbą, o po to iš kalbos – į pasaulį. Kas yra žmogus, kas yra pasaulis – išreiškiama daiktavardžiais. Toliau, ką žmogus daro ir kas pasaulyje vyksta – išreiškiama veiksmažodžiais. Tada veiksmažodis valdo visas daiktavardines „aplinkybes“, išreiškiamas skirtingais linksniais. Tai yra visų teorijų ir visų mokslinių paradigų pagrindas, sukuriama sensoriumo ir kalbos mišinio viduje.

Taigi, aišku, kaip telepatijai pasitarnauja ši morfologinė sąmonės (žmogaus) struktūra: sensoriumas – vienodas, kūnai – vienodi, motorika – vienoda, emocijos – vienodos, kalba – vienoda. Individuali yra atmintis ir konkrečios mąstymo formos, nors teoriškai jos visos paimamos iš perdirbtos išorinės realybės. Kodavimo-dekodavimo lingvistinę sistemą atvaizduoti galima naudojant išeinančių sekų, įeinančių sekų ir rezonansinių minčių abstraktų sistemą. Koduojama rezonansinius minčių abstraktus perkeliant į išeinančią seką; dekoduojama su įeinančia seka generuojant reakcijos, arba priėmimo, semantinių abstraktų struktūrą, kuri vadinama supratimu: kas pasakoja, ką pasakoja ir kam pasakoja.

Kadangi fenomenologiniai psichologiniai faktai glaudžiai susiję su nefaktinėmis struktūromis, tampa įmanoma tai, ką pavadinau kognityvine telepatija, arba nuotoliniu pajautimu. Kadangi tam tiesioginio kontakto šiapus horizonto nereikia, tai šis praeitimi arba patirtimi pagrįstas ryšys įmanomas esant bet kokioje planetos vietoje. Filosofškai arba mokslškai žinant, „kas yra pasaulis“ arba „kas yra žmogus“, apie juos galima pasakyti labai daug. Visas šis procesas vyksta žmogaus mąstyme, kuris atlieka T-Sensoriumo funkciją ir leidžia telepatijos turinį perkelti į vaizdines smegenų priemones, kurias galima vadinti biologiniais ekranais. Šitai „parapsichologinė“ pseudoteorija tampa visai įmanoma, faktais patvirtinama realybe.

Kai koks nors žmogus sako, kad „aš tave permatau kiaurai“, tai reiškia, kad jis yra įsisavinęs kognityvinės telepatijos sistemą. Vienas kitą kiaurai permatyti gal nėra taip sudėtinga ir įdomu, bet yra didesnis iššūkis – pabandyti permatyti kiaurai visas globalines ideologijas ir propagandas, kurios, pavyzdžiui, turi kultūros ar propagandinės kultūros formą, kokia, tarkim, yra Holivudas. Čia irgi yra kolektyvinis pasakotojas, kuris visai planetai užkoduotomis formomis perteikia kažkokį turinį apie save, apie „juos“ arba „apie

mus pačius“. Kokių tikslų siekia ir kokį mūsų vaizdą bando sukonstruoti ir psichologiškai primesti.

Kaišiadorys, 2016-08-17

Kaip dekonstruoti slaptą planą

Pats geriausias būdas pažinti kito žmogaus vidų yra kalba. Taip yra todėl, kad ji aprėpia beveik visas žmogaus galimybes. Žinant gramatiką kaip visumą ir žodyną kaip visumą galima numatyti beveik bet kokią žmogaus sąmonės judesį, ypač kai šis abstraktus žinojimas papildytas kokio nors konkretaus žmogaus psichologinėmis savybėmis. Šis numatymas kartais vadinamas mentalizmu, apie kurį jau esu rašęs kitur. Paprasta lingvistika gali atrodyti nuobodi ir neįdomi, bet kai supranti, jog tai galingas mentalizmo įrankis – viskas pasikeičia. Nori pažinti kito žmogaus galimybes – turi pažinti kalbą.

Tačiau šis pažinimas nėra padrikų faktų žinojimas; reikia turėti sistemą ir tą sistemą sujungti į bendrą vaizdinį, kuris aprėpiamas vienu ėjimu. Tam reikia visos gramatikos ir viso žodyno. Beveik visos Indo-Europiečių kalbų gramatikos sudarytos iš vyksmų, daiktų ir apibūdinimų gramatinių struktūrų, kurie išdėstomi nuosekliai, linijiniu būdu. Visas galimybes galima sudėti į pagrindinį paveiksliuką, ir analizuojant išeinančias sekas jame valdyti slankiojantį žymeklį, kuris turi sustoti toje vietoje, kokia nustatoma gramatinė struktūra. Jokia sąmonės gramatika negali išeiti už šio paveiksliuko ribų.

Kita schema yra žodynas. Jį irgi reikia padalinti į segmentus ir, analizuojant šnekos žodyną, žiūrėti, kokio segmento žodžiai naudojami dažniausiai. Visą žodyną galima padalinti į tokias dalis:

- a) geosfera – kontinentai, kalnai, lygumos;
- b) hidrosfera – vandens telkiniai;
- c) atmosfera – vėjas, debesys, dangus;
- d) biosfera – augalai, gyvūnai;
- e) antroposfera – žmogus, socialiniai junginiai;
- f) technosfera – dirbtiniai dariniai, miestai, susisiekimai, technika;
- g) vietinis kosmosas – kalendorius, žvaigždynai;
- h) visata – žvaigždės, ūkai;
- j) metafizinis žodynas – Dievas, Šaltinis, transcendencija, materija.

Matome, kad žodynas dalinasi į dvi pagrindines dalis – gyvą pasaulį ir negyvą. Toliau negyvas pasaulis dalinasi į natūralų ir dirbtinį. Gyvybė turi kūnišką aspektą ir psichinį. Naudojant šitas rubrikas, galima susiklasifikuoti visą žodyną, 100 000 žodžių, ir pavaizduoti jį viename paveikslelyje. Tada, judant po šį paveikslelį slankikliu, matyti visas galimybes ir nustatyti kokią nors konkrečią realizaciją, siekiant suprasti, kas už tos realizacijos stovi. Padalinus viską į 500 žodžių lenteles, gaunama 80 lentelių daiktavardžiams ir 80 lentelių veiksmažodžiams, ir tai praktiškai visų kalbų žodynų

branduolys – 80 000 žodžių. Šį žodyną padalinus į 20 segmentų, kiekvienam iš jų tenka po 4 000 žodžių, kuriuos galima sugrupuoti pagal tikrovės fragmentus.

Žmogaus vidinėje sąmonėje eiliškumas toks: mintis, gramatinė struktūra, žodynas ir išeinanti seka, kokia nors lingvistinė realizacija. Ši realizacija reikalinga psichožvalgybai, kuri leidžia pamatyti vidines žmogaus mintis ir nuspėti bet kokią minčių eigą. Kuo daugiau informacijos apie žmogų turi, tuo tai lengviau. Kadangi pati kalba yra visa permatoma, nes joje nėra jokių paslapčių, tai permatomas tampa ir žmogus, nes lingvistinė sąmonės struktūra yra skylėtas tinklas, už kurio nėra nieko, ko nebūtų įmanoma suprasti. Todėl šio tinklo supratimas labai svarbus dviem tikslais: psichožvalgybai ir žmogaus valdymui. Juo labiau, kad kiekvienas žmogus privalo kalbėti ir rodyti savo sąmonės turinį, o tai yra turtingas šaltinis.

Labiausiai domina kiekvieno žmogaus aktyvumas, kuris gali būti socialinis arba kalbinis. Tačiau joks aktyvumas neatsiranda be viešo arba slaptos plano, kuriuo žmogus arba žmonių grupė siekia kokio nors tikslo sau ir kitiems. Mentalizmas yra geras šio plano išsiaiškinimo būdas. Viskas prasideda nuo minčių, idėjų ir motyvų. O motyvai šiame pasaulyje dažniausiai labai primityvūs – turtai, valdžia ir t. t. Ir kiekvieno aktyvumo planas – pasiekti šiuos ir panašius tikslus, pasinaudojant kitais žmonėmis. Todėl vertinat slaptą planą (*agenda*), visada reikia žiūrėti, ar jis naudingas, ar ne, moralus ar nemoralus.

Visi konspirologai naudoja būtent šią sistemą. Stebi veiklą, išeinančias sekas (propagandiniai tekstai, filmai) ir rekonstruoja slaptos ar viešos organizacijos slaptą planą, ir šį planą viešina rodydami jo žalą žmonijai. Pavyzdžiui, globalistų sąmokslą sumažinti žmonių skaičių iki 1 milijardo. Juk tai akivaizdus suokalbis, pagrįstas slaptu planu ir atvirai ar slapta, per savo veiklą, globalistai šį planą viešina arba sprendimais realizuoja. Iš šios veiklos galima labai lengvai nustatyti pagrindinę mintį, idėją ir motyvus. Visų pirma, tai, kad jie šią planetą laiko tik savo nuosavybe, nors ji priklauso visiems.

Dažniausiai slaptas planas būna tik toks kiauras, permatomas lingvistinis tinklas, už kurio geriausiu atveju dar stovi kokia nors žmogaus psichologija arba psichopatologija. Su tuo joks protingas žmogus nesitaiksto ir nenusileidžia jokiam suokalbiui, nesvarbu, kaip gražiai būtų sukiama. Gramatika – tik ant tikrovės uždėdamas šablonas, o žodynas viso labo yra tikrovės dalių pavadinimai. Nei vienoje vietoje joks protingas žmogus nekuria garbinimo stabo, nei gramatikoje, nei žodžiuose. Taip pat nieko nebijo ir niekam nepaklūsta. Bendrai veikti galima tik bendru sutarimu, o tas sutarimas turi būti pagrįstas lygiateisiškumu, nes vertės skalės neadekvatus valdymas visada susijęs su kokiomis nors psichopatologijomis. (Kai kas nors pradeda įsivaizduoti, kad palyginus su kitais turi „stulbinamą vertę“.)

Visos „stulbinamos vertės“ realizuojamos žodyne, naudojant kokį nors kvailą žodį, ir jokia sąmonės forma negali išeiti už šio žodyno ribų, nes pavadinimą iš ženklų ir garsų galima sukurti viskam ir iš tikrųjų šie pavadinimai nieko nereiškia. Jie yra tik komunikavimo priemonės.

Vadinasi, naudojant veiklos analizę ir psichožvalgybinį mentalizmą, galima nustatyti, koks socialdemokratų „Delfi“, G. Landsbergio slaptas planas ir pan. Visi slapti planai užkoduoti

žmogaus psichologijoje ir nubraižytuose paveikslukuose. Iš esmės, žodynai juda antroposferos ir technosferos schemose, aiškinant, ką jie darys arba ką reikia daryti (tai yra „kitiems“), bet tai tik fasadas, kuris slepia paprastą valdžios troškimą, kurį įgyvendinti siekiama pasinaudojant naiviais žmonėmis.

Kaišiadorys, 2016-06-27

Oneiriumas

Klasifikavimo ir bruožų klausimai

Ketvirta signalinių sistemų grupė vadinama oneiriumu. Šis pavadinimas paimtas iš graikų kalbos ir jis kildinamas iš žodžio, kuris reiškia „sapnas“. Tačiau kadangi mūsų kalboje šis žodis turi nusistovėjusį skambesį, dažnai tapatinamą su menkinamu požiūriu, tai pavadinimu pasirinkau kitą žodį. Jis gali skambėti keistai, bet dar keisčiau skambėtų naujadarai iš vietinio žodžio „sapnas“.

Kodėl aš noriu pakalbėti apie sapnus? Pirmiausiai, tai įdomi tema, kuri psichologijoje nepakankamai naudojama, o moksle bei buityje – netinkamai interpretuojama. Todėl noriu pateikti savo teoriją, naudodamas signalinių sistemų modelį. Vien jau tai yra naujoviškas traktavimas, nes sapno reiškinys kaip signalinė sistema šalia kitų niekada nebuvo interpretuojamas.

Prieš pradėdamas gilintis, dar praverstų klasifikuoti signalines sistemas, kad geriau suprastume, kokia oneiriumo vieta visame signalinių sistemų modelyje. Signalinės sistemos yra nenutrūkstamo srauto, kaip juslinis pasaulis ir mąstymas, ir epizodinės, kaip memoriūmas (atmintis) arba oneiriumas (sapnavimas).

Sapnavimas dažnai būna fragmentiškas ir epizodinis, bet taip yra greičiau todėl, kad susijęs su specifine sąmonės būseną, vadinama miegu. Sapnavimas epizodinis todėl, kad susijęs su specifiniais sąmonės prabudimo momentais, kurių metu įsijungia sapno sąmonė. Kadangi prabudimai epizodiniai, tai ir sapnai įgauna trumpesnių ar ilgesnių epizodų formą. Bet jeigu sapno sąmonė sukeliama kitais metodais (ne miegu, o meditacija), tai epizodai gali būti pakankamai ilgi ir prilygti nenutrūkstamo srauto signalinių sistemų formatui.

Bet vis tiek įprastai oneiriumas nebūna patikimas ir stabilus, tai yra kontroliuojamas. Todėl žmonės, neturintys sugebėjimo, dažnai šią signalinę sistemą menkina ir tai atsispindi visuomenės nerimtame požiūryje. Taip yra todėl, kad šiais laikais labai sunku turėti kokybišką miegą, o nuo miego kokybės priklauso sapnų kokybė. Tad tie, kas nori pakelti oneiriumo kokybę, pirmiausiai turėtų susirūpinti savo miego kokybę.

Toliau, signalinės sistemos skirstomos į visuotines ir asmenines. Visuotinės yra tos, kurios turi bendruomeninę vertę ir yra visuotinai pripažįstamos, o asmeninės turi tik asmeninę reikšmę. Tai priklauso ir nuo požiūrio į sapną, nuo to, kaip jis traktuojamas, o tai yra laikmečio kultūros dalykas. Kad ir kaip būtų, šiais laikais sapnai daugiau turi asmeninę reikšmę ir kaip kolektyvo pagrindas netraktuojami, nes mokslas komunikacinius arba transcendentinius sapnus atmeta, laikydamas, kad jų informacinis signalizavimo statusas visuomenėje – abejotinas. Tačiau sukūrus naują teoriją, naują požiūrį – į oneiriumą gali būti pradėta žiūrėti ir daug palankiau, ne tik kaip į hobio lygio domėjimosi objektą.

Tačiau, kad ir kaip būtų, universalių sapnų nebūna, visi sapnai individualūs ir kokia jo reikšmė – galima suprasti tik iš asmeninio konteksto, t. y. viso savo gyvenimo.

Ir paskutinis klasifikavimo akcentas – oneiriumas laikomas daugiau vidine signaline sistema, nes jis yra fragmentiškas ir labai panašus į atmintį, atminties epizodus ir vidinius fantazijų arba atsiminimų filmus. Kuo skiriasi sapnas nuo atsiminimo? Pirmiausiai tuo, kad sapno sąmonė kitokia nei atsiminimo būdravimo sąmonė; taip pat sapne sąmonė labiau panirusi į vaizdinius, labiau su jais susiliejusi ir yra daug gilesnė nei atmintyje; ir paskiausiai, nors oneiriumas panašus į vidinę signalinę sistemą, jis gali turėti išorinės signalinės sistemos bruožų, nors tai pasitvirtina tik tada, kai sapno vaizdiniai išsipildo. Tai yra, mes apie išorinį signalą sužinome po tam tikrų faktų sensoriumo pasaulyje.

Taigi, aš savo teorijoje oneiriumą laikau signaline sistema, turinčia ir vidinės, ir išorinės sistemos bruožų. Jis yra epizodinis, nes susijęs su sapninio prabudimo epizodais ir yra kitoks, kitas pasaulis, turintis savo žodyną ir oneiratyvo gramatiką. Bet ši dar nėra sukurta, tad aprašinėti teks naudojant įprastines kalbines priemones.

Sapnų rūšys

Kad suprastumėte mano oneiriumo sistemą, turite prisiminti minties ir vidinio pasaulio struktūros modelį. Yra vienas išorinis signalas, kuris skyla į dvi dalis. Viena atšaka sudaiktinama ir virsta daiktų pasauliu, supančiu žmogų, o kitas atsišakojimas informaciją sumentalina (angl. mind, mental). Šitas mentalinis kanalas yra svarbiausia dalis, kuri formuoja visą vidinį žmogaus pasaulį. Jis yra už sąmonės ribų (pasąmonėje) ir sapnai formuojasi šioje atšakoje. Į mentalinį kanalą dar įeina „vidinės saugyklos“ dalis, kur kaupiami mentaliniai įspūdžiai ir sielos atsišakojimas, kuris ateina iš vidinės transcendencijos.

Matome, kad yra mažų mažiausiai trys sapno rūšys, kurios atsiranda skirtingose mentalinio atsišakojimo vietose:

- 1) vidiniai sapnai,
- 2) komunikaciniai sapnai,
- 3) transcendentiniai sapnai.

Komunikacija čia suprantama siaurąja prasme, kaip išorinė komunikacija, nes bendresne prasme – visi sapnai yra komunikaciniai. Vidiniai sapnai yra tie, kurie informaciją semiasi iš vidinių saugyklų, iš visų memoriumų ir abstraktų kaupyklų, ir atspindi asmens bendrinę patirtį. Jie nori jam kažką pasakyti, bet daugiau ne apie kitus žmonės arba pasaulį, bet daugiau apie jį patį. Todėl šio tipo sapnai labiau atspindi vidinę signalinę sistemą, koks yra nepriklausomas arba kaupiamasis informacijos apdorojimo mechanizmas. Tačiau tai ne vienintelis sapnų tipas, be šio tipo jų yra dar mažų mažiausiai du.

Komunikaciniai sapnai – jau išorinė signalinė sistema, nors ji epizodinė ir dažnai labai supainiota ir simbolinė, todėl kiekvienas žmogus tokį sapną turi interpretuoti remdamasis savo patirtimi.

Kaip tokia išorinė komunikacija atsiranda? Tai nesunku suvokti suprantant, kaip apskritai sudaryta psichika. Pagrindinis principas yra informacijos filtravimas, siaurinimas ir

išrinkimas, kuris reiškia, kad sąmonę pasiekia labai smarkiai apdorotas signalas, bet pačiose priegose, sąmonėje, informacijos apimtis daug platesnė. O komunikacinis sapnas signalui informaciją ima kaip tik iš šios vietos.

Ir tarus, kad sąmonė žino daugiau nei sąmonė, seka išvada, kad sapne gali atsispindėti tai, kas iškrenta iš sąmonės konstravimo mechanizmo. Žmogaus kūnas turi daug išorinių ir vidinių receptorių. Dalis receptorių informacijos – sąmoninama, dalis visada lieka sąmonėje. Pavyzdžiui, tokie yra kūno organų sistemų receptoriai. Kūno organus valdo sąmonė, bet sapnams ši receptorių informacija gali tapti prieinama ir savo simboline forma informuoti žmogaus sapno sąmonę apie grėšiantį sutrikimą, ligą, mirtį ir t. t. Tai taip pat yra komunikacinio sapno rūšis. Arba akies tinklainė, ausies sraigė suvokia daugiau, negu sukonstruoja sąmonė, ir gali informuoti apie išorinę tikrovę tai, ko sąmonė nežino, bet kas vyksta arba gresia įvykti. Tai gali būti įvairūs perspėjimai, intuicija ir t. t. Tad komunikaciniai sapnai gali būti paprastieji, kurie kažką komunikuoja apie išorinį pasaulį, bet tai žino ir sąmonė. Čia dažnai būna mišrus vidinio ir komunikacinio sapno tipas. Ir sapnai gali būti pranašiški, kurie informuoja sąmonę apie tai, ko žmogus įprastiniu patyrimu nežino.

Ir trečia sapno rūšis yra transcendentinis sapnas. Kaip rodo pats pavadinimas, jis susijęs su anapusine informacija arba informacija apie šį pasaulį, bet gautą anapusiniais kanalais, per anapusinę sielą. Tai taip pat komunikacija, be to – tai išorinė komunikacija, bet jos esminis skirtumas tas, kad ji apeina įprastinius erdvės ir laiko kanalus, šį pasaulį, ir yra „metafizinė“. Šie sapnai peržengia įprastinę erdvę ir laiką, šį pasaulį, susieja su anapusinėmis būtybėmis, gali pranašauti ateitį, teikti informaciją apie anapusinius pasaulius ir t. t. Kaip jau galima buvo suprasti – tai rečiausias sapnų tipas, nes tam reikia pakylėtos sielos būsenos, kuri pasiekama tik po dvasinio augimo. Anapusinės būtybės turi išrinkti žmogų kaip kanalą ir tarpininką, o tam reikia, kad norėtų su juo komunikuoti, tačiau tam reikia būti pakankamo dvasinio lygio žmogumi ir turėti tinkamas charakterio savybes.

Kyla klausimas, kaip patikrinti, ar sapnas tikrai komunikacinis arba transcendentinis, nes išoriškai tokią formą gali turėti ir vidinis fantasmagorinis sapnas (o tokie bruožai sapnavimui apskritai labai būdingi). Aš žinau tik vieną būdą. Sapnas turi pasitvirtinti ir išsipildyti, ir tik po to galima šimtu procentų žinoti, kad suveikė išorinė oneirumo signalizavimo sistema. Bet ne visi sapnai išsipildo ir dažnai jie būna tik vidiniai sapnai, kuriuose žmogus sprendžia savo vidines psichologines problemas, konfliktines situacijas, realizuoja troškimus bei aistras.

Sapnas ir oneiratyvo struktūros

Dabar pamėginsiu panagrinėti oneiratyvo pagrindinius struktūros bruožus. Pagrindiniai sudėtiniai elementai yra pasaulis, būtybės, erdvė ir laikas. Visi šie elementai gali būti žinomi, nors netikri ir svetimi. Pavyzdžiui, sapnuoti galima savo gimtą miestą arba visiškai svetimą realybę. Labai dažnai atrodo, kad sapnuoji žinomą vietovę, bet suvoki ją kaip nepažįstamą, neįprastą. Žmonės gali būti nežinomi, žinomi ir ne šios realybės. Erdvė ir laikas gali turėti įprastines savybes, o gali būti ir su iškraipymais, tokiais, kaip teleportacija

arba kelionės laiku. Visada reikia atkreipti dėmesį į santykį tarp realybės laiko, kuris visada yra „dabar“, ir sapno laiko. Sapnas taip pat vyksta „dabar“, bet pagrindinio laiko atžvilgiu jis gali būti praeityje, dabartyje, ateityje, neapibrėžtame laike ir svetimame laike.

Maždaug taip pat nagrinėjamos ir vietos: jos žinomos, svetimos, neapibrėžtos, fantastinės arba transdimensinės.

Sapnas dažnai būna su keblia situacija ir siaubu. Su tuo susiję prabudimo momentai, kai kebli padėtis užaštrėja tiek, kad žmogus jaučia, jog teks susidurti su kažkokia baisia situacija, ir smegenys žmogų žadina, kad ištrauktų iš jos sąmonę. Tokie sapnai nėra pilnaverčiai, nes idealiausia situacija, kai sapnas išgyvenamas iki galo be nutraukimo prabudimu, bet tuo pačiu žmogus gerai atsimena, ką sapnavo. Tam reikia labai geros kokybės miego ir geros kokybės sąmonės, kurie pasiekiami laikantis tinkamo režimo, mitybos, naudojant geram miegui skirtus natūralius preparatus. Tie, kas sapnuose dažnai prabunda, turėtų stengtis per sąmoningo sapnavimo technikas sapną pratęsti ir susapnuoti visą „siaubą“ iki galo. Tada žmogus psichologiškai apsivalo geriausiai.

Norint vystyti oneirumą, reikia atsiminti, kad tai yra grupė trijų signalinių sistemų ir kad reikia tobulinti visas tris. Tai pats oneirumas, kaip priklausoma signalinė sistema; nepriklausomas oneirumas (atitinka kognityvinį sugebėjimą), kuris yra sąmoningo sapnavimo sugebėjimas, tai yra sugebėjimas pačiam modeliuoti oneirumo signalinę sistemą ir tiesiogine šio žodžio prasme – kurti sapnus, juose veikti, manipuliuoti prasmėmis, būsenomis, vaizdiniais. Ir trečia signalinė sistema, kuri atitinka memoriumą, yra kaupiamasis oneirumas – tai gebėjimas įsiminti sapnus ir juos atgaminti, pavyzdžiui, naudojimui analizei su kitomis signalinėmis sistemomis (kognityviumas).

Visa tai priklauso nuo geros smegenų būklės ir nuo mentalinio informacijos atsišakojimo stovio. Ar vidinis pasaulis išplėstas, ar ne; ar jis pakankamo ryškumo ir gilumo, ar susiaurintas ir nuslopintas? Jeigu teisingas pastarasis atvejis, tai pirmiausiai reikia siekti sąmonės apsivalymo ir išplėtimo. Tada galima tikėtis kokybiškos oneirumo sistemos, net komunikacinių ir transcendentinių sapnų, kurie yra iš tikro pranašiški. Galima pradėti bendrauti su toli esančiomis būtybėmis ir žmonėmis ir gauti informaciją per sapnus. Kaip tai įmanoma? Vienas būdas priklauso nuo to, kad oneirumas dažnai naudojamas kaip telepatijos nešėjas. Tad komunikaciniai sapnai gaunami per telepatiją tarp žmonių. Bet pačiam ryšį užmegzti – neįmanoma. Žmogus turi siekti, kad jį tokiam ryšiui išsirinktų ir kad per jį kažkas pradėtų komunikuoti. Tai yra vienas iš metodų pakelti savo oneirumo rangą į aukštesnį lygį ir iš vidinės signalinės sistemos paversti į išorinę, iš asmeninės – į visuotinę.

Tie, kurių sapnai nėra ryškūs ir gilūs, greičiausiai numos ranka į oneirumo stiprinimą ir bandymą susikurti savo oneiratyvo kalbą. Kitiems tai gali būti ganėtinai įdomu. Bet tai ne tik įdomu, tai ir naudinga, nes oneirumas yra įvadas į kitą signalinę sistemą, kurią pavadinau transoriumu. Tie, kas nori išplėsti savo tarpdimensinę sąmonę, tai gali padaryti pradėdami nuo sapnų valdymo. Kuo daugiau išvystytų signalinių sistemų valdo žmogus, tuo jis dvasiškai pranašesnis, tuo jis turi aukštesnį rangą, o nuo to priklauso, ar nori su tavo siela bendrauti anapusinės būtybės.

Todėl tie, kas domisi savo oneiriumo signaline sistema, galėtų pradėti praktikuoti kažką panašaus į Tibeto sapnų jogą. Nekalbant jau apie tai, kad patartina turėti savo sapnų dienoraščius ir kitas specialias pagalbines priemones. Kad kiti nesuprastų, sapno užrašymui galima naudoti savo asmeninę sutrumpinimų arba kodų sistemą, tai pirmiausiai darant dėl geresnio atsiminimo.

Kaišiadorys, 2016-08-24

Transoriumas

Jau vien tas faktas, kad žmogus turi sielą ir kūną, rodo, kad jis yra dviejų pasaulių būtybė. Tai gali būti sunkiai suvokiama todėl, kad žmogaus sąmonė yra energetiškai pririšta prie fizinio pasaulio ir jai atrodo, kad šis pasaulis yra viskas. Bet tai netiesa. Kad taip nėra, galima suvokti vien iš to, kad įprastinė būseną yra mišri būseną, kur susimaišę fiziniai ir mentaliniai žmogaus impulsai. Tačiau net tas faktas, kad dominuoja fizinė energija, nereiškia, kad žmogus negali išeiti į kitą, gryną, dvasinę dimensiją.

Ši dimensija yra atskiras pasaulis, toks, kaip ir fizinių kūnų buveinė. Ją galima vadinti ir sielų buveine, nes joje sielos egzistuoja savo natūraliu pavidalu, nesusimaišiusios su kūnu. Taip pat čia visos sielos susirenka po fizinio kūno mirties ir iš šios vietos vyksta persikūnijimas naujam žmogiškam gyvenimui. Čia siela mato, jaučia, juda, komunikuoja kaip ir fizinis kūnas, nors šios dimensijos dėsniai yra kitokie, nei fiziniai: ši tikrovė ne tokia kieta, ji formuojama, arba galima sakyti – morfinė. Kas yra keliavęs per astralines projekcijas arba išėjęs iš kūno, tas supranta, koks yra skirtumas.

Kadangi mintys, vaizdiniai, jausmai yra kuriami sieloje, tai šioje dimensijoje, matant kitą sielą, tuo pačiu suvokiamas ir šis, vidinis pasaulis, o tai paprastai vadinama telepatiniu ryšiu. Toks išėjimas paprastai daromas dėl dvasinio augimo, bet kiti žmonės kartais siekia kitų tikslų: įgyti galių tam, kad turėtų pranašumą. Tačiau šis pasaulis taip pat turi savo dėsnius ir tvarką ir jį pamačius tie šio pasaulio pranašumai atrodo visai kitaip. Be to, galima pamatyti, kad čia sielų rangai nebūtinai atitinka fizinio pasaulio žmonių hierarchiją, nes žmonės įsikūnija turėdami skirtingus tikslus, ir jie dažnai ne visada tiksliai parodo anapusinę padėtį.

Šią knygą rašau dėl akiračio išplėtimo tų, kuriems to reikia. Perskaitęs kiekvienas tai pamato pats. Tie, kas nepatenkinti savo žinojimu, remiasi šiomis idėjomis, kam jų nereikia – jas atmeta. Tai, aišku, tikrovės nekeičia, o ir man neskauda. Čia ne reklama, ir aš nieko neprarandu.

Bet kokių atveju, jeigu galėtų, į kitas dimensijas norėtų keliauti visi. Bet kadangi tai nėra įprasta praktika, rodo, kad šis procesas nėra toks lengvas. Jis ganėtinai sunkus ir eina prieš natūralią tvarką, nes natūrali visgi mišri būseną. Pagrindinė kliūtis astralinei kelionei, telepatiniam anapusiniam kontaktui yra fizinio pasaulio energija. Norint atidaryti portalą, reikia šį pasaulį pašalinti iš savo sąmonės. Tai įmanoma dviem priemonėmis: pirma priemonė yra meditacija, kurios tikslas nuraminti jusles ir susilpninti fizines vibracijas; antra – miegas, kai juslės išsijungia savaime ir sapno metu veikia transcendentinė sąmonė. Pastaroji priemonė vadinama „sąmoningu sapnavimu“.

Šių priemonių metu pašalinama pagrindinė kliūtis – fizinis kūnas ir fizinis pasaulis, kurį gebant pamatyti kiaurai, kaip rentgenu, būtų matomos kitų žmonių sielos ir tas pasaulis, kuriame jos gyvena.

Patogesnis būdas, aišku, natūralus, bet bėda ta, kad daug žmonių turi apribotą sapnų sąmonę ir, kaip sako, „neatsimena“ sapnų. Neatsiminimas – nėra natūrali būseną, tai

rodo, kad yra problemų su sąmonės užgrobumu. Tačiau kas sapnuoja aiškius sapnus, gali išmokti juos valdyti, o per šiuos pereiti į kitas dimensijas. Dėl jau paminėtos priežasties, miego būseną labai palanki, nes jo metu natūraliai pasišalina kitą dimensiją blokuojantis fizinės energijos skydas. Jis išnyksta ir gali matyti, kas yra anapus jo.

Bet yra viena problema – kelionės gali būti netikros, tik vienos sielos ribose, nes siela turi įsivaizdavimo sugebėjimą. Vadinasi, sapno vizijos gali būti tik sielos projekcijos, kurios neperšoka į bendrą sielų pasaulį, tai yra anapus savo sielos struktūrų. Kad tai įvyktų, reikia pažvelgti į išorę ir užmegzti kontaktą su kita siela. Tai turi būti įrodyta apsiikeitus informacija ir jos tikrumą patikrinus.

Tai ne taip paprasta, nes reikia, kad toje pačioje būsenoje būtų abu žmonės. Nes jeigu fizinis šydas pašalintas tik vieno žmogaus, tai kitą žmogų, su kuriuo bandoma užmegzti kontaktą, šis šydas blokuoja. Kad pro jį gebėtum prasibrauti, reikia turėti daug galios. Vadinasi geriausia situacija, kai sąmoningo sapno būsenos yra abu žmonės ir jie vienas su kitu, per sapną, bando susisiekti. Apsikeitus informacija, galima prabudus pasitikrinti, ar ji teisinga. Jeigu taip, tai įrodymas, kad telepatinis kontaktas – sėkmingas.

Yra dar viena kliūtis, kurią reikia įveikti. Daug kas sako, kad astralinių kelionių arba sąmoningo sapno metu susitiko su kitais žmonėmis, netgi su jau mirusiais ir t. t. Bet reikia neužmiršti, kad, pavyzdžiui, jeigu tokio išėjimo metu susitikai su koku nors žmogumi, su juo bendravai, gavai informaciją, turi žinoti, kad bendravai su to žmogaus anapusine siela. O šio pasaulio sąmonė yra tik šios sielos fragmentas, kuris vadinamas persona, ir ši persona yra apribotos būsenos, todėl visos savo sielos nemato. Jeigu ir gauna kokią informaciją, ar su kuo nors kontaktuoja per anapusinę sielą, tai persona jaučia tik per sąmonę, nuojautą, vadinasi, netiesiogiai. Kitaip sakant, tokiu principu su konkrečiu žmogumi ryšį užmegzti neįmanoma, jis apie šį ryšį nieko nenutuokia.

Tai paprasta tik tiems žmonėms, kurie turi sujungę visas savo personas, turi išplėstą sąmonę ir mato visą anapusinę savo sielą. Tokiems žmonėms ryšys su anapusiniu pasauliu atvertas visada. Kitiems reikia specialių treniruočių ir išėjimo anapus priemonių. Meditacija yra geras būdas, bet jis labai sunkus. Daug lengviau kiekvieną vakarą užmigti, nei valios pastangomis meditacijoje pasiekti transo būseną, kuri yra tik kitas būdas pasiekti tą patį tikslą, kaip ir užmiegant. Nors valdyti savo sapnus – taip pat nelengva. Daug kas įsivaizduoja, kad šį tikslą pasiekė, bet apsigauja dėl to, kad nepasitikrina, ar vizijos yra iš sielos vidaus, ar siela sugebėjo pažvelgti į išorę, anapus savęs.

Tam reikia dviejų sąmoningų sapnuotojų, kurie sapne pabandytų užmegzti ryšį, perlauždami energetinį barjerą, skiriančią sąmones, ir apsiikeistų informacija. Įdomus dalykas, kad vienas su kitu šitaip žmonės bendrauja per anapusinę sielą, tai reiškia, kad turi maksimaliai išplėstą sąmonę ir žino visą savo gyvenimų paslaptį. Tokie žmonės yra tikrieji, „pilni“ žmonės, išsilaisvinę iš savo ribotos personos iliuzijų. Tokių žmonių reta. Tai rodo, kad net įvaldžius sąmoningus sapnus, nors dažniausiai keliaujama ir kitoje dimensijoje, bet tik savo didžiosios sielos ribose. Joje irgi gali kitų pastangomis atsispindėti anapusinė informacija, bet tai tik viena darbo dalis, tai neužbaigtas darbas, nes sielos akys nėra atmerktos, jos nemato to, kas yra aplinkui.

Personos gniaužtuose gyvenantys žmonės yra valdymo programos nelaisvėje. Ta programa gali būti primesta arba prisiimta savo laisva valia, priklausimai nuo to, kokių uždavinių siekiama įsikūnijimu. Toks išėjimas yra kažkas panašaus į išprogramavimą ir jis eina net prieš paties žmogaus sielos valią. Tai būna personos kaprizas, noras pasirodyti ar įgyti galių. Bet kita vertus, šis apribojimas dažnai būna nenatūralus. Ir kelionių po kitas dimensijas galimybė yra laisvės siekimo išraiška.

Žinant mechanizmą – tai, kaip iš principo tai veikia – kam įdomu – gali išbandyti. Galima naudoti sąmoningo sapnavimo technikas, bet turint jau mano aprašytą tikslą: pašalinti pagrindinę išėjimo anapus kliūtį, kuri yra fizinio pasaulio energetinis šydas. Galima paieškoti ir kitokio šio tikslo pasiekimo būdo, bet čia kiekvienas žmogus sprendžia savo nuožiūra.

Kaišiadorys, 2016-09-02

Tarpdimensinės kelionės

Prie žemesnių dimensijų žmogų pririštą laiko traukos jėgos. Nors žmogų sudarančios energijos priklauso keliems pasauliams, jos į kietą kamuolį surištos dėl tokios tarpdimensinės gravitacijos, kurios centras yra fizinis pasaulis. Tačiau ši trauka nėra absoliuti, nes turi ribas ir slenksčius, kuriuos peržengus ji jau nebegali išlaikyti mišrios būsenos vientisumo. Šis iširimasis gali būti galutinis ir laikinas. Galutinis įvyksta tada, kai baigiasi gyvenimas mišrioje būsenoje, o laikinas nepanaikina šios egzistencijos visiškai, bet leidžia išeiti į kelionę. Po tokios kelionės visada yra galimybė sugrįžti. Tokios yra ne „kosminės“, bet tarpdimensinės kelionės, kurias galima laikyti žmogaus lokaliu tikslu. Sąmonė, viena vertus, gali būti lankoma, tada savo ekranuose nereikia daryti nieko, bet gali ir pati lankyti kitų dimensijų pasaulius, parsinešdama visus ten patirtus įspūdžius. Tam reikalingos treniruotės, vadinamos meditacijomis, ir yra dirbtiniai būdai, apie kuriuos nekalbėsiu.

Pasiekus tokį lygį, tampa aiškios žmogaus sąmonės paslaptys, nuo akių nukrenta šydas ir leidžia pasirinkti tokį savo gyvenimo kelią, kuris labiau atitinka žmogaus prigimtį. Šiuo keliu galima eiti individualiai. Nors tai ir neišvengiama, nes ant savo pečių kitas vis tiek nenuneš. Bet galima surinkta informacija dalintis. Dauguma žmonių stoviniuoja prie durų, kadangi jų nemato arba dėl kokių nors priežasčių negali įeiti į tikrąjį pasaulį. Nors ieškojimai ir atradimai yra savarankiškas darbas, tačiau yra galimybė patirtimi dalintis. Tie, kas praėjo, šiuo procesu dalinasi, kad tai lengviau būtų kitiems. Yra visokių žmonių ir visokių kelių – tad kiekvienas renkasi savo.

Kelionė mišrioje būsenoje būna apribota; kuo labiau apribotas kūniškumas, tuo labiau šitas ribotumas pasireiškia. Pirmiausiai dėl to, kad per substanciją keliauti neleidžia kūno arba dvasios silpnumas, kurio pagrindinė forma – galimybė išlikti toje aplinkoje arba prisitaikymas. Kūnas gali egzistuoti ne bet kokioje terpėje, taip pat sąmonė turi savo natūralią aplinką, iš kurios išeiti negali. Natūrali aplinka pirmiausiai yra pati dimensija, kurios substancija yra esinys, tada tam tikra ribota terpė dimensijos viduje. Tad reikia proveržių keliose vietose, iš natūralios vidinės aplinkos ir iš prigimtinės savo dimensijos. Tai priklauso nuo to, kokio tipo „augalas“ yra žmogus ir keliuose sluoksniuose įsišaknijusi žmogaus energetinė šaknis. Šaknis tarp dimensijų yra todėl, kad visos būtybės kyla iš Šaltinio, o Šaltinis apima visas dimensijas. Todėl žmogus natūraliai turi galimybę būti visur, nors jo energetinis branduolys yra fizinis ir sąmonių pasaulis, ypač mišrioje būsenoje.

Lokali žmogaus struktūra gali būti pavaizduota įvairiai. Vienas iš būdų yra Feynmano diagrama, kurioje parodyta dvisluoksnė žmogaus sandara. Šioje diagramoje tiesiomis linijomis matome pavaizduotas dimensijas („branas“), laužytomis linijomis pasaulius arba kosmosus, toliau kvantus ir sąveikos mechanizmus. Žmogų galima vaizduoti dviem būdais: pirmas yra vienadimensinis, kai sąmonė ir kūnas susidveжина tame pačiame pasaulyje; ir antras – kai sąmonė ir kūnas priklauso skirtingiems pasauliams, tarp kurių gali užsimegzti sąveika.

Keliais žodžiais apibūdinant skirtumą, vienadimensinė sąmonė būtų tik organo kuriama būseną, o dvidimensinė sąmonė yra lokali arba nelokali substancija. Būseną atsiranda ir išnyksta, nes turi savo mechanizmą, o substancija pastovesnė, nors taip pat savo sudėtingose formose turi susiejimo ir iširimo mechanizmą.

Šiame tinklaraštyje kalbu ne tik apie sąmonės paslaptis, bet ir apie juodojo transhumanizmo naudojamą technologijas. Šios technologijos yra žinių apie žmogaus prigimtį panaudojimas prieš jį patį, vietoj to, kad būtų siekiama padėti, sustiprinti arba išlaisvinti. Tai technologinė nelaisvė, kurią primeta žmonijai blogio keliu nuėjusios grupuotės. Tai nėra „natūralus“ civilizacijos kelias, nors industrinė ir technologinė civilizacija mums atrodo savaime suprantama. Nesigilinant į psichotronikos subtilųjį mechanizmą, jį galima palyginti su hidroelektrine, pastatyta ant upės. Laisva upė – tai natūralus, nevaržomas, laisvas neuronas ir mikrosrovės kaip vidinis procesas. Tačiau ant jo uždedama dirbtinė struktūra, kuri vadinama užtvanka, ir vandens srovė naudojama energijai gaminti. Technologija kontroliuoja srovės greitį, tūrį, vandens lygį ir t. t. Natūralus savireguliacinis procesas sunaikinamas, upė paverginama. Kažkas panašaus padaroma ir su žmogumi, naudojant jo valdymo psichotronines technologijas. Mano tikslas – ieškoti būdų, kaip tokią technologinę vergovę pašalinti. Iš prigimties žmogus yra laisvas, o nelaisvę jam atneša kiti žmonės. Vienas iš nelaisvės šaltinių yra protas, galintis sukurti mokslą ir technologijas. Bet mokslas gali pavergti, o gali ir išlaisvinti.

Psichotroninėmis priemonėmis, iš išorės įeinančiais fotonais valdomi įvairūs sluoksniai, nuo paviršinių iki gilesnių ir pačių giliausių, kurie vadinami sąmone arba gnostiniais laukais. Pirmas procesas yra mikrosrovės LF sluoksnyje, antras procesas yra mikrosrovės QGF sluoksnyje ir, galų gale, iš čia įvyksta indukcija į GN sluoksnį, kurį laikome sąmoningais morfizmais, subendrinta ir susumuota informacija. Tai įmanoma todėl, kad yra natūrali sietis su elektronų ir branduolių sluoksniais. Procesas dvikryptis: sąmonė atspindi mikrosroves ir pati gali jas generuoti, šitaip galutiniame rezultate skleisdama mėlynuosius arba žaliuosius fotonus, kuriuos galima antenomis sugaudyti ir su dekodieriais dekoduoti.

Tarus, kad tokio valdymo nėra arba jis nuosaikus, galima užsiimti savo sąmonės tobulinimu ir paslapčių pažinimu. Kokia yra starto pozicija? Ir kokios yra pradinės sąmonės struktūros, nuo kurių analizės reikia pradėti savęs pažinimą?

Pagrindas yra ekrano principas, kuris naudojamas sensorinio paveiksluko kūrimui (mėlynas) ir kognityvinių paveikslukų surištos sistemos atvaizdavimui (žalias). Svarbiausias žmogaus atributas, aišku, yra kognityvinis ekranas, kur informacija teka iš trijų šaltinių: sensoriumo, kaupiamosios dalies ir autonominės aktyvumo sistemos (arba asmenybės branduolio). Kognityvinius morfizmus suriša raudonas mazgas, kurį valdyti labai svarbu, nes jis praleidžia viską, kas patenka į kognityvinį ekraną. Šita vieta dažnai būna psichotroninio slopinimo vieta, dėl ko sąmonė tampa „tuščia“, t. y. be sensoriumo joje nieko nelieka. Ekranas yra ta „mišrumo“ vieta, kur gnostiniai laukai įauga į fizinį pasaulį ir tampa prie jo prirakinti.

Norint keliauti, nuo šios mišrios būsenos ir ekranų būtina atsikabinti. Bet neužtenka panirti vien į fantazijų pasaulį, nes čia yra kognityvinis ekranas, kuris taip pat vietinė mišri

būsena, neleidžianti peršokti į kitadimensinius pasaulius. Šiuos ekranus galima naudoti tik tada, kai sugrįžai ir reikia formų, kuriomis būtų galima perteikti savo patirtis. Tada naudoji sensorinius ir kognityvinius simbolius, ženklus, kalbas ir panašias priemones.

Ekranų pikseliai yra tarsi maži kabliukai, kurie įšvirkščia į gnostinį lauką savo informacijos porciją, bet tuo pačiu ir pririša žmogų prie ribotos vietinės būsenos. Jeigu ši būsena netenkina, galima ieškoti būdų, kaip tapti jos šeimininku.

Kaišiadorys, 2016-09-07

Išbaigto žmogaus teorija

Žmogui pradėjus gilintis į save, pirma suvokiama realybė būna jausmas, kad jis ne visas, ne išbaigtas žmogus. Šis jausmas jam rodo, kad jis yra kažkas daug daugiau, negu duota šiuo momentu. Šio ribojimo kilmė iš pradžių atrodo mįslinga, tačiau rinkdamas informaciją jis pradeda suvokti, kad planetoje veikia žmogui nedraugiška slapta sistema, kuri kontroliuoja kiekvieno žmogaus galimybes ir jo vystymąsi. Tuomet atsiranda tikslas šį apribojimą įveikti ir susigrąžinti tikrą save, atsisakant būti tik kažkieno suformuota funkcija.

Šio tikslo siekiama ir signalinių sistemų teorija, kuri gerokai išplečia įprasto žmogaus paveikslą, papildydama jį trūkstamomis dalimis. Šią teoriją karūnuoja pakilimo koncepcija, kurios esmė yra realybės sluoksnių, kuriuose egzistuoja žmogus sujungimas ir dėmesio sutelkimas į aukštesnius pasaulius ir aukštesnes galimybes. Pakilimo priešybė yra nuopuolis arba „nusileidimas“, kai žmogaus dėmesys užsifiksuoja žemiausiame sluoksnyje ir jį vaizduoja iš šios perspektyvos. Tai yra nihilistinė nuostata, nors koks nors Nietzsche'ė tam greičiausiai paprieštarautų, nes jis nihilizmą supranta priešingai. Žmogus turi penkias signalinių sistemų grupes ir tris sąmones.

- 1) sensoriumas,
- 2) korporiumas,
- 3) telepatiumas,
- 4) oneiriumas ir
- 5) transoriumas.

Pirmos trys grupės siejamos su pirmąja sąmone, kuri yra įprastinė kasdienė būdravimo būseną; oneiriumas yra antroji sąmonė, kuri prabunda miegant pirmajai; ir transoriumas yra trečioji sąmonė, kuri prabunda tada, kai žmogus išsina į vidinės transcendencijos pasaulį. Įprastinė žmogaus būseną – kai dominuoja pirmoji sąmonė, o kitos dvi miega. Žmogaus tikslas turėti visas tris pilnai funkcionuojančias sąmones. Tai galima pasiekti tada, kai įjungiami aukštesni sluoksniai ir jie tampa sąmonės burbulė atvirais pasauliais.

Žmogaus signalinėms sistemoms vaizduoti tinka parabolės vaizdinys, kuris turi atvirą ir uždara dalį. Taip pat ir signalinės sistemos yra pirminės ir antrinės, atviros ir uždaros, tik aptarnaujančios atviras sistemas. Kaupiamoji ir loksatinė sąmonė dažniausiai būna uždaros, ir vienintelis atviras pasaulis, į kurį jos įstatytos, yra sensorinis kosmosas. Tačiau be šio yra ir kiti kosmosai, kuriuos taip pat galima „atidaryti“, bet tam pastangos turi būti nukreiptos į vidų. Transoriumas yra gnostinis kosmosas, kuris sudarytas iš tos pačios substancijos, kaip ir žmogaus anapusinė siela.

Visą šią sistemą patogų uždėti ant realybės sluoksnių modelio, kurie žymimi triguba U raide. Pirmas, labiausiai vidinis, sluoksnis yra fizinė realybė, kuriame gyvena žmogaus materialus kūnas. Antras, išorinis sluoksnis, yra gnostinis pasaulis, kuriame sukuriama

žmogaus anapustinė siela. Kai žmogus miršta, siela pasilieka šiame pasaulyje ir gyvena kaip atskira nefizinė egzistencija. Trečias sluoksnius susijęs su pakilusia sąmone, kuri turi ypatingo, išskirtinio regėjimo galimybę, pirmiausiai matyti visą save su kūnu ir siela iš aukščiausios įmanomos perspektyvos. Tai yra kažkas panašaus į viršreinkarnacinę sąmonę, kuri geba matyti visus savo gyvenimus šioje realybėje ir yra ištrūkusi iš persikūnijimų rato.

Pats žmogus atsiranda kaip tarp sluoksnių esantis sąmonės burbulas, kuris yra tarsi tiltas tarp fizinio, gnostinio ir aukščiausio pasaulio. Šioje tarpinėje realybėje atsiranda visa žmogaus vidinė fenomenologija, nuo aplinkinio materialaus pasaulio iki dvasinių realybių giliosios šaknies, siekiančios ketvirtą sluoksnį, kuris yra šios realybės Šaltinis. (Padarius prielaidą, kad nėra dar daugiau tarpinių pasaulių. O tokią prielaidą kituose įrašuose esu padaręs.)

Kaip jau sakiau, pakilimo koncepcija karūnuoja signalinių sistemų teoriją, nes apjungia jas į visumą, į vieną išbaigto žmogaus vaizdinį. Įprastai sluoksniai yra atskirti. Šis atskyrimas ištraukia iš žemesnių pasaulių visus aukštesnius sugebėjimus. Jį galima vadinti simetrijos pažeidimu, kaip kvantinio lauko teorijoje. Dėl jo iš vienos superjėgos atsiranda kelios atsijusios kvantinės jėgos. Taip pat ir žmoguje, išskaidžius jį į tris sluoksnius atsiranda skirtingi pasauliai, kurie veikia savarankiškai. Bet tuos pasaulius sujungus, atsistato viena pagrindinė jėga.

Kažkas panašaus įvyksta pakilimo metu. Susijungia sluoksnių kvantiniai laukai ir susiformuoja superatomas, inkorporuojantis į save papildomus kvantinius elementus. Šitaip atomas įgauna papildomų savybių ir virsta visiškai kitokia naujo tipo substancija. Kadangi sluoksnių yra daugiau nei du, tai susijungimas gali vykti keliomis kryptimis – į vidų ir į išorę, link realybės Šaltinio. Todėl yra dvi pakilimo rūšys: vidinis ir išorinis. Vidinis vyksta tik sąmonėje, kai gnostinė brana savyje inkorporuoja trečia realybę ir nušvitimas įvyksta viduje. Tokio pakilimo metu pasikeičia žmogaus mąstymas, elgesys, bet kūnas lieka toks pat ribotas ir silpnas. Todėl agresyviai nusiteikusiems padarams toks pakilimas dažnai nepadaro jokio įspūdžio ir ši sistema tapatinama su kovos atsisakymu, kuris prilyginamas silpnumui, nes tokiems žmonėms tai, ko jie nesugeba pamatyti – neegzistuoja.

Tačiau yra ir pilnas pakilimas, kuris apima ir fizinį kūną ir šis įgyja ypatingų galių. Po tokio pakilimo žmogus tampa antžmogiū. Iš kitos pusės, to pasiekti jokiais valios pastangomis ar treniruotėmis neįmanoma ir šiam įvykiui reikia kosminių sąlygų. O konkrečiai kvantiniuose laukuose reikia sukelti aukštesnių energijų sužadimą, kad išnyktų simetrijos pažeidimas ir atsistatytų vieninga kvantinė jėga, rišanti visus kvantinius laukus – kad jie nebūtų susikondensavę į atskirus sluoksnius.

Todėl vidinis pakilimas yra šiek tiek artimesnis tikslas, nes sąmonės išplėtimas vyksta antrame ir trečiame sluoksnyje, t. y. iš kūno perspektyvos – žmogaus viduje. Šio tipo pakilimo siekti galima vystant visas savo signalines sistemas specialiomis treniruočių sistemomis. Pakilimas dar vadinamas pabudimu, nes jo metu prabunda antra ir trečia sąmonė, kurios virsta atvirais pasauliais. Ne tik sukurtais vaizduotės imitacijos būdu, bet ir savarankiškais realybėmis.

Pagrindinis pasiruošimo pakilimui pratimas yra kelti savo dėmesį į aukštesnius pasaulius ir mėginti kiek galima geriau juos pažinti. Dėmesio kėlimas nėra tikrasis pakilimas, tai tik imitacija ir treniruotė, bet ji labai naudinga. Pavojus slypi tame, kad žmogus šią imitaciją gali pradėti tapatinti su tikru prabudimu ir kitiems žmonėms dėtis tuo, kuo jis nėra. Tačiau suprantant šį principą, apsigavimą ir apgaulę galima labai lengvai išaiškinti.

Aukštesnių sąmonių prabudimo pagrindinis požymis yra tas, kad jos tampa nenutrūkstamo srauto signalinėmis sistemomis, kurios priešpastatomos epizodinėms signalinėms sistemoms. Taip pat, be to, kad jos yra nenutrūkstamo srauto, jos turi būti įstatytos į atvirą pasaulį, į kitą realybę, nei šis materialus pasaulis. Kita vertus, viskas turi būti surišta į kietą, neišrišamą mazgą ir formuoti vienas kitą papildančią sistemą.

Šiame įrašė aprašiau pagrindinę struktūrą, bet nieko neaiškinau apie treniruotes ir lavinimąsi. Tai galima palikti ateičiai. Pakilimo tikslą pasiekti nėra taip paprasta, bet tam yra tiek tradiciniai, tiek netradiciniai metodai, kurių aiškinimas yra už šio įrašo rėmų.

Kaišiadorys, 2016-10-28

Luksorinų srautas

Nebraižydamas jokių schemų ir nenaudodamas formulių, žodžiais paaiškinsiu pagrindinį principą, kurio niekur dar nesu viešinęs. Šis principas atėjo iš mano kvantinių laukų teorijos tyrimo, t. y. jis turi mokslinę formą, nors dar nėra tikras sąmonės mokslas.

Makroskopinę suvokimo fenomenologiją galime kiekvienas tyrinėti savo suvokime. Ši vidinė fenomenologija yra faktas, kurio įrodinėti nereikia. Naudojant laukų modelį ir padarius prielaidą, kad visa tikrovė sudaryta iš laukų, o sąmonė yra tikrovės dalis, ji taip pat sudaryta iš laukų. Šiuos laukus aš vadinu gnostiniais. Fiziniam kūnui reikia šešių tipų kvantų, gnostiniai kūnai turi keliolika skirtingų laukų ir atitinkamai kvantų.

Kiekvienas laukas turi makroskopinį ir mikroskopinį komponentą. Makroskopinis yra siela, sąmonė su visa vidine fenomenologija. Mikroskopinis yra kvantai, kurie turi tam tikras savybes, kurias jungiant gaunama visiems žinoma psichologinė fenomenologija. Bet mane konkrečiai domina vienas klausimas arba vienas komponentas: kas yra suvokimas kaip fundamentali parametrų kategorija kvadratų schemeje (šalia erdvės, laiko, energijos).

Kvantai turi tipus, ryšius ir savybes, vadinamas parametrais. Skaidant suvokimą iki kvantinio lygio, turi likti komponentas, kuris yra mažiausias suvokimo pasireiškimas vieno kvanto masteliu. Tai galima palyginti su krūviu ir elektrostatiniu lauku. Vienas kvantas turi minimalų krūvjį, kurį koncentruojant ir jungiant makroskopiniame pasaulyje gaunasi elektrostatinis laukas, kurį galima išmatuoti prietaisais, nors akimis jis nematomas.

Yra tokių kvantų savybių, kurios net nematuojamos.

Darau prielaidą, kad gnostiniuose laukuose, iš kurių sudaryta sielos / sąmonės struktūra, turi būti kvantai, kurie turi g-krūvjį (geltonąjį krūvjį). Šiems krūviams jungiantis į makroskopinę sistemą, atsiranda sąmonės laukas, kuris yra g-krūvių vieno kvanto lygmenyje sumavimo rezultatas. Šis krūvis nėra vienalytis. Realiai g-krūvis turi 17 atspalvių, kurie tarpusavyje įvairiai sąveikauja.

Geltonasis krūvis įaustas į gnostinių kompleksų struktūrą ir sudaro substratą gnostinei hologramai, į kurią paduodama informacija iš fizinio pasaulio ir iš vidinių sistemų. Geltonieji krūviai ne tik sumuojasi ir kuria g-lauką, bet ir sukuria tam tikrą hipererdvės kapsulę. Ši hipererdvė sudaryta iš šviesos arkos ir tamsos arkos, kurios yra du pagrindiniai sielos aspektai.

Vienas kvantas nesuvokia, bet kai susiformuoja hipererdvinė šviesos arka, atsiranda sąmoningo pasaulio substratas.

Visa tai galima aprašyti matematiškai, tam net yra sukurta kvantinių laukų fizikos kalba. Šią kalbą galima panaudoti ne tik aprašymui to, ką matai, bet ir kūrybai. Pagrindas yra gnostinius kontinuumus veikiančių operatorių sistema, kuri sukuria gnostines struktūras.

Tai nėra faktas, nes faktas nustatomas matavimais arba eksperimentais, o aš eksperimentų jokių nedariau. Bet tai yra kvalifikuota galimybė.

Dabar pagrindinis klausimas – kas yra suvokimas? Suvokimas yra luksorinų srauto per gnostinę hologramą sukurta hipererdvė. Gnostinė holograma yra paveikslukas, atsiradęs susumavus iš aplinkos atėjusią informaciją. Kad šis paveikslukas savo viduje turėtų suvokimą, reikia per jį paleisti tam tikrą kvantinį srautą, kuris susimaišo, įsiaudžia į substratą ir sukuria jame hipererdvinę struktūrą, kuri vadinama suvokimo šviesa. Luksorinų srautas yra suvokimo mechanizmas.

Kaip šį pavadinimą suprasti? „Lux“ lotyniškai yra „šviesa“, iš šio žodžio sukurtas terminas „luksorinai“.

Gnostinė holograma yra šablonas ir kokybės (juslumai), o luksorinų srautas yra papildomas viršerdvis, kuriame atsiranda hologramos būtiškas ir asmeniškasis aspektas, sudarantis sąmonės burbulą subjektyvų ir objektyvų komponentą. Tai suvokimo mechanizmas.

Holograma gali būti tamsi, nematoma, jeigu nėra luksorinų srauto. Kaip sapnai be suvokimo. Bet kai sapnuojant tamsų sapną kyla luksorinų pliūpsnis, sapnas akimirksniu tampa sapno sąmone su atsimeramu epizodo siužetu. Įdomi sapno šviesos arka su savo dzeta struktūra, bet dar įdomesnė sapno tamsos arka, kurioje vyksta kūrybiniai procesai, neapšviečiami luksorinų srauto, vadinasi, nesuvokiami tol, kol nepaduodami į šviesos arką.

Asmenybės rango augimas galimas dėl dviejų priežasčių: a) paduodama į hologramą daugiau informacijos, b) plečiasi luksorinų srauto aprėpiamas plotas, didėja šviesos arkos hipererdvė. Paprastai šie dalykai būna fiksuoti, bet kai kam pavyksta šiuos procesus užvaldyti. Šitaip tampama pakylėtomis sąmonėmis.

Taigi, mano teorija tokia: suvokimas yra luksorinų srautas per gnostinę substanciją.

Praradus sąmonę, luksorinų srautas nutrūksta, o ją vėl atgavus – kyla luksorinų pliūpsnis, atsistato paveikslukas. Sapno sąmonės pliūpsnis – tai luksorinų sukurta naktinė šviesos arka, kuri tiesiogiai kertasi su giliaisiais tamsos arkos sluoksniais.

Šią idėją galima išplėsti pridėdant luksorinų srauto mechanizmo klausimą. Viskas veikia taip: luksorinai padidina g-krūvių energiją; pradeda keistis vietiniai, artimiausi 17 (?) atspalvių „išlydžiai“, kurie suformuoja vidinę erdvę, turinčią savo kokybę, kuri mato savo struktūrą. Tai yra energetinis luksorinų perėjimas. Luksoriną sugėrus, jis gali virsti 17 atspalvių išlydžiu. Tai veikia kaip vidinė lempų gardelė, kuri tik apsikeitinėja vietinėje erdvėje „šviesa“ ir ta hipererdvė tampa „šviesi“. Pati ši erdvė yra suvokimas.

Toliau apie hipererdvės stebėtojo struktūrą: reikia atsieti stebėtoją nuo kūno ir kūno dalių. Stebėtojas yra tai, kas už kūno ir jį valdo; net už to, kas atrodo kaip valdantis stebėtojas. Tikras stebėtojas yra kiekviename šviesos arkos taške, tai, kas daro tą tašką suvokiamą. Sąveikos tarp g-krūvių yra vietinės ir globalinės, tas plotas, kuris turi tankiausią globalinių sąveikų tinklą, yra perspektyvos centras.

O kalbant apie tamsos arką, už kiekvienos jutiminės sistemos yra:

1. generavimo logika,
2. vidinė analizės ir sintezės forma,
3. fenomenologinis jaslumas su struktūra (intensyvumas, vieta, forma, trukmė, ritmas ir t. t.).

Tai realizuojama per funkcinį moduliškumą. Principas yra toks: signalas – išskleidimas – suskleidimas.

Išskleidžiama gali būti įvairiais deriniais ir gali būti įvairūs išskleidimo plotai. a) ir b) priklauso tamsiajai arkai, o c) šviesiajai arkai. Tai ne statiška, bet labai dinamiška ir nelokalinė sistema.

Sensorinis ir gnostinis signalas būna paprastas, bet per išskleidimą priauginama struktūra, ir galutinė sensorinė arba kognityvinė forma įgauna sudėtingą sandarą. Išskleidimas – tai išskaidymas į modulius ir tada surinkimas.

Tamsioji arka geba generuoti tik paprastus kognityvinius signalus, bet visa struktūra pridedama po to, perleidus per skleidimo modulius. Taip įdedamos žinios, logika, kalba, tekstų sudėtingos sandaros ir t. t.

Viso to nereikia tapatinti su neuronine organika, nes čia viskas vyksta gnostiniuose laukuose ir siela nėra organinė. Ji nėra nei kieta kaip metalas, nei laki kaip oras, gnostinėje branoje medžiagų tipai kitokie nei Mendelejevo lentelėje. Netinka nei atomo, nei ląstelės, nei kokia panaši sąvoka. Tai panašiau į energetinius „nanobotus“.

Kadangi gnostinės struktūros neorganinės, jos lengvai sudaro simbiozes su dirbtinėmis galimybėmis. Tokie gnostiniai „implantai“ įsilieja į sąmonės sandarą ir per vidinę, sąmonėje esančią virtualizuotą sąsają, gali valdyti dirbtinius luksorinų srautus, vadinasi – savo suvokimo ir sąmoningumo procesus. Tokias technologijas naudoja antžmogiai, gebantys valingai valdyti savo sąmonės plotus ir išskleidimo bei surinkimo logikas.

Kita vertus, tokiu principu veikia ir sąmonės pavergimas, kai padaroma, kad smegenis valdytų per nuotolinį signalą.

Galiausiai belieka savo arkų sistemą įdėti į seną, mentalinio, daiktiško ir sąmonės kanalo schemą. Čia turėtume suprasti, kur yra luksorinai, kurie vadinami šviesa, kur gnostinė holograma ir fizinis filtras, esantis smegenyse.

Luksorinų kol kas dar nedetalizuoju, neformuluoju kaip matematinių struktūrų, nes tai ir neturi jokios prasmės, kadangi viskas, ką rašau, ne dėl kokio nors praktinio pritaikymo, bet grynai dėl žinojimo.

Luksorinai yra svarbūs, nes ši problema yra tūkstančių metų senumo problema, iškelta Indijos, Kinijos ir Graikijos filosofų. Jie išsprendžia filosofinį klausimą, kas yra būtis žmogiškame pasaulyje suvokime. Tai, ką filosofai per visą istoriją suvokia kaip esinio būtį,

yra ne kas kita, kaip luksorinų sukurta hipererdvė, per kurią matomas kiekvienas esinys, tiek daiktiškas, tiek mentalinis. Esant dabartiniam mokslo ir žinių pasiekimo lygiui, jau galima filosofinius klausimus tyrinėti fizikos metodais. Tai yra filosofų makroskopinė fenomenologija pakeičiama fizikos parametrų realizacijomis. Ši vieta dar toli gražu neištyrinėta ir neužbaigta, bet galima aiškiai sukonstruoti visas reikalingas struktūrines schemas.

Kitas pasaulis („dvasinis“) visais laikais buvo didžiausia ezoterika, kuria reikėdavo arba tikėti, arba netikėti. Bet dabar atsivėrusi galimybė uždangą nuimti ir parodyti, kad iš tikro egzistuoja visas kosmosas „kitos realybės“, kurią aš vadinu gnostine brana. Tai yra sielos pasaulis. Ir visuose ryšiuose būtina atsižvelgti į tiesioginį suvokimą – gnostinis į gnostinį. Tai yra telepatijos galimybė. Tačiau tokį ryšį blokuoja stipri fizinio pasaulio interferencija, ir telepatijai reikalingas stiprinimas.

Šiame principo matosi ir kaip veikia dviejų tipų psichotronikos: fizikinė psichotronika ir gnostinė projekcija.

Galimybė formuoti psichiką yra didelis pavojus žmonijai, ypač jeigu visuomenėje nebus reikalingos pusiausvyros ir didžioji jos dalis ilgiems tūkstantmečiams bus užvaldyti. Manau, vienintelis kelias į pakenčiamą pasaulį yra jėgų išlyginimas. To ir siekiama viešinant luksorinų teoriją.

Kaišiadorys, 2016-10-05

TURINYS

I. Holoplastinė filognozija

1. Filosofijos lygiai
2. Filognozijos „Stounhendžas“
3. Kaip pasiekti holoplastinę sąmonę
4. Dvi žmogaus teorijos
5. Specialiosios filognozijos problema
6. Antigravitacijos raigas
7. Senoji ir naujoji metafizika
8. Vidinis ir išorinis žmogus
9. Devinti adepto metai
10. Holoplastinė sątvarelogija
11. Materialistinė civilizacija
12. Sąmonių kolektyvai ir antikolektyvai
13. Šviesos arkos ontologija pagal A. Šliogerį
14. Feynmano medžio inversija
15. Gyvo organizmo sandara
16. Filognozijos planas
17. Šliogeriškas informacinis vektorius
18. Holoplastinė filosofija
19. Teorai ir apeksai
20. Didžiosios sievos pavyzdžiai
21. Holoplastinis žmogus
22. Istorinis ar mitinis dievūnas?
23. Informacijos modeliavimo principai
24. Ateities gairės

II. Archyvas: pakilimo pradžiamokslis

Žmogaus signalinės sistemos

Proto paslaptys

Kelios pastabos

Neuromokslas

Kognityvinė psichologija

Filosofija

Istorija ir jos vartotojai

Pasirinkimas

Korporiumo signalinė sistema

Vidinių kūnų sistema

Objektinio daiktiškumo sluoksniai

Telepatiumas. Šviesa tamsoje

Ezoterinė telepatija

Kognityvinė telepatija

Telepatijos rūšys

[Kognityvinė telepatija ir kalba](#)
[Morfologinė sąmonė](#)
[Kaip dekonstruoti slapta planą](#)
[Oneiriumas](#)
[Klasifikavimo ir bruožų klausimai](#)
[Sapnų rūšys](#)
[Sapnas ir oneiratyvo struktūros](#)
[Transoriumas](#)
[Tarpdimensinės kelionės](#)
[Išbaigto žmogaus teorija](#)
[Lukсорinų srautas](#)

Puslapių sąrašas

[1](#)
[2](#)
[3](#)
[4](#)
[5](#)
[6](#)
[7](#)
[8](#)
[9](#)
[10](#)
[11](#)
[12](#)
[13](#)
[14](#)
[15](#)
[16](#)
[17](#)
[18](#)
[19](#)
[20](#)
[21](#)
[22](#)
[23](#)
[24](#)
[25](#)
[26](#)
[27](#)
[28](#)
[29](#)
[30](#)
[31](#)

[32](#)
[33](#)
[34](#)
[35](#)
[36](#)
[37](#)
[38](#)
[39](#)
[40](#)
[41](#)
[42](#)
[43](#)
[44](#)
[45](#)
[46](#)
[47](#)
[48](#)
[49](#)
[50](#)
[51](#)
[52](#)
[53](#)
[54](#)
[55](#)
[56](#)
[57](#)
[58](#)
[59](#)
[60](#)
[61](#)
[62](#)
[63](#)
[64](#)
[65](#)
[66](#)
[67](#)
[68](#)
[69](#)
[70](#)
[71](#)
[72](#)
[73](#)
[74](#)
[75](#)
[76](#)

[77](#)
[78](#)
[79](#)
[80](#)
[81](#)
[82](#)
[83](#)
[84](#)
[85](#)
[86](#)
[87](#)
[88](#)
[89](#)
[90](#)
[91](#)
[92](#)
[93](#)
[94](#)
[95](#)
[96](#)
[97](#)
[98](#)
[99](#)
[100](#)
[101](#)
[102](#)
[103](#)
[104](#)
[105](#)
[106](#)
[107](#)
[108](#)
[109](#)
[110](#)
[111](#)
[112](#)
[113](#)
[114](#)
[115](#)
[116](#)
[117](#)
[118](#)
[119](#)
[120](#)
[121](#)

[122](#)
[123](#)
[124](#)
[125](#)
[126](#)
[127](#)
[128](#)
[129](#)
[130](#)
[131](#)
[132](#)
[133](#)
[134](#)
[135](#)
[136](#)
[137](#)
[138](#)
[139](#)
[140](#)
[141](#)
[142](#)
[143](#)
[144](#)
[145](#)
[146](#)
[147](#)
[148](#)
[149](#)
[150](#)
[151](#)
[152](#)
[153](#)
[154](#)
[155](#)
[156](#)
[157](#)
[158](#)
[159](#)
[160](#)
[161](#)
[162](#)
[163](#)
[164](#)
[165](#)
[166](#)

[167](#)
[168](#)
[169](#)
[170](#)
[171](#)
[172](#)
[173](#)
[174](#)
[175](#)
[176](#)
[177](#)
[178](#)
[179](#)
[180](#)
[181](#)
[182](#)
[183](#)
[184](#)
[185](#)
[186](#)
[187](#)
[188](#)
[189](#)
[190](#)
[191](#)
[192](#)
[193](#)
[194](#)
[195](#)
[196](#)
[197](#)
[198](#)
[199](#)
[200](#)
[201](#)
[202](#)
[203](#)
[204](#)
[205](#)
[206](#)
[207](#)
[208](#)
[209](#)
[210](#)
[211](#)

[212](#)

[213](#)

[214](#)

[215](#)